

กระบวนการจัดการความรู้ด้านศิลปการละครสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา : กรณีศึกษาเว็บไซต์เพื่อ  
การสอนผ่านระบบการเรียนรู้แบบผสมผสาน

นางสาวอสิสญาณ์ ทอย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

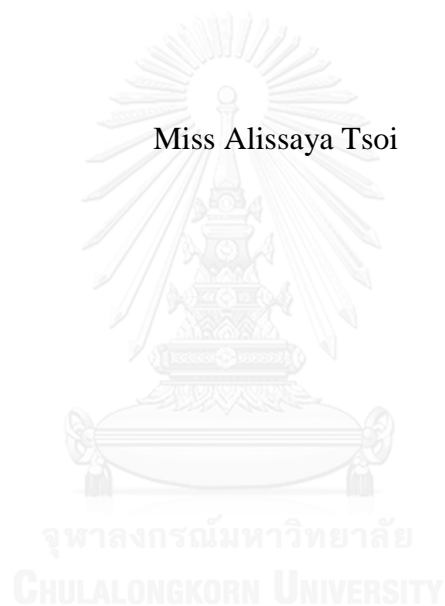
บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)  
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)  
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต  
สาขาวิชาศิลปการละคร ภาควิชาศิลปการละคร  
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
ปีการศึกษา 2558  
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE PROCESS OF KNOWLEDGE MANAGEMENT ON DRAMATIC ARTS FOR  
HIGH SCHOOL STUDENTS: A CASE STUDY ON INSTRUCTIONAL WEBSITE  
THROUGH BLENDED LEARNING SYSTEM

Miss Alissaya Tsoi



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements  
for the Degree of Master of Arts Program in Dramatic Arts  
Department of Dramatic Arts  
Faculty of Arts  
Chulalongkorn University  
Academic Year 2015  
Copyright of Chulalongkorn University

Thesis Title THE PROCESS OF KNOWLEDGE MANAGEMENT ON  
DRAMATIC ARTS FOR HIGH SCHOOL STUDENTS: A  
CASE STUDY ON INSTRUCTIONAL WEBSITE  
THROUGH BLENDED LEARNING SYSTEM

By Miss Alissaya Tsoi

Field of Study Dramatic Arts

Thesis Advisor Parida Manomaiphibul, Ph.D.

---

Accepted by the Faculty of Arts, Chulalongkorn University in Partial Fulfillment of the  
Requirements for the Master's Degree

..... Dean of the Faculty of Arts  
(Associate Professor Kingkarn Thepkanjana, Ph.D.)

THESIS COMMITTEE

..... Chairman  
(Associate Professor Pornrat Damrhung)

..... Thesis Advisor  
(Parida Manomaiphibul, Ph.D.)

..... External Examiner  
(Mayuree Wongthongkum)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

อติสญาณ์ ทอช : กระบวนการจัดการความรู้ด้านศิลปะการละครสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา : กรณีศึกษาเว็บไซต์เพื่อการสอนผ่านระบบการเรียนรู้แบบผสมผสาน (THE PROCESS OF KNOWLEDGE MANAGEMENT ON DRAMATIC ARTS FOR HIGH SCHOOL STUDENTS: A CASE STUDY ON INSTRUCTIONAL WEBSITE THROUGH BLENDED LEARNING SYSTEM) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ดร. ปริดา มโนมัยพิบูลย์, 213 หน้า.

การศึกษาศิลปะการละครในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยมีการจัดการหลักสูตรอย่างเป็นระบบมาหลายสิบปี ในขณะที่ในระดับมัธยมศึกษาแม้หลายโรงเรียนจะมีการสอนละคร แต่ไม่มีการจำแนกเป็นรายวิชาชัดเจน และไม่มีหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน การศึกษาละครในโรงเรียนมัธยมมักอยู่ในรูปแบบของกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาทิ ชมรมละคร จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่า กลุ่มนักเรียนในชมรมละครของโรงเรียนต่างๆต้องเผชิญกับปัญหาการค้นคว้าหาข้อมูลด้านศิลปะการละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสื่อออนไลน์ เนื่องจากเว็บไซต์การละครส่วนมากเป็นภาษาอังกฤษ ขาดต่อการนำมาใช้จริง และยังไม่มียุติเว็บไซต์การละครภาษาไทยที่มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างสรรคละครของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย ซึ่งประกอบด้วย นักเรียนจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตปทุมวัน โรงเรียนนวมวิทย์วิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีวิทยา โดยใช้การสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์ จากนั้น จึงทำการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ความรู้ศิลปะการละครเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาผ่านเว็บไซต์เพื่อการสอน ผู้วิจัยได้ทำการทดลองการเผยแพร่ความรู้ดังกล่าวและพบว่านักเรียนที่เข้าใช้เว็บไซต์นี้ได้รับความรู้พื้นฐานของศิลปะการละครตามที่ผู้วิจัยตั้งเป้าหมายไว้และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่สามารถนำความรู้มาประยุกต์และพัฒนางานละครที่ตนสร้างสรรค์อยู่ได้ ผู้วิจัยพบว่า องค์ความรู้ศิลปะการละครจำเป็นต้องมีการพูดคุย ถามตอบ และชี้แนะโดยผู้เชี่ยวชาญ อันจำเป็นต้องมีการพัฒนาการเรียนรู้อย่างผสมผสานที่ประสานงานกับครูในโรงเรียนต่างๆ อย่างไรก็ดี องค์ความรู้ที่นำเสนอทั้งในรูปแบบตัวอักษรและ วิดิทัศน์บนเว็บไซต์จำเป็นต้องพัฒนา รวมถึงการปรับปรุงเว็บไซต์ทั้งเรื่องของโครงสร้างและการใช้งานให้เป็นตามที่วางไว้ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาให้เกิดพื้นที่ในการแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ระหว่างผู้ใช้เว็บไซต์ด้วยกัน เกิดเป็นเครือข่ายของชมรมละครต่อไป

ภาควิชา ศิลปการละคร

ลายมือชื่อนิติติ .....  
.....

สาขาวิชา ศิลปการละคร

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....  
.....

ปีการศึกษา 2558

## 5580332322 : MAJOR DRAMATIC ARTS

KEYWORDS: DRAMATIC ARTS / DRAMA / KNOWLEDGE MANAGEMENT / WEBSITE / BLENDED LEARNING SYSTEM

ALISSAYA TSOI: THE PROCESS OF KNOWLEDGE MANAGEMENT ON DRAMATIC ARTS FOR HIGH SCHOOL STUDENTS: A CASE STUDY ON INSTRUCTIONAL WEBSITE THROUGH BLENDED LEARNING SYSTEM. ADVISOR: PARIDA MANOMAIPHIBUL, Ph.D., 213 pp.

While dramatic arts in Thai universities has been developed as a department since 1970, dramatic arts in the high school level has not yet appeared in the curriculum as a compulsory subject, and there is no official textbook. Even though there have been many school plays around Bangkok, there are only a few schools with supportive policies regarding dramatic arts in the form of a drama club. Interviewing the drama club students from Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School, the researcher has found that they struggle with knowledge resources through very few accessible and reliable online websites together with advisors with no dramatic arts background.

From an in-depth interview of drama club students and observation of their club hours, the knowledge of dramatic arts has been identified, codified and created specially for the high school students concerning their knowledge culture and background. The development of an instructional website through a blended learning system aims to be a student-friendly resource that serves the students' need for school production enhancing their skills in various aspects. As a result, the synthesized knowledge has been presented in text and video form. While the evaluation has shown that the students enjoy learning by watching the video rather than reading by themselves, the blended learning method plays a very important role to make sure that they can understand what they need to know. However, the website should be continually active with the development of its design, language use of the text, and functions. Furthermore, the drama club network should be developed along with the website while creating the knowledge network through knowledge management.

Department: Dramatic Arts

Student's Signature .....

Field of Study: Dramatic Arts

Advisor's Signature .....

Academic Year: 2015

## ACKNOWLEDGEMENTS

With the passion to develop the dramatic arts in Thailand, I have investigated in many areas such as theatre space, theatre management, online public relations of the performance and the booking system in order to build the bridge between the producer and the consumer. Throughout four years studying my Master's Degree at the Dramatic Arts Department, I have found that even though there is a tool to let the theatre lovers connect to each other, there is a knowledge gap that should be addressed. Many people have faced the problem of limited resources in dramatic arts. Therefore, this study focuses on the high school students creating guidelines on managing dramatic arts knowledge for high school student and demonstrating the free-access website called [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com).

First and foremost I wish to thank my advisor and my mentor, Dr. Parida Manomaiphul who offered her continuous advice throughout the course of this thesis. I thank her for her kind guidance throughout these years. I would like to express my very sincere gratitude to Associate Professor Pornrat Damrhung, Ajarn Dangkamon Na-pombejra, the former Chairperson of the Department of Dramatic Arts, and Ajarn Pawit Mahasarinand, the present Chairperson of the Department of Dramatic Arts for the warm encouragement allowing me to explore myself outside of my comfort zone. My sincere thanks also goes to all Ajarns, staff members, and my classmates at the Department of Dramatic Arts, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

This study would not have been possible without the financial support from the Thai Research Fund (TRF) along with the CU Graduate School Thesis Grant of Chulalongkorn University.

I gratefully acknowledge Ajarn Mayuree Wongtongkum as my thesis committee and the drama club advisor of Samsenwittayalai School and Ajarn Sasithon Nuonjan, the advisor of the AC Drama Club for the supportive cooperation.

Dozens of people both in the academic and entertainment fields, have helped and taught me during this research project. They have shown me the social value of this work through their invaluable help. My deep appreciation goes out to the GMM team on the Video production and the Imaju Imaju company on the website part. I would like to thank all the friends who have been of invaluable assistance during the period of completing this paper. Thank you for your love: Eye Siripattananun, Build Sakultantimetha, Athip Tangsuksawangporn, Bernie Kititeekakul, Pitshaya Praigaew, Ramita Sawangket, and Jirakit Thawornwong.

My deepest gratitude is sent to my Tsoi family for their love and understanding. To my beloved parents, brother and sister, whom always have got my back and have never left my sight.

## CONTENTS

	Page
THAI ABSTRACT .....	iv
ENGLISH ABSTRACT.....	v
ACKNOWLEDGEMENTS .....	vi
CONTENTS.....	vii
CONTENTS OF FIGURES .....	xi
CONTENTS OF TABLES .....	xiii
CHAPTER 1 INTRODUCTION .....	1
Background of the study and problem statement .....	1
Objectives of study .....	3
Scope of study.....	3
Major arguments .....	3
Significance and usefulness of research .....	4
Definitions .....	4
CHAPTER 2 LITERATURE REVIEW .....	8
Theories on Knowledge Management .....	8
Data, Information, and Knowledge .....	8
Levels of Knowledge.....	10
Type of Knowledge .....	10
The Knowledge-Creating Process .....	11
The Knowledge Management Cycle .....	14
The Knowledge Management Cycle (KMC) Model.....	19
Kucza’s Knowledge Management Process Model .....	21
Knowledge Management on E-Learning .....	23
Blended Learning System.....	25
Theory in Dramatic Arts for knowledge Management.....	26
Action Analysis .....	27
Plot Structure.....	28
Character .....	29

	Page
Related studies .....	30
CHAPTER 3 METHODS .....	34
Research Methodology .....	34
The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts for High School Students .....	36
1. Knowledge Capture/ Creation .....	36
1.1 Identify.....	37
1.1.1 Identify dramatic arts knowledge in Thai Textbook.....	37
1.1.2 Identify dramatic arts knowledge on Thai Websites	43
1.2 Analyze Knowledge Culture: Drama Clubs .....	57
The objectives of each drama club .....	59
The knowledge transfer .....	60
The problems and suggestions.....	65
Conclusion of the knowledge culture .....	70
1.3 Codify/Create .....	72
DRAMA101 .....	73
The Audience .....	74
What is performed.....	75
The performance .....	77
DRAMA102 .....	79
Plot Structure.....	80
Play interpretation (for director, and production) ....	82
Acting     85	
Criticism   86	
Text, Picture and Video .....	86
2. Knowledge Sharing .....	88
Sitemap of the Website.....	92
3. Knowledge application/acquistion .....	101
3.1 Use.....	101

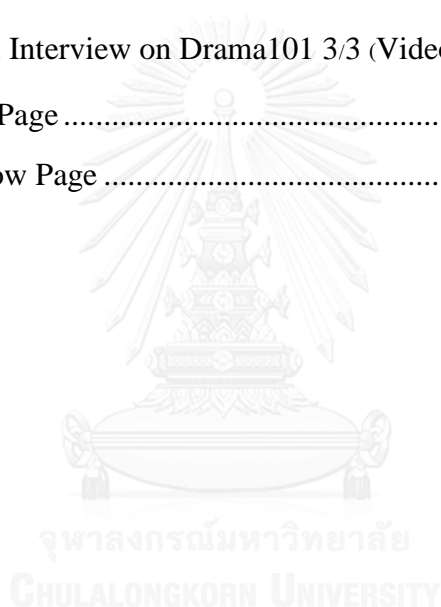


	Page
3.2 Evaluation.....	106
3.3 Update .....	107
CHAPTER 4 DATA ANALYSIS AND FINDINGS .....	108
The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts .....	108
1. Dramatic Arts Knowledge.....	110
1.1 Should Know (Drama101 and Drama102).....	110
Text-based knowledge .....	111
Video-based knowledge.....	113
1.2 Other sections on the sitemap.....	128
2. Instructional Website.....	132
Design 134	
Language .....	135
McDonald (2006)'s mashups .....	136
3. Blended Learning System .....	137
www.deklakorn.com and its blended learning system .....	140
CHAPTER 5 CONCLUSION AND RECOMMENDATION .....	142
REFERENCES .....	154
APPENDIX A The Interview before Knowledge Sharing .....	158
APPENDIX B The Knowledge Sharing through the Website.....	172
APPENDIX C DRAMA101 Video Clips.....	194
APPENDIX D The Interview after Knowledge Application.....	195
APPENDIX E Comments from Theatre People .....	203
VITA.....	213

## CONTENTS OF FIGURES

Figure 1: The Knowledge Edge .....	9
Figure 2 Three Elements of the Knowledge Creating Process .....	12
Figure 3 The Spiral of Knowledge.....	13
Figure 4 The Knowledge Management Cycle .....	14
Figure 5 Knowledge flow analysis example .....	16
Figure 6 The Knowledge Management Cycle (KMC) Model .....	21
Figure 7 Overview of the Main Processes .....	22
Figure 8 KM Operational Processes. ....	23
Figure 9 The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts for High School Students.....	36
Figure 10 <a href="http://www.kad-performingarts.com/index.php/article">www.kad-performingarts.com/index.php/article</a> .....	44
Figure 11 <a href="http://www.dramalessons.net">www.dramalessons.net</a> .....	45
Figure 12 <a href="http://www.shakespearesglobe.com">www.shakespearesglobe.com</a> .....	53
Figure 13 <a href="http://www.theatrecrafts.com/archive/tabs/publications.php">www.theatrecrafts.com/archive/tabs/publications.php</a> .....	54
Figure 14: The Sitemap Diagram of <a href="http://www.deklakorn.com">www.deklakorn.com</a> .....	94
Figure 15 The Knowledge Flow of the Four Drama Clubs through <a href="http://www.deklakorn.com">www.deklakorn.com</a> .....	96
Figure 16 Website Homepage <a href="http://www.deklakorn.com">www.deklakorn.com</a> .....	98
Figure 17 Youtube Channel Deklakorn .....	99
Figure 18 Facebook Official Page of Deklakorn .....	100
Figure 19 Instagram Account of Deklakorn .....	100
Figure 20 The Three Hosts of Drama101 Video.....	114
Figure 21 Drama101 1/3 (Video).....	116

Figure 22 Drama101 1/3 (Video).....	117
Figure 23 Drama101 3/3 (Video).....	118
Figure 24 An Inserted Interview on Drama101 1/3 (Video).....	119
Figure 25 An Inserted Video on Drama101 1/3 (Video) .....	120
Figure 26 A Game on Drama101 3/3 (Video) .....	121
Figure 27 Drama101 3/3 (Video).....	121
Figure 28 An Inserted Interview on Drama101 3/3 (Video).....	122
Figure 29 An Inserted Picture and Text on Drama101 1/3 (Video).....	125
Figure 30 An Inserted Interview on Drama101 3/3 (Video).....	125
Figure 31 Should Go Page .....	130
Figure 32 Should Know Page .....	135



## CONTENTS OF TABLES

Table 1 Comparison of Properties of Tacit Versus Explicit Knowledge.....	11
Table 2 Formal and Informal Approaches and Knowledge Network Concepts ....	19
Table 3 Cross-reference of Knowledge Life Cycle Phases.....	20
Table 4 Comparing the Three Websites.....	46
Table 5 The Knowledge Culture of the Flow Drama Clubs .....	64
Table 6 The Comparison of What They Need to Know and Want to Know.....	72
Table 7 The Blended Learning Methods Designed for the Four Drama Clubs ...	138



# CHAPTER 1

## INTRODUCTION

### **Background of the study and problem statement**

Regarding the dramatic arts in Thailand, Sodsai Pantoomkomol is the pioneer who established the department of Dramatic Arts in the Faculty of Arts, Chulalongkorn University in 1970. Developing the curriculum based on her educational background and experiences, she has set the fundamental knowledge of dramatic arts for Thai students. The dramatic arts has been continually developed in many universities. In contrast, the dramatic arts is not considered a compulsory subject at the high school level, and it is devalued under the Thai performing arts. Without the support of the Minister of Education, the dramatic arts textbook has hardly been published since 1981. Some schools support their students in the form of drama clubs; nonetheless, it depends on the school policy whether it will be considered a club activity or a subject. Another problem is that someone who graduates with a degree in the Dramatic Arts department cannot be a drama teacher without a teaching license. A teacher or advisor of the drama club has to put more effort on him/herself for creating teaching material. There is a small number of dramatic arts books in Thai, and there are very few reliable online resources. Aside from the language barrier, some of these resources are not publically accessible, and most of them require background knowledge in dramatic arts. Hence, the students face limitations on learning both inside and outside the classroom. Even though some students have a chance to ask suggestions from their seniors, learn from guest speakers,

and work on their productions with experts, there is a gap of knowledge that creates miscommunication during practice. This might be because the students do not have a strong background knowledge regarding what they need to know.

There has been no studies on the knowledge management on dramatic arts for high school students. However, *Introduction to Dramatic Arts for the High School Level* by Sodsai Pantoomkomol (1981) can be considered a very useful tool. However, studying knowledge management will allow the researcher to identify all the existing knowledge on dramatic arts that are meant for Thai high school students where some might not be accessible by the teacher or the students themselves. In order to synthesize knowledge even by codification or creation, there should be study on the knowledge transfer and the knowledge culture of the drama clubs by an in-depth interview, the observation of their club hours and during their school production.

Since the dramatic arts knowledge needs to be discussed and practiced, this knowledge cannot fully function through the instructional website alone, yet it requires the blended learning methods to make sure that the students can understand and be able to apply the knowledge in their production. With the development of an instructional website through a blended learning system, this synthesis should enhance students' dramatic skills along with their understanding toward dramatic arts. Filling in the gap in knowledge by demonstrating an instructional website through a blended learning system will help the students be able to answer their questions and have fundamental

knowledge regarding the expectations that they can apply this knowledge to their production.

**Objectives of study:**

1. To synthesize dramatic arts knowledge for Thai high school students in a drama club.
2. To develop an instructional website through a blended learning system.

**Scope of study:**

1. Emphasize the knowledge management of dramatic arts through textbooks, academic papers, videos and other media that have been produced or used.
2. Emphasize the learning system in the drama clubs of Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School.
3. Emphasize the process of managing and producing media to disseminate dramatic arts through an instructional website.

**Major arguments:**

The knowledge of dramatic arts needs to be re-arranged, re-written, and re-told by those who understand dramatic arts for suitable usage of high school students. With the development of an instructional website through a blended learning system, this synthesis enhances students' dramatic skills and language usage.

**Significance and usefulness of research:**

1. To understand the process of knowledge management of dramatic arts for high school students.
2. To demonstrate an instructional website through a blended learning system.
3. To make the source of dramatic arts knowledge accessible online.
4. To propose the outline of knowledge management of Dramatic Arts to those who are interested in this field.

**Definitions:****Instructional Website**

Website is now one of the largest sources of information in the world starting as a text-based resources to online conferences, video, and in many other forms. Its growth results unstoppable. It allows anyone to find a reference material by accessing to the library, or online databases. It can also be a communication tools through emails or discussions. The amount of learning resources available on the Internet grows as well. As KM usually involves with people, process and technology, website will help the learner to be able to access to the knowledge individually at any time. However, there are so many technical words that related to teaching and learning online yet the definitions depend on the context.



Tse-Kian Neo (2009) have studied with the availability of multimedia and Web 2.0 applications, the students were able to utilize various applications such as web-based learning module as well as web-logs or blogs as tools in their learning process. With the rapid growing of the technology, some may claim that it is now the age of Web 3.0 defined on its ability to interact with the users. Since then, the researcher has decided to use the term that will allow all the possible functions leading to the students' achievement, Instructional Website.

In the online article *Using Instructional Websites to Differentiate*, Alper-Leroux (2010) has provided the knowledge resources on the Instructional website to let the students access both in class and out of the classroom while the text can be accessible by their parents and others as well leading to the successful feedback of providing consistent, substantive differentiation for the students' variety of engagement in many locations and times.

Wang (2003) in *A Study of Instructional Website Guidelines* stated that instructional website mainly uses the attributes and resources of World Wide Web to create a meaningful learning environment as to allow the individual and independent learning.

Tu (2005) proposes that the instruction website should equip 3 functions: the function of online teaching, the function of online interaction, and the function of system management.

Hung-Jen Lo (2013) suggested that practical teaching function was the crucial component of instruction websites where it should allow the flexible learning environments and encouraging active learning.

In this research paper, **Instruction Website** is the website engaging with the present technology from Blackboard, blog, to the social medias in order to allow the students to access the knowledge resources of dramatic provided in various forms at anytime any place. Although **Instruction Website** aims to be student-friendly for the regularly visit, the subject of dramatic arts has required to the face-to-face communication with the students through the blended learning system for the learning effectiveness.

### **Blended Learning System**

M. Kerres (2003) suggested that **blended learning** is a combination between face-to-face instruction and some elements from the course delivered by Technology. R.

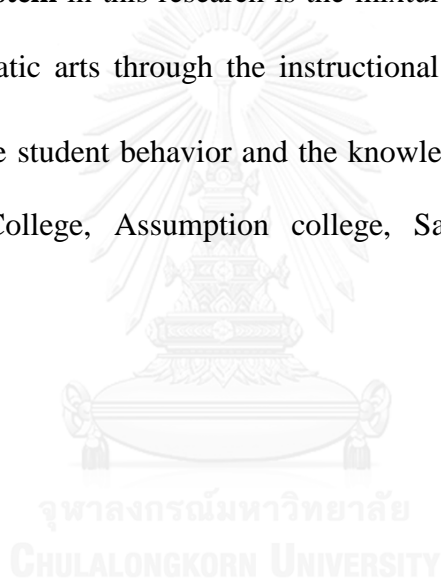
T. Osguthorpe (2003) have also given the same definition.

Horton (2006) has defined that **Blended learning** is a mixture of different media, instructional strategies, and design approaches to accomplish any difficult educational purpose. (p. 381)

D. Wilson (2005) see the blended learning as “the implementation of the most effective learning solutions in a coordinated way to achieve the desired learning targets”.

Y. Heredia (2011) have categorized **blended learning** into three models- homework submitted by students, material posting online with two to three session of meeting up, and all-time accessible resources as distance education. (63) Even though they claimed that each model can apply to satisfy the specific purpose and requirement, the models need a clear plan on professor activity, student activity, role of technology and other supports.

**Blended learning system** in this research is the mixture learning methods applied to the learning of dramatic arts through the instructional website. The system will be designed based on the student behavior and the knowledge culture of the four drama clubs; Vajiravudh College, Assumption college, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School.



## CHAPTER 2

### LITERATURE REVIEW

#### Theories on Knowledge Management

#### Data, Information, and Knowledge

“Where is the wisdom we have lost in knowledge? Where is the knowledge we have lost in information?” said T.S. Eliot (The Rock, 1935). Here is the beginning to define what is knowledge and how to distinguish the term from data and information. Daveport T.H. (1998) define data “as a set of discrete, objective facts about events. **Data** is most usefully described as structured records of transactions” (p.2). Data is then the lowest in its level and value. But the worth will be added by transforming data into information.

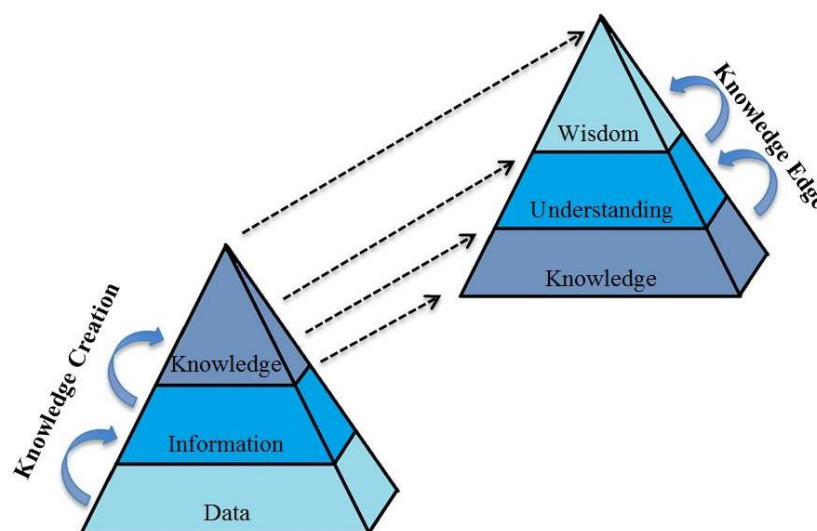
**Information:** Daveport T.H. (1998) describe it as “a message, usually in the form of a document or audible or visible communication ... meant to change the way the receiver perceives something, to have an impact on his judgment and behavior” (p. 3). J. P. Girard (2009) concludes that the recipient is real judge of whether the packet of data or information is received.

It has been said that knowledge has been hard to define for thousands of years, yet scholars all agree that it is above data and information. The authors of Working Knowledge define Knowledge:

Knowledge is fluid mix of framed experience, values, contextual information, and expert insight that provides a framework for evaluating and incorporating

new experiences and information. It originates and is applied in the minds of knowers. In organizations, it often becomes embedded not only in documents or repositories, but also in organizational routines, processes, practices, and norms (Daveport T.H., 1998, p. 6).

Girard (2006) sums that computers cannot complete the transformation from information to knowledge as the knowledge management (KM) will comprise both human and technological components. Although one of the real problems with the pyramids concept of data, information, and knowledge (as in Figure 1) has no clear boundary yet people attempt to define it. KM is the concept under which information is turned into actionable knowledge and made available effortlessly in a usable form to the person who can apply it (J. Angus, 1998). KM makes use of a mixture of techniques, strategies, and tools from storytelling, mentoring, and learning from mistakes or practice (K. L. McGraw, 1989).



*Figure 1: The Knowledge Edge*

### **Levels of Knowledge**

King (2009) said one can also distinguish among three levels of knowledge; 'know what' as specifying what action to take, 'know how' as knowing the relationships between a stimuli and responses, and 'know why' as understanding the causal relationship, the interactive effects and the uncertainty levels associated with observed stimuli or symptoms. The highest level usually involves an understanding of the underlying theory and/or a range of experience in the area. In this paper, the research aims to focus on "Know-what" and "Know-how" as "Know-how embraces the ability to put know-what into practice. It is a disposition, brought out in practice. Thus, know-how is critical in making knowledge actionable and operational J. S. Brown (2001).

### **Type of Knowledge**

Polanyi (1966) in his book *The Tacit Dimension* made the distinct area of tacit/explicit knowledge where tacit knowledge cannot be articulated or explicated. This has been the subject of much debate. Explicit knowledge can be viewed as a formal and systematic language stored and found in certain media. The knowledge management and organization learning pioneers such as Ikujiro Nonaka and Hirotake Takeuchi as well as Thomas H. Davenport and Laurence Prusak in their works suggested "the conversion of internal tacit knowledge into explicit codified knowledge is the basis of knowledge management and provides the opportunity for sharing knowledge (Land, 2009, p.17).

H. T. I. Nonaka (1995) describe, "... tacit knowledge as deeply rooted in an individual's action and experience, as well as in the ideals, values, or emotions he or she embraces" (p. 8). They also suggest that tacit knowledge may segment into technical and cognitive dimensions. According to J. P. Girard (2009), this knowledge in both dimensions is hard to document or record on computers, while explicit knowledge is mainly on the known practices, procedures, and processes, and is comparatively easy to verify (p. 22). Szulanski (1996) used the word "sticky" to describe tacit knowledge because it is difficult to spread as a consequence of issues in many problems of the relationship.

<b>Properties of tacit knowledge</b>	<b>Properties of explicit knowledge</b>
Ability to adapt, to deal with new and exceptional situations	Ability to disseminate, to reproduce, to access and re-apply throughout the organization
Expertise, know-how, know-why, and care-why	Ability to teach, to train
Ability to collaborate, to share a vision, to transmit a culture	Ability to organize, to systematize, to translate a vision into a mission statement, into operational guidelines
Coaching and mentoring to transfer experiential knowledge on a one-to-one face-to-face basis	Transfer knowledge via products, services, and documented processes

*Table 1 Comparison of Properties of Tacit Versus Explicit Knowledge (Dalkir, 2011, p.10).*

### **The Knowledge-Creating Process**

R. T. I. Nonaka, N. Konno (2002) propose "a model of knowledge creation formed of three elements: 1) SECI process: the process of knowledge creation through

conversion between tacit and explicit knowledge. 2) *Ba*: the shared context for knowledge creation; and 3) knowledge assets: the inputs, outputs, and moderator of the knowledge-creating process”

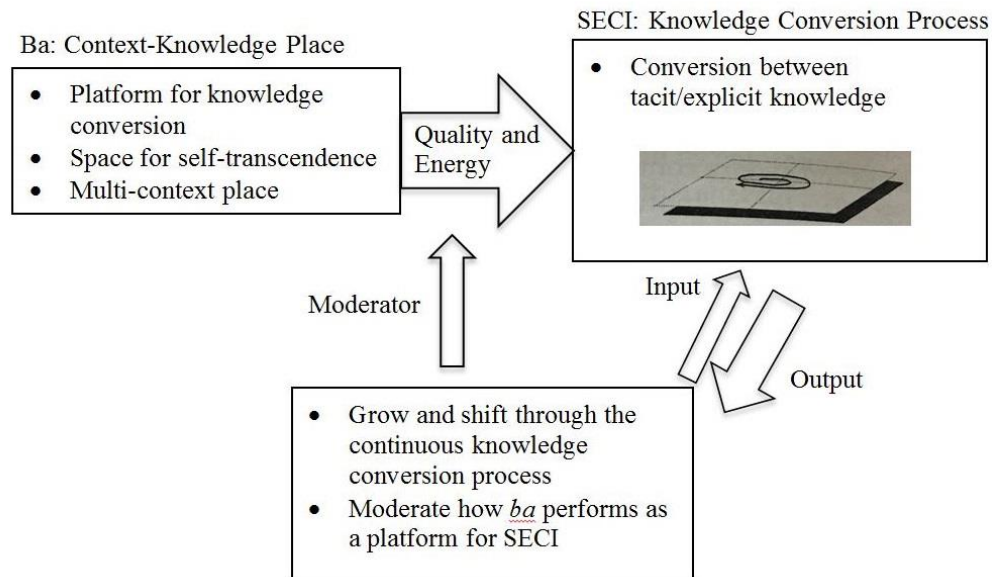


Figure 2 Three Elements of the Knowledge Creating Process

### One: The SECI Process: four modes of knowledge conversion

According to H. T. I. Nonaka (1995), **knowledge creation** may take one of four forms, addressing it as SECI: Socialization, externalization, creation, and internalization. The transfer of explicit to explicit or **combination** is done by combining the pre-existing documents of the explicit knowledge. The transfer of tacit to tacit knowledge known as **socialization** happens through shared experiences rather than through written documents. Students may try to copy from the master without knowing the core principle underlying it. However, they may proceed gradually and learn from the personal and unique skills from the master, thus becoming their own master with



new tacit knowledge. The tacit knowledge transferring to the explicit form is through *externalization*. Here the high personally and difficult-to-formalize knowledge articulates into an explicit form that other people can follow as the basis of the new knowledge. The last concept of knowledge transfer or creation is from explicit to tacit knowledge, *internalization*. Internalization is where the know-what is turned to be know-how individually setting off as a new spiral of knowledge creation. It can happen through a process of learning by doing and through verbalization or documentation of experience.

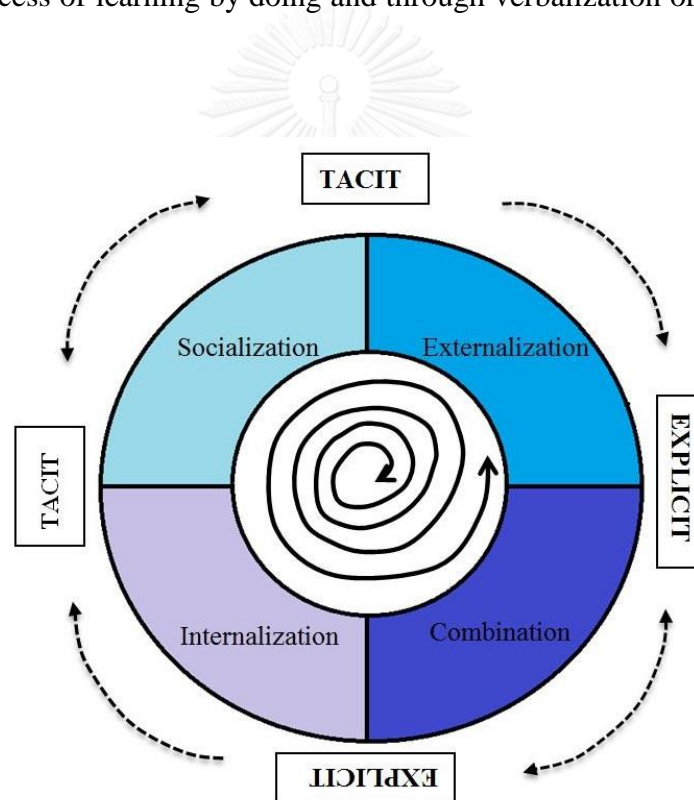


Figure 3 The Spiral of Knowledge (adapted from (H. T. I. Nonaka, 1995))

## Two: Ba: share context in motion for knowledge creation

“Knowledge needs a physical context to be created: ‘there is no creation without place’. Ba (which roughly means ‘place’) offers such a context” (R. T. I. Nonaka, N. Konno,

2002). *Ba*, as a place where information is interpreted to become knowledge, allows participants to share their time and space, especially in socialization and externalization. Yet, it can be a mental or virtual place as well as a physical one.

### Three: Knowledge assets

As R. T. I. Nonaka, N. Konno (2002) have defined, knowledge assets are the inputs, outputs and moderating factors at the base of the knowledge creation's process where they categorize into four types: experiential knowledge assets, conceptual knowledge assets, systemic knowledge assets, and routine knowledge assets.

All three elements of the knowledge-creating process should be integrated under the clear leadership in facilitating the process, understanding the assets, utilizing *Ba* effectively, and managing the knowledge spiral (Nonaka, 2002, p.64).

### The Knowledge Management Cycle

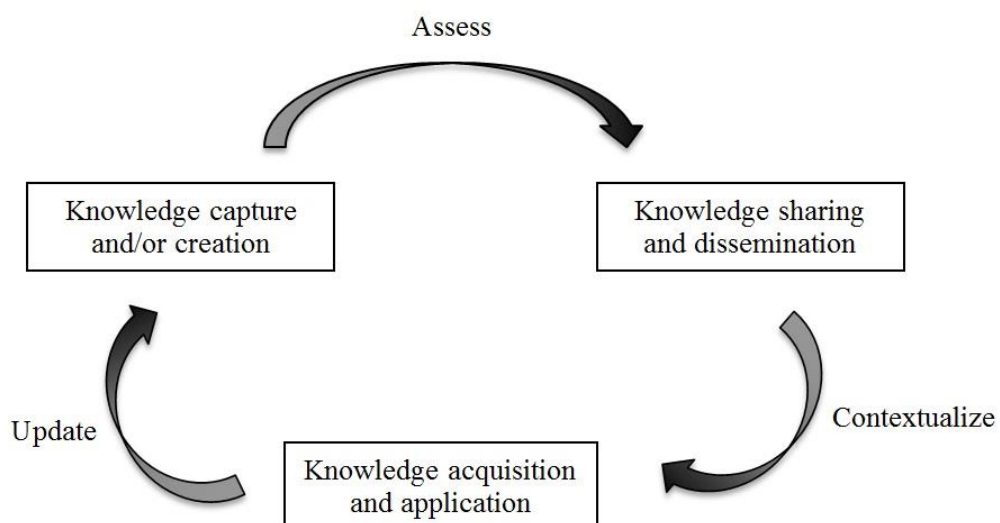


Figure 4 The Knowledge Management Cycle (Dalkir, 2011)

Dalkir (2011), the author of *Knowledge Management in Theory and Practice* has studied many KM models including the Nonaka and Takeuchi Model where its focus is on the transformation of tacit and explicit knowledge. She has proposed the KM model through the KM cycle processes as the outline to put the disparate pieces of a puzzle together for the solid foundation of understanding.

The first phase of Dalkir's KM cycle is knowledge capture and/or creation. This process allows knowledge acquisition of eliciting and creating the knowledge. It can happen at the group or individual level. For tacit knowledge capture, the tasks are carried out by the knowledge engineers including: analyzing information and knowledge flow, working with experts to obtain information, and designing and implementing an expert system (Dalkir, 2011). Another outline of acquiring knowledge is through interviewing experts, learning by being told, and learning by observation (Parsaye, 1988). Dalkir (2011) claims that Nonaka and Takeuchi KM model's socialization in the first quadrant happens naturally all the time, while it needs to be put in a systematic knowledge warehouse. This is why there is explicit knowledge codification.

In the knowledge management cycle, after the knowledge has been created, it will move to the next phase of **Knowledge sharing and dissemination**. Dalkir (2011) said that technology is the new medium that allows a group of people with common identity in the same interests, problems, or responsibility to share the knowledge through the workspace typically organized by the group's intranet which is often

referred to as “a Community of practice” (CoPs). *Community* does not have to mean people who work at the same place or unit, but it means those who work under common tasks, context, and interests, while *practice* is how one performs his/her jobs. (Dalkir, 2011, p.145).

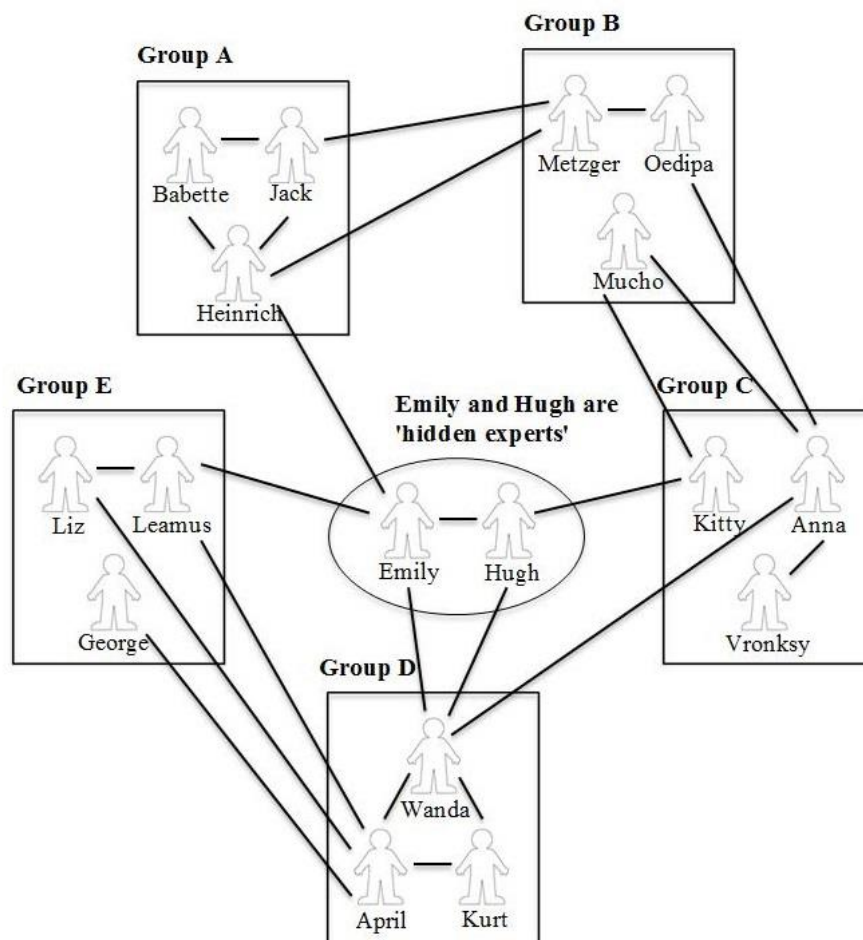


Figure 5 Knowledge Flow Analysis Example (Adapted from Krebs 2000)

This chart will allow the managers to see and understand how the social relationship and knowledge flows as part of KM sharing. Therefore, it can easily evaluate and analyze knowledge sharing for the efficiently and effectively in CoPs.

Dalkir (2011) discussed the problems with the obstacles of Knowledge sharing, as there can be a hindrance within an organization as the individuals feel it is their own property or the culture of the organization supports the hindrance. Still, the organizational climate of trust can help knowledge sharing to take place as well. Whereas the provider is unsure that the receiver will understand or use the knowledge correctly, the receiver themselves might not believe in the credibility of the knowledge in return. To be more specific regarding the problems, there are two terms that should be mentioned, information anxiety and information overloaded.

**Information Anxiety** is the weak point between data and knowledge where information doesn't tell the receivers what they want/need to know. The five components of information anxiety are 1) not understanding information; 2) feeling overwhelmed by the amount of information to be understood; 3) not knowing if certain information exists; 4) not knowing where to find information; and 5) knowing exactly where to find the information, but not having the key to access it (Wurman, 1989)

**Information Overload** is the state where the information is available and potentially useful, yet it is a hindrance rather than a help (Bawden, 2001). Dalkir's experience has shown that "one of the most important factors contributing to the success of a community is that of an active and effective facilitator" (Bawden, 2011, p. 175).

According to P. M. De Holan (2004), there are two sources of knowledge, from existing stock and newly innovated, whereas there are two modes of forgetting, intentional or accidental. In *A Leader's Guide to Knowledge Management*, the author

comes to four quadrants considering the application of organizational forgetting: memory decay, failure to capture, unlearning, and avoiding bad habits (Girard, 2009, p. 62). First is to consider both once known explicit and tacit knowledge while accidentally forgetting. Second is the unintentional act of not capturing the knowledge. The last two are intentionally forgetting the unwanted knowledge; unlearning and avoiding bad habits.

The final step in the knowledge management cycle of **Knowledge Application** is when the knowledge has been through the process of capturing, coding, sharing, and making it available for people to use. There are a number of ways of to ensure that individuals apply knowledge to better match knowledge content to individual knowledge needs (Dalkir, 2011). Since then, many organizations have integrated the KM application with e-learning or technology-mediated learning. A learning object through the use of computer and the Web, is a stand-alone uniting of learning a reusable online learning resource (E. Morales, 2005). This is reusable knowledge that continues in the KM cycle as the knowledge is shared, disseminated, and applied by the users.

Johnson (2005) stated that the knowledge network with information technology has become a critical survival tool for individuals, especially those with information-seeking skills. As a result, they will be more satisfied and productive.

Knowledge Network Concept	Approach	
	Formal	Informal
Knowledge	Uniform	Contextual
Knowledge flow	Top-down	Multidirectional
Knowledge type	Explicit	Tacit
Design	Road map	Incomplete
Technology	Paper System	Digital
Dominant relational factor	Authority	Trust
Individual roles	Manager	Brokers
Who benefits?	System	Individual

*Table 2 Formal and Informal Approaches and Knowledge Network Concepts  
(Johnson, 2005, p. 3).*

### **The Knowledge Management Cycle (KMC) Model**

In their study *A Holistic View of the Knowledge Life Cycle: The Knowledge Management Cycle (KMC) Model*, M. Max Evans (2014) investigated more KM models including Dalkir (2011) KM cycle process aiming to improve how firms conceptualize, strategize, and manage organizational knowledge.

<b>CYCLE</b>	<b>CROSS-REFERENCE OF LIFE CYCLE PHASES</b>					
<b>KMC Model</b>	<b>Identify/ Create</b>	<b>Store</b>	<b>Share</b>	<b>Use</b>	<b>Learn</b>	<b>Improve</b>
<b>Wiig, 1993</b>	Build	Hold	Pool	Apply		-
<b>Meyer &amp; Zack, 1999</b>	Acquisition	Storage/ Retrieval	Distribution	Presentation/ Use	-	Refinement
<b>Bukowitz &amp; Williams, 1999</b>	Get	Build/ Sustain	Contribute		-	Assess and Divest
<b>McElroy, 2003</b>	Claim	-	Integration			-
<b>Dalkir, 2005</b>	Create/Capture/ Contextualize	Assess	Share/ Disseminate	Apply/Use	Contextualize	Update
<b>Evans &amp; Ali, 2013</b>	Identify	Organize and Store	Share	Apply	Evaluate and Learn	-

*Table 3 Cross-reference of Knowledge Life Cycle Phases (M. Max Evans, 2014)*

This table has shown the overlap areas in the KM model of many scholars leading to a new way of knowledge management under their study. There are six stages: Identify and/or Create, Store, Share, Use, Learn, Improve. Adding on to the storage, learn and improve phases, they aim to add the value of the creation with more flexibility on feedback and reuse it in different phases. After studying Dalkir's Knowledge Management and this study, both models should be applied for managing dramatic arts knowledge for practical purposes.



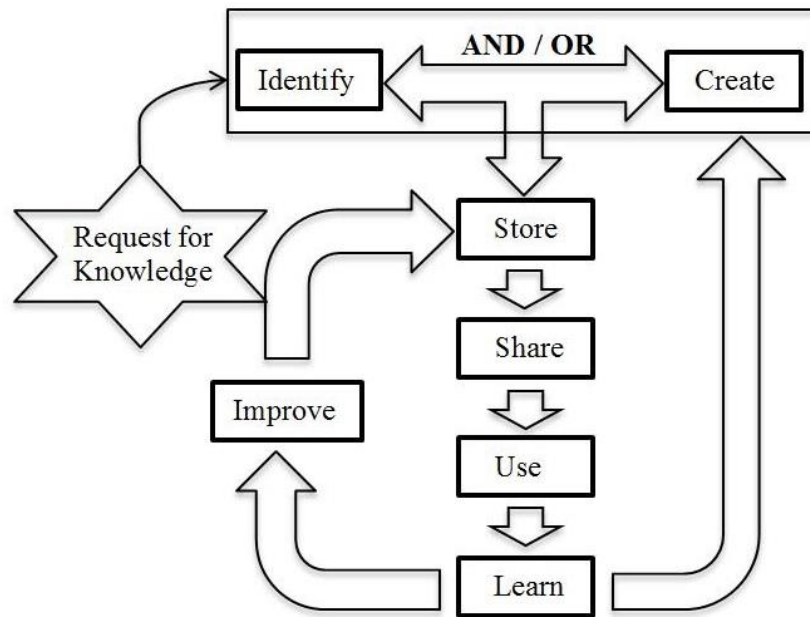


Figure 6 The Knowledge Management Cycle (KMC) Model

### Kucza's Knowledge Management Process Model

In addition to the existing KM models, Kucza (2001) proposed a new model under his study *Knowledge Management Process Model* performed at VTT Electronics, the Technical Research Centre of Finland. He claimed that there does not seem to be any detailed models on KM available, so he has made up a new one in processing detail. In his paper, Kucza proposed two major processes; the *co-ordination* processes are the cycle of analysis, defining planning, and effecting to support continuous improvement.

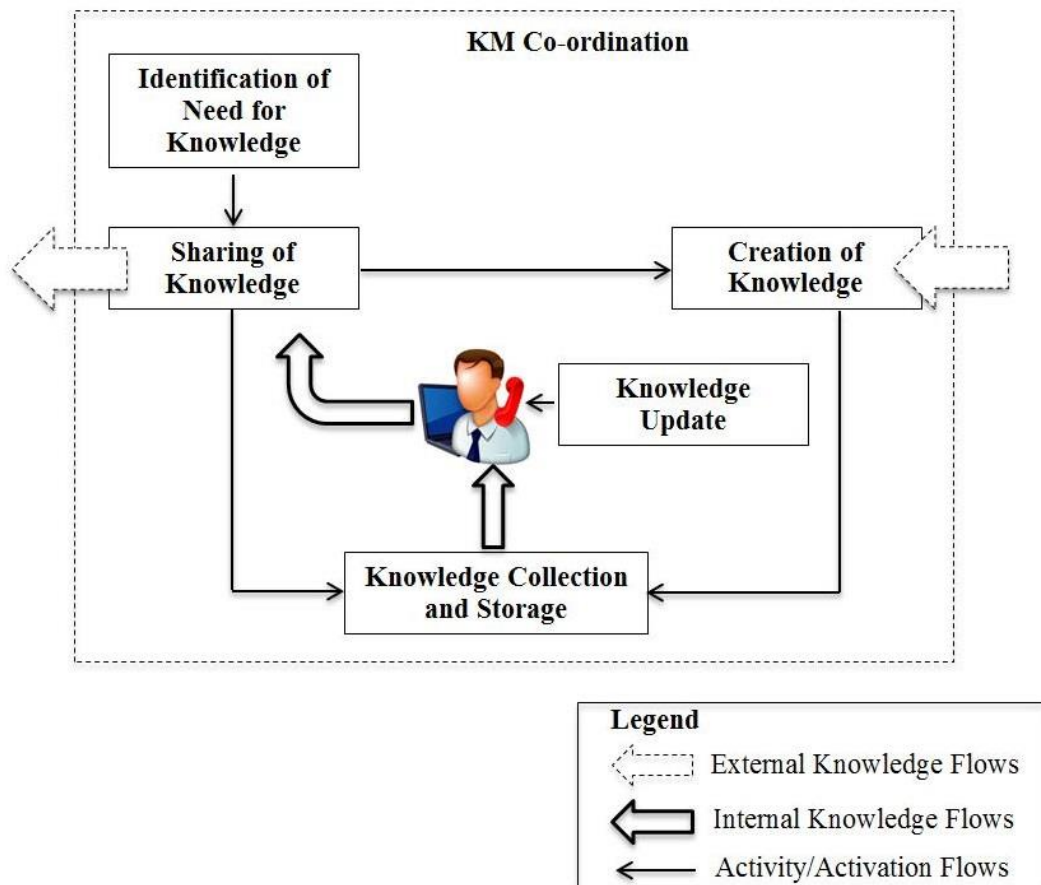
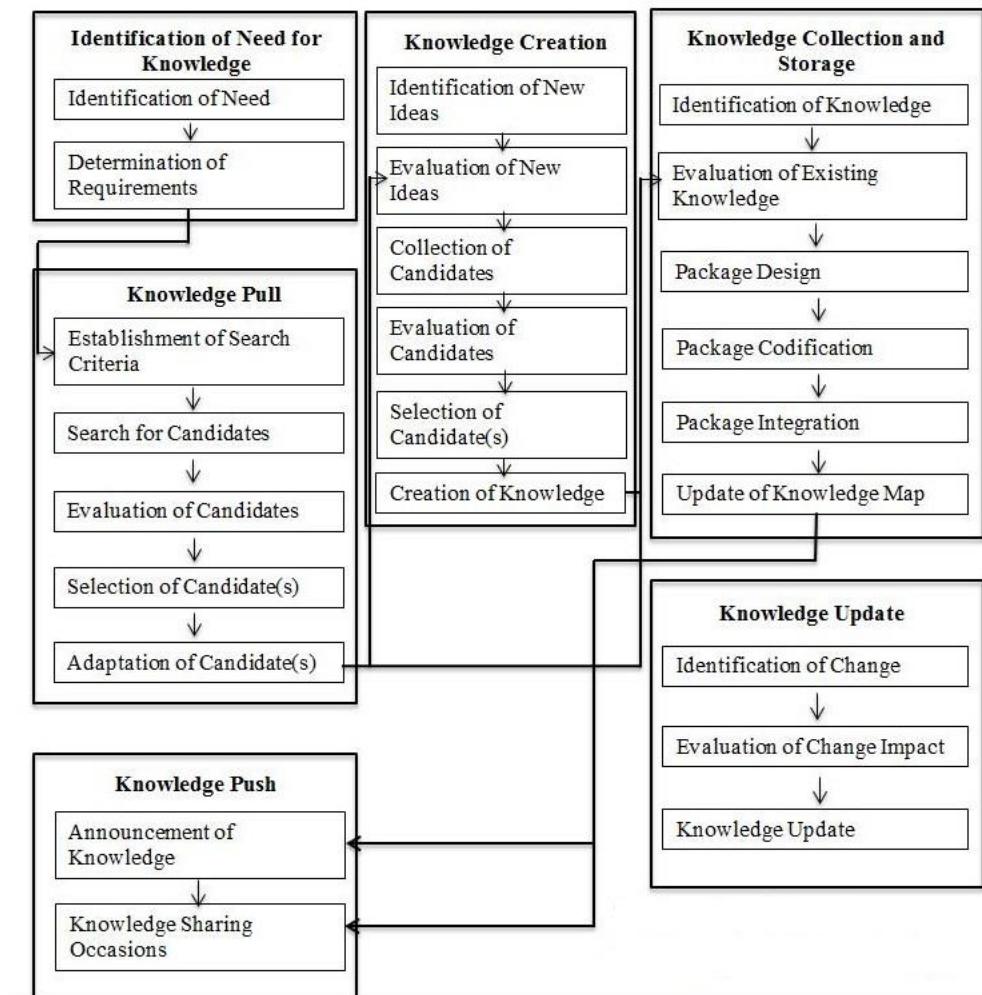


Figure 7 Overview of the Main Processes (Kucza, 2001)

The *operational* processes are to identify the need for knowledge, knowledge sharing, knowledge creation, knowledge collection and storage, and knowledge update along with evaluation.



*Figure 8 KM Operational Processes.*

Even though no final conclusion is available, Kucza (2001) stated that the model can be too formal and has to be clear on the descriptions, whereas it should emphasize the people in the organization.

### **Knowledge Management on E-Learning**

Dalkir stresses the influence of technology on the development of knowledge sharing, stage two of the KM cycle. The case study on **Knowledge Management in Dramatic Arts for High School Students** will be on an instructional website through

the blended learning system. With the rapid growth of online learning due to the technological capacities, education's persistent challenge on student's gaps, economics, and the belief in its power for a better learning experience, "online learning" also called "web-based learning", "cyber learning" or "e-learning" (B. Means, 2014) offers open educational resources.

Rosenberg (2001), the author of *E-learning: Strategies for delivering knowledge in the digital age* suggested that the implications of **knowledge management for e-learning** are huge as it is not only about training online but offering accessible information as instruction to make it efficient and reliable.

For example, we don't have to teach people the steps in a sale process; we may only have to teach people where to *find* the steps. And while we may have to use instruction to teach heating and cooling technicians how to repair an air-conditioning system, we may not have to retrain them when a new model comes out. We can simply reference the new information and have confidence they can learn it-if they know how to learn, and if we've provided the information in ways that make sense to them (Rosenberg, 2001, p. 109).

As the e-learning as it has no longer focuses on the electronic aspect but the education aspect, the instruction website allows the students to find resources or teaching/learning material, learn from the online teaching or online classes, and creating the social group to communicate and discuss their knowledge and experiences via the

Internet (Hung-Jen Lo, 2013). Thus, the instruction website has opened to all functions and programs that should assist the student's leaning activity leading to the better learning performance.

To deliver dramatic arts knowledge that has been managed in all senses, sharing knowledge through websites is not enough. According to A Chikh (2008), lot of research has been done to promote and develop good e-learning models, practices, and technological environments. However, fewer efforts were deployed to support e-learning practitioners in performing their job on a day to day basis.

### **Blended Learning System**

A website is one of the very important tools here along with the blended learning system. Blended learning, as Horton (2006) has defined, is a mixture of different media, instructional strategies, and design approaches to accomplish any difficult educational purpose.

D. Wilson (2005) offer a refined definition: "Blended Learning is the use of the most effective training solutions, applied in a coordinated manner, to achieve learning objectives that will attain the desired business goals." It means that two or more approaches that suits leaning need. The two authors of *The Other Blended Learning* suggest on how to implement a blended learning program in six steps;

- 1 Determine the need.

- 2 Create goals and objectives for the program (who is the training intended for? What do they need to know? How well do they need to know it?)
- 3 Design the blended program (Classroom Training, Subject-Matter Expert Training, Assessment Instruments, Instructor-Led e-learning, Self-Study e-Learning, Job Aids, Mentoring, Coaching, On-the-job training)
- 4 Create and coordinate the individual training solutions.
- 5 Implement the blended program.
- 6 Measure the results of the program (D. Wilson, 2005)

### **Theory in Dramatic Arts for knowledge Management**

The technique of **reading scripts** will help acting, design, directing. “There is no single ‘correct’ interpretation of any good play, but sound reading techniques will help ensure that your interpretations are valid and stageworthy.” said Ball (1983), the author of *Backwards and Forwards*. He also points out on the problem on the definition of terms without much on application. Words are defined but no suggestion on how to find them at the point where they need more specific analytical tool.

To be able to manage dramatic arts knowledge, there have been several studies on play analysis. Nelms (1958) suggests the sequence of interpretation rather starts with its structure on the plot (sequence interpretation), character interpretation, and line interpretation as in the order of Aristotle’s six elements of the play included plot, character, diction, song, and spectacle.

## Action Analysis

What we call plot, Aristotle calls action (Diyanni, 2000). Though Aristotle provide the beginning for analysis, other terminology and systems have developed over the centuries. In *Script Analysis – for Actors, Directors, and Designers*, Thomas (2009) has used a traditional system of classifications associated with Aristotle's six elements of the play to reveal a central unify patterns and break the play into its parts in order to understand their nature and relationship called Formalist Analysis. As he heavily concentrates on plot, **Action Analysis** is the first step for the reader to see the progress of actions and its story line.

The easiest and most accessible grasp of a play is through an analysis of the events of its plot. Action analysis is based on an explanation of the play's noteworthy happenings, which is called the Sequence of Events. Determining the important events will help to understand how the author has built the plot, from which everything else follows. Learning how to define what constitutes the important events is not as easy as it may appear to be. It takes a special range of vision to be able to distinguish the essential from the less essential. To perform Action analysis it is necessary to think of plays as large pieces of action and to develop a feel for what are the important events in a play (Thomas, 2004, p. 2).

Action analysis takes the reader through a course of both concrete and abstract investigation with major steps as to list the external events, review the fact on given

circumstance and background story, point out the seed, list the internal events, identify the three major climaxes, theme and super-objectives, state the through-action and counter through-action.

### **Plot Structure**

In *Theatre: Collaborative Acts*, R. Waincott (2010) point out that a dramatic performance would be a random event without plot as the most important element for Aristotle. This is because it organizes all the rest. They said “another term for plot is structure.”.

The playwright usually sets up the dramatic situation as the play opens with exposition introducing what is needed to know as character and setting are established. Fliotsos (2011) in *Interpreting the Play Scripts: Contemplation and Analysis* said “**exposition** traduces the reader the world of the play and to any background information required to begin the journey.” This includes the setting information, relationship, economical and political climate, education, social situation and so on.

**Point of Attack** is where the playwright starts dramatizing the action to begin the progress of events (R. Waincott, 2010). Fliotsos (2011) defines **inciting incident** (or Inciting Action) as the first major event triggering to the **rising action** as a series of crises pushing the major dramatic action or building it to the peak or **crisis**. Some might call it “the point of no return” for the protagonist. While some artists use the term **climax**



interchangeably with **crisis**, Fliotsos (2011) said that climax provides the highest point of emotion in the plot.

Note that artists may have differing opinions of the climactic moment when they read the script, and only discover the true emotional climax upon staging the production. Some will argue that there is not a single climax, but a climax as well as a crisis in the beginning, middle, and end of the play, as Stanislavski does in his action analysis. Directors may also be advised to find the climax of each act or scene (Fliotsos, 2011, p. 47).

R. Waincott (2010) describe **climax** as the emotional high point as Fliotsos, but it has to be the critical stage of the conflict where the outcome is finally decided. They state “emotional intensity drops during the falling action as the events from the climax to the end of the play.” which can sometimes called the play’s **resolution or denouement**. These terms work readily with linear plays rather than other kinds of work.

### **Character**

“Characters in plays come to life not when they feel or think, but when they say or do” (W. M. Downs, 2007). The central character as related to plot function that drives the dramatic action forward is called the **protagonist**. “Quite often actors see their own characters as driving the action because they view the entire world of the play through the eyes of characters.” (Fliotsos, 2011) And the character that struggles against or

competes with the protagonist is called the **Antagonist**. Thomas has explored character under eight topics of objectives, qualities, conflict, willpower, value, personality, complexity, and relationships. But for the one that will apply for the high school students is “objectives”.

Character and dramatic action are inextricably tied together as action is the life force of a play. Francis Hodge, the author of *Play Directing: Analysis, Communication and Style* defines that character is made up of all dramatic actions. He then has come to the characteristic of dramatic action as it only exists in the present tense, yet not to confuse with actor's activity. He said that all action is reciprocal with the always-returned-action as the cycle goes “(1) A does to B; (2) B feels the force of A's action (adjustment) and decides what action to take; (3) B does to A; (4) A feels the force of B's action (adjustment) and decides what action to take” (p. 36). Objectives as part of the soul, the inner life of the character stemming from religious, social, political, or artistic feelings, from dreams of personal glory or empire, should be described in the form of simple human drives (Thomas, 2009)

### **Related studies**

Kai Wing Chu (2011) have written a paper on *Implementing Knowledge Management in School Environment: Teachers' Perception* where it has shown that little research has been undertaken on how KM can be applied to school environment. While developing on Zack's five-stage model, they has focused on the knowledge

sharing, people and culture as the technology support toward people's point of view through the interview. They concluded that even the result might be valid in other scenarios; it is valuable as it deepens the understanding of KM in schools regarding preparation for its implementation on teachers as end users.

In his paper *The Most Appropriate Knowledge Management Style for Thailand's organization*, Klaewthanong (2013) has pointed out that each KM model is appropriate for some places because of environmental differentiation, yet he has shown the disadvantages of some well-known models. The Tuna Model developed by Phasukyud (2006) is based on Senge (1990) principle of learning, Gavin (1993) and Marquardt (2002). The head is Knowledge Vision, while the torso is Knowledge sharing and the Tail is Knowledge Assets. Klaewthanong (2013) states that it is a very understandable concept but very difficult to put into practice. It is also happened to Ikujiro Nonaka and Hirotaka Takeuchi's SECI model claimed to be an abstract idea as it is hard to practice (Klaewthanong, 2013). Xerox Corporation KM Model created in order to increase the world market ratio from eastern countries (Powers, 1999). There are six stages of Transition/Behavior Management, Communication, Process and Tools, Training and Learning, Measurement, Recognition and Rewards. Along with the mentioned models, Tasapong Klaewthanong (2013) concluded that the Tuna Model and Xerox Corporation Model have been widely applied in Thai organizations with different emphasis; the Tuna model focuses on Tacit knowledge while the other model underlines explicit

knowledge. He also suggested that the two can be mixed together for the clearer and easier to perform.

Jaruwan Rittiphet (2009)'s *Processes and Critical Success Factors of the Knowledge Management of Schools under the Office of the Basic Education Commission in Bangkok and Vicinity: a Qualitative and Quantitative Study* has two distinctive objectives on her research; the knowledge management processes of school and the success factors on the knowledge management of schools. She sums up with the six main steps of: Knowledge Identification, Knowledge Acquisition, Knowledge Sharing, Knowledge Creation, Knowledge Storage, Knowledge Utilization with the substeps. The KM processes that Jaruwan Rittiphet has studied are valid at most schools in Bangkok and vicinity, but to study dramatic arts, the subject has been in a lower position to others like Mathematics or Science. With fewer students and teachers in the drama club, the KM that can be applied is different from this study.

Another related study is on *The Role of Educational Websites (www.thaigoodview.com in communicating knowledge by Pantiwa Jansakun, 2009)*. The website is in a web1.0 form and is considered out of date in the present time. While it is a one-way communication, web2.0 can offer a more participant to the website. Since then by using web1.0, the Webmaster is in charge of all updates and changes that happens on his own. Pantiwa Jansakun has analyzed on this website on its contents of lessons, articles, and multimedia uses. She states that the knowledge that provide on the

website is mostly explicit knowledge which derived mainly from the experience of the web master rather than web users.

Last but not least is the book *Temporary Stages: Departing from Tradition in High School Theatre Education* by GONZALEZ (2006). The author, who earned an MFA in directing at the University of Minnesota, has shared her experience in teaching drama in high school. Pointing out the problem on society's perception on drama, some communities will vote to cut school funding for the arts, while some school administrators see that theatre is a place "where students work hard, develop keen insights into humanity, and examine issues that are significant to their development as socially conscious young adults". She has discussed the role of teacher and student, the problem in USA drama classes, etc. One of the interesting topics is regarding tacit knowledge developed through the workshop. However, the content is very specific for the community and the needs of the drama teacher in charge.

## CHAPTER 3

### METHODS

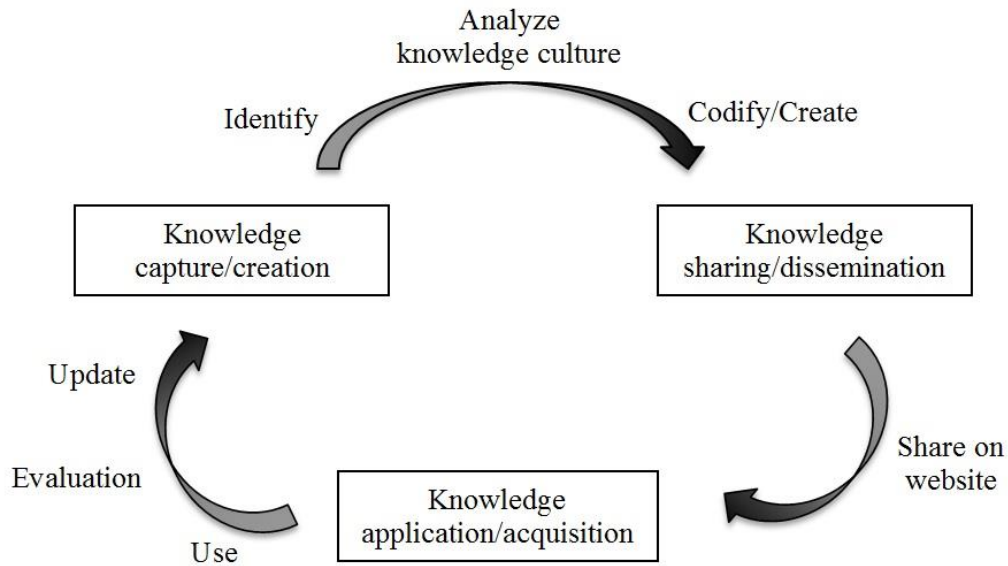
#### Research Methodology

The research methodology is based on qualitative methods, from observation to field experiment, which will include descriptive material, in-depth interviews, documents and field notes in the appendix. Because there have been no studies on knowledge management in dramatic arts for high school in Thailand, the researcher has to gather dramatic arts knowledge from libraries and the Internet in Thai and English. Observing dramatic arts classes in the Faculty of Arts, Chulalongkorn University will help the researcher understand not only the behavior of the students with various background knowledge, but also the comprehension of the students toward the lessons, which can later be compared to students in the high school level. To be able to synthesize dramatic arts knowledge for Thai high school students, interviewing and working closely with experts will make the process easier. More importantly, there is field research observing the learning system in the drama clubs of Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School together with in-depth interviews of the students of the clubs, the advisors, and the guest speakers. The data collection and data analysis gathered from these approaches will be the material for the knowledge management processes for dramatic arts.

According to Klaewthanong (2013), the Tuna Model and Xerox Corporation Model might work well for some Thai organizations under their business purposes, but it is hard to conclude that the result will be as present as in the educational institution.

Besides, the success of the KM process depends on the people and culture of each organization. Analyzing the studies on the knowledge management process, each model has its strengths and weaknesses; none of these studies has been applied to the dramatic arts knowledge for high school students in Thailand. The researcher has adopted Nonaka's SECI framework because it provides both tacit and explicit knowledge in dramatic arts. However, the knowledge creation process is too abstract to practice in this study. Dalkir's KM cycle as it has been compared to other models in the work of Evans, Bidian and Dalkir herself in 2014 has shown overlapping areas; six KM models are shared in common and they have created their own KMC Model. Even though Dalkir's model seems to be very general, it focuses on the tacit knowledge on its first stage of knowledge codification/creation. Like many scholars, Richard K. Wagner (1987) believe that the ability to acquire and manage tacit knowledge is the hallmark of managerial success. In the KMC process, it has emphasized identifying whether or not the appropriate knowledge assets are available. This has covered both tacit and explicit knowledge before triggering the need for new knowledge assets to be created. Nevertheless, Kucza adds more details on his first stage of the Co-ordination processes by not only analyzing knowledge, but also analyzing the knowledge of culture before moving on to the creation of knowledge. Kucza (2001) states in his studies that the processes of KM have been explained in broad key-term instruction, which needs more specific steps in each process. Hence, the researcher has applied the KM processes from the mentioned studies and has come with the processes that should work well with the

dramatic arts knowledge. (Figure 9)



*Figure 9 The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts for High School Students*

## **The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts for High School Students**

### **1. Knowledge Capture/Creation**

“In knowledge capture, a distinction needs to be made between the capture and identification of existing knowledge and the creation of new knowledge” (Dalkir, 2011).

In her book, Dalkir gives priority to the capturing of tacit knowledge where she considers it a competitive advantage in agility and ability. However, managing the knowledge of dramatic art is different from the knowledge in an economical organization. The researcher finds that the very first step that should take place in the process is to identify the existing knowledge base in dramatic arts.



## 1.1 Identify

M. Max Evans (2014) state in their paper that the *identify* stage of the KMC model is most similar to *build* (Wiig, 1993), *acquisition* (M. H. Meyer, 1996), *get* (W. R. Bukowitz, 1999), *claim* (McElroy, 2002), *capture* (Dalkir, 2011), and *identify* (M. Max Evans, 2014). As many firms have found that information technology (IT) is a small player which plays in ensuring that information is available to those who need it, the approach needed depends on the kind of business, its culture, and the ways in which people solve problems (Dalkir, 2011). Since then, whether the knowledge is online or offline, it should be listed. In this study, there is the identification of dramatic knowledge as in the form of textbooks and websites in Thai and English.

### 1.1.1 Identify dramatic arts knowledge in Thai Textbook

#### *Introduction to Dramatic Arts for High School Level* by Pantoomkomol (1981)

The Thai dramatic arts textbook made for Thai high school students is Sodsai's *Introduction to dramatic arts for high school*. This textbook is divided into two parts. The textbook the researcher has obtained is the copied version of a reprinted 1988 copy, which sold for twenty-two baht at that time. It has been spread out from one class to another. Unlike part one, not many people have known about the existence of part two although part two has been revised for the new curriculum in 1990 and reprinted in the year later.

### *Introduction to Dramatic Arts for High School Level: Part One*

The first part of the textbook has three chapters. An introduction to dramatic arts with its meaning and understanding is in the very first chapter. Sodsai has drawn the reader's attention with the experience of watching the play happening at the present moment right in front of her eyes. It is different from other art forms since it needs the audience's involved feeling. This chapter brings the reader back to the history of dramatic arts and how it can be a mirror reflecting human life. This reflection is one of the benefits from studying in Dramatic Arts. It is about noticing what is going on when one feels or experiences something. Working in the production as for any task, one will learn about discipline, routine, and structure along with creatively to bring out ideas for hybrid arts. Drama requires multiple perspectives. It teaches one to work collaboratively with better communication skills. Each task has something one can learn. Sodsai also states at the end of the chapter how it will expand cultural awareness and the appreciation of cultural value on Arts. At the very end of this chapter, she suggested that there should be studies in Dramatic Arts in both school and university levels for the benefit of the students, individually and collectively.

In the second part, theatre will be discussed with these three basic components; what is performed, the performance and the audience. The play's elements have included six Aristotelian elements of a play; plot, character, thought, diction, song, and spectacle. For the theatre, Sodsai has drawn the organizational chart including producer, business manager, director, stage director, designers, actors and all crew. Stating on

each role's task, she points out how important they are behind the curtain. Last but not least, the audience or perceiver of the performance is one of the three components to make a complete theatrical performance. Each is essential, and each affects conception of the whole – the theatre.

Dramatic forms are discussed in Chapter Three. Starting with dithyramb to tragedy and its development as the first part, it weighs much more on comedy and its different forms; romantic comedy, high comedy or comedy of manners, satiric comedy, comedy of ideas, situation comedy, slapstick comedy, and sentimental comedy or tearful comedy. Romance is the third type. Then melodrama, which is stated to be the drama for money-making with its unique style, is one of the popular choices for radio, television, film and theatre. Sodsai suggested that the strong and weak points of melodrama should be studied as a guide for production or appreciation. The fifth drama mentioned is Modern Drama which utilises realism and naturalism. Sodsai also mentioned the Duke of Saxe-Meiningen as the Modern Drama's director, which was followed by the establishment of The Independent Theatre and The Moscow Art Theatre. This part explores “inner realism” acting also known as The Stanislavsky Method of Acting. Then it comes to the part of anti-realism as symbolism, romanticism, expressionism, epic, and absurd. The chapter ends by pointing out that there are still many other types of drama out there; those who are interested in this topic should study further.

***Introduction to Dramatic Arts for High School Level: Part Two***

If the last chapter of the first part divides drama into types by its features, the second part of the *Introduction to dramatic arts for high school* has gone back to re-telling through the period of time; Greek and Roman theatre, Middle ages, Renaissance, Elizabethan theatre and Spanish theatre, Neo-classical theatre in France, Eighteenth to Nineteenth century Theatre, Modern Theatre, and Asian Theatre in Thailand, India, China and Japan.

**1.1.1.1 *Play Analysis* by Nopamat Veohong**

*Play Analysis for High School* was published in the same year as *Introduction to Dramatic Arts*. Since the play, unlike short story, novel, poem and so on has to be performed on stage, it has its own way of analysis. However, to analyze the play, one needs to understand about the basic knowledge of dramatic arts first.

**1.1.1.2 *Introduction to Dramatic Arts, Department of Dramatic Arts, Chulalongkorn University (2013)***

*Introduction to Dramatic Arts* is one of the freshmen's required subjects to give the students an overview about Dramatic Arts in terms of its components, aesthetics, and value with specialized lecturers from the department. This understanding will guide them on how to appreciate and criticize drama. It is brief knowledge that does not focus on practical views. The book has first published in 2007 and again in 2010. This is the latest edition which was revised in 2013.

Nopamat Veohong, the editor, has written the first chapter herself on six Aristotelian elements of a play. There are two chapters from Sodsai's textbooks which are Types of Drama, and Modern Theatre. Then it follows the new text on directing, acting, sound and movement, theatre design, stagecraft, theatre criticism, Asian theatre, and dramatic arts in present Thai society.

Even though Aristotle's Six Elements of Drama have been mentioned in Sodsai's textbook, this new one emphasizes plot with dramatic structure; dramatic action, exposition, foreshadowing, point of attack, inciting incident, complication, discovery, climax, crisis, denouement, and unity. Nopamat has changed the term Song to Sound for better practical use. Modern theatre is separated into another chapter and has not been changed at all.

In terms of directing and acting, they are different from the production part from Sodsai's textbook, which has focused on each position's description and tasks. If the list of what directors have to do has been written, this text will describe how to become a successful director. It also focuses on how to interpret or analyze a play for directing. It is different from literature analysis. For a play, everything should be put into action. The terms mentioned here are message, objective and action, beat and through line of action. There are many interesting topics such as director's workbook, rehearsal schedule, problem solving with actors, etc. In acting, other than the lists of how to be a good actor, and how to be ready for the play, there are lists of what people nowadays have mistakenly understood in terms and approaches along with the difference between acting on stage, film, and television.

Sound and movement, theatre design, stagecraft, and theatre criticism are written with many technical terms. These chapters are on particular elements of the play, which should be further studied with examples from the specialties. There will be more supporting statements in Chapter three of this study.

**1.1.1.3 *Drama Text for Satriwithaya School English Program* 2015-2016 (academic year by Naing mya mon**

The course happened with the push of students and their parents' requests with signatures. It is meant for English program students to build self-esteem to participate in the play with the provided drama knowledge. There are twelve units; each unit is one to three pages. Page one starts with the quote "Drama is basically a story being acted out for an audience. Elements of drama are characters, setting, descriptions, dialogue, stage direction, and theme". Other units are about facial expression, miming, acting, body gestures, movements, focus and thought tracking, frozen frame, melodrama, stocks characters, melodrama in groups, and lastly improvisation. There are some examples of the play and exercises to check understanding. Satriwithaya's drama teacher has written the text himself without any stated citation.

**Analysis of the existed textbooks**

Introduction to Dramatic Arts by Pantoomkomol (1981) as one of the very first drama textbooks in Thai is supposed to be taught by drama students or people with

theatre experience. Due to the policy of the Ministry of Education, those people unfortunately were not permitted to teach in school without a teaching license. The textbook is then in the hands of people with teaching diplomas who do not understand what dramatic arts is because it was very new at that time. Even though the text has been published only once, it has been proliferated through the students of Thai performing arts who become in charge of teaching drama as well. With the author's credibility as a pioneer, a professor, and National Artist in 2011, the textbook is on the top of its shelf meant particularly for high school students. Besides *Introduction to Dramatic Arts* in 1981, another high school textbook *Play Analysis* by Nopamat Veohong published in the same year does not get the same greeting as it requires the teacher's background knowledge and understanding toward the topic. And despite the thirty-five years of publication, production remains the high school student most interested area. However, there are not many dramatic arts materials. There are other textbooks and books that are well written only that it does not suitable for high school level.

### **1.1.2 Identify dramatic arts knowledge on Thai Websites**

#### **1.1.2.1 [www.kad-performingarts.com/](http://www.kad-performingarts.com/)**

It is the website of KAD performing Arts School in northern Chiang Mai. The school was established in 1991. It is under the process of being an official institution. The students here will have a chance to perform at Kad Studio Theatre for a showcase and at Kad Theatre for an annual school play. The website is very instructional on its

course and study, news and activities update, students and teams, and its basic knowledge on dramatic arts in a form of article.

Figure 10 [www.kad-performingarts.com/index.php/article](http://www.kad-performingarts.com/index.php/article)

### 1.1.2.2 [www.dramalessons.net](http://www.dramalessons.net)

This is a blog written mainly in Thai by Nuttaputch Wongreanthong, a theatre critic, and a former drama student of Sodsai Pantomkomol. Due to his interest in online blogging, he intends to create a source of knowledge to those who have a love for drama. There is another project called “playmaker” as Theatre Management Company to share his experience through the real work. Though everything has been planned with some started parts, he has unexpectedly joined the world of marketing and has become a digital marketing expertise.



The website has no update with no new articles. But any user can view those old posts. There are seven main sections in *Dramalessons*; acting, directing, plays studies, playwriting, production management, stage management, theatre history in total of 25 short articles. Most of them are written by Nuttaputch under his own understanding. Few articles are written other experts. Some articles refer to Sodsai's words. Some refer to the Thai drama books.



Figure 11 [www.dramalessons.net](http://www.dramalessons.net)

### 1.1.2.3 kaew98.blogspot.com

This is another blog on dramatic arts again by former drama students of Sodsai Pantoomkomol. Charnwutt Brahmasakha or Kaew is an actor, a director, a TV producer with lots of behind-the-camera experience. His purpose states on the site as he aims to show his respect to all drama teachers.

The site is in a very simple form of blog where the latest post by Charnwutt will be shown on the top of the page followed with the comments from readers. There is no other divided topic so it is hard to follow up old posts due to the interest of the readers. Unlike *Dramalessons* where the topic is based on the blogger, *Kaew98* allows people to email him directly for sharing opinions, asking questions and so on. He then chose and brought some topics up replying with his own experience stated no reference. He also invited people for discussion. The users on this Thai blog are very broad which can mistakenly create invalid text from this open space.

This is a table comparing these three websites:

	KAD	DRAMALESSONS	KAEW98
Type	Instructional website	blog	Personal blog
Writer	“Super User”	Nuttaputch and other experts	Charnwutt Brahmasakha
Goal	Meant for school's news and activities	create the source of knowledge to those who have the love in drama	Pay tribute to drama teachers by passing on his knowledge
Knowledge	17 articles listed down	25 articles managed by Nuttaputch put in seven divided sections	Set and choose the topic by Kaew . Sometimes from emails .
Language	Formal language	Formal language	Story telling in an informal language
Reference	some are not academic sources	Not very clear citation	No reference Based on experience

*Table 4 Comparing the Three Websites*

By comparing the three Thai dramatic art website, it has revealed that the creators have the knowledge background on dramatic arts yet they are the one who manage the knowledge for the users. Not only that the websites are not active, they are not meant for the high school students.

This very first stage is very important due to the fact that the knowledge does exist but it becomes “Information Anxiety”. The term has been coined by Wurman (1989) in his book *Information Anxiety*. It has been described as the weak point between data and knowledge where information doesn't tell the receivers what they want/need to know. The five components of *Information Anxiety* are 1 not understanding information; 2 feeling overwhelmed by the amount of information to be understood; 3 not knowing if certain information exists; 4 not knowing where to find information; and 5 knowing exactly where to find the information, but not having the key to access it (Wurman, 1989). Only 1981's and 2013's Introduction to Dramatic Arts has been recognized and applied. And in this case, it is under the eyes of the teachers not the students themselves. The first two components of *Information Anxiety* do not happen when identifying only the Thai resources. But there are many available dramatic arts knowledge in English that should not be overlooked. Not only the language, but also the background knowledge and culture of Thai students lead to the obstacle in learning. In this study, some English textbooks and websites on Dramatic Arts will be presented in order to be compared and developed under a Thai context.

### 1.1.3 Identify dramatic arts knowledge textbooks in English

#### 1.1.3.1 The Theatre Experience by Wilson (1997)

The Theatre Experience by Edwin Wilson is one of the required materials in many courses throughout the world. Its content has covered the fundamental knowledge divided into five parts; *The Audience*: covered on its role and imagination, background and expectation of the audience, and critic. *The Performers and the Director*: acting offstage and in the past, stage acting today, the director and the producer. *Purpose and Perspective*: subject, purpose and point of view, tragedy and other serious drama, comedy and tragicomedy, musical theatre, theatre of diversity. *The Playwright*: *Dramatic Structure and Dramatic Characters*: conventions of dramatic structures, dramatic structure: climactic, episodic, and other forms, dramatic characters. *The Designers: environment and visual elements*: stage spaces, scenery, stage costumes, lighting and sound.

Along with all terms and theories, there are the summary of the chapter, some dialogues from the play, synopses, short articles as well as questions and exercises at the end of each chapter. Moreover, at the very ending, there are appendixes in three parts; technical terms, major theatrical forms and movements, and historical outline. “Moreover, the publisher includes a free Theatregoer’s Guide with each copy of the seventh edition of The Theatre Experience.” The researcher assumes that this is the reason why the text has been famous among undergraduate students and professor.

Nevertheless, it is a very strong introduction for beginners who want to study Dramatic Arts by themselves.

### ***1.1.3.2 The Art of Theatre :Then and Now by W. M. Downs (2007)***

The preface of this book states that “Most students who take the introductory theatre course know little or nothing about theatre, but they’re well versed in theatre’s direct descendents: movies and television”. They then challenge the students to interpret, criticize, and appreciate the roles theatre plays with comparisons to movies and television.

The Art of Theatre has three main sections;

Part 1: *Theatre Literacy*: Theatre, Art, and Entertainment, Comparing the Living Stage, Silver Screen and Home Theatre, Theatre and Cultural Diversity, The Audience, Criticism and Free Speech

Part 2: *The Arts within the Art*: Creativity and the Ensemble, The Playwright and the Script, The Art of Acting, The Art of Directing, The Art of Design

Part 3: *A Concise History*: Non-Western Theatre, The Greeks to the Rise of Christianity, The Dark Ages to the Dawn of the Renaissance, the Renaissance, The Restoration, the Enlightenment, and Romanticism, Modern Theatre, the Musical.

There is a glossary with terms at the back of the book along with the guide to pronunciation of names. But the special feature of the book is the book companion website InfoTrac® for both students and instructors. ExamView® WebTutor® and CD-ROM are provided as resources for the instructors.

### ***1.1.3.3 Theatre :Brief Version by Cohan (2006)***

The book is for general readers to students and instructors. Robert Cohen said in the preface of the book “No study of the theatre can be truly comprehensive without seeing and reading plays. It is my belief that regular play going and play reading, supported by the discussions in these pages and in the classroom, will provide a good foundation for the student to develop an informed and critical enthusiasm for the art of drama”. There are 11 chapters in this book which are:

1. What is the Theatre?    2. What is a Play?    3. The Actor    4. The Playwright
5. Designers and Technicians    6. The Director    7. Theatre Traditions: East and West
8. The Modern Theatre    9. The Musical Theatre    10. Theatre Today: What, Who, and Where?    11. The Critic and Glossary

Aside from using the example from parts of the play script and article, there are more than 200 theatre photographs of significant recent stage productions from around the world.

Even though these are not textbooks for the high school students, the researcher has found that many teachers around the world and many courses have been using this text as their source. And yet, there are many other textbooks and books in dramatic arts. For example, *The Basics: Theatre Studies* by Leach (2008), *Theatre: The Lively Art* by Alvin Goldfarb (1994), *The Essential Theatre* by Oscar G. Brockett (1976), *Theatre: A Contemporary Introduction* by Pickering (1978), *The Complete Play Production*

*Handbook* by Carl Allensworth (1982), and many more. Undoubtedly, *The Theatre Experience* is the most practical textbook among all as it has provided what both the students and instructors need on examples and exercises. Theories and technical terms are mostly on part three onward. In contrast to *The Art of Theatre*, the theories and terms are mentioned since the very first in order to differentiate theatre from television and movies. By comparing arts, the students should feel related and understand the distinction. However, it might be easier for the reader if there are not too many terms. Chapter two weighs too heavily on the system of television and movies in term of business and focuses on theatre purely in chapter three. While the examples Wilson uses are from the general to classical play, here are very up-to-date with lists of actors and directors mostly from a Broadway production. On the other hand, Robert Cohen's *Theatre: Brief Version* has used very broad examples from many productions from five continents. And some are hard to follow. In conclusion, the very first chapter should be able to draw attention from the reader. Technical terms should be carefully introduced. Since this is the introduction to dramatic arts, there should be a synopsis of the play that has been used in the chapter. Pictures help, but text is the main medium of the book.

#### **1.1.4 Website for Dramatic Arts Knowledge in English**

There are many dramatic arts websites for beginners to advanced readers, from students to teachers. Following are examples of websites with well-managed dramatic arts in both tacit and explicit knowledge.

#### **1.1.4.1 [www.dramanotebook.com](http://www.dramanotebook.com)**

A team of four people who all have a background in drama, from teacher to actor, educator to contributor, created a website called Drama Notebook. According to this website, 5,000 teachers in 28 countries have joined the site as members and over 30,000 teachers visit the site each month. However, all books are for members only. After getting few free trails online notebooks, they are the guide exercise with clear objective and overview. The “how to” part is well explained. There are also the guide questions to ask the students after trying the exercise as well. And even though it states for the ages of users, it might be different to apply to Thai.

Some websites only share plays. Some are “how to” websites for casting, stage crafting, and so on. The creators of each website are varied from personal bloggers to organizations or universities. However, there are some websites that the research has used as a reference to create the website for Thai high school drama students.

#### **1.1.4.2 [www.shakespearesglobe.com](http://www.shakespearesglobe.com)**

Sam Wanamaker, American actor and director, is the founder of the website, Shakespeare's Globe. As it claimed on the site, it is a unique international resource dedicated to the exploration of Shakespeare's work and the playhouse for which he wrote, through the connected means of performance and education. The purpose is to seek for further the experience and international understanding of Shakespeare in performance. Other than performances updates, there is education section providing



resources from Productions to Post Talks, courses and classes, resources for teachers to research projects.

Figure 12 [www.shakespearesglobe.com](http://www.shakespearesglobe.com)

### 1.1.4.3 [www.theatrecrafts.com/](http://www.theatrecrafts.com/)

In this website, the users can find sources based on the production term and position, or be more specific with a technical term search. Technical journals like TABS, CUE, STRANDLIGHT and LIGHTS are shared for free. Articles are in various areas.

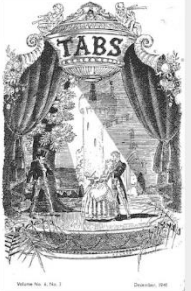


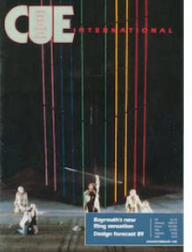
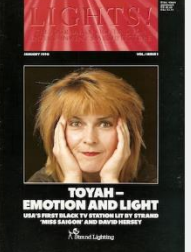
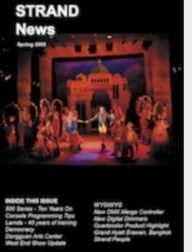
	<p><b>TABS</b> 1937-1986 124 issues online Some indexed.</p> <p><a href="#">View issues of TABS</a></p>		<p><b>Cue</b> 1979-1988 All 56 issues online. Full issue PDFs available to buy &amp; download.</p> <p><a href="#">View issues of Cue</a></p>
	<p><b>Strandlight</b> 1986-1989 7 issues currently online. Searching for more.</p> <p><a href="#">View issues of Strandlight</a></p>		<p><b>Cue International</b> 1989-1990 8 issues currently online. More coming soon.</p> <p><a href="#">View issues of Cue International</a></p>
	<p><b>Lights!</b> 1990-1996 14 issues online. Some indexed.</p> <p><a href="#">View issues of Lights!</a></p>		<p><b>Strand News</b> 2002-2006 12 issues online.</p> <p><a href="#">View issues of Strand News</a></p>

Figure 13 [www.theatre crafts.com/archive/tabs/publications.php](http://www.theatre crafts.com/archive/tabs/publications.php)

What these websites have shared in common is that the creators themselves have the knowledge background in dramatic arts. They all weigh more on the practical than the theoretical aspect. Completing the knowledge creation within the KM cycle, these websites are accessible for their target users for free, except dramanotebook.com which has a reasonable fee. The other two websites are focused on sharing and reusing and updating knowledge as the center of their specialty. Still, there are two more interesting web-logs belonging to drama teachers.

#### 1.1.4.4 [dramateachersnetwork.wordpress.com/](http://dramateachersnetwork.wordpress.com/)

One of the interesting websites that the research has found is Drama Teacher's Network created by Karla Olmos, Drama/English teacher at a comprehensive, co-educational high school in Sydney, NSW, Australia.

“ A Professional Learning Network ( PLN) is something I feel is invaluable and absolutely necessary for a teacher these days so that is why I created this blog. It is designed to connect me with other drama teachers and them to each other so that we can share ideas about various aspects to do with teaching Drama and perhaps not feel quite so alone.”

(Olmos, 2011)

Although the knowledge may not be as explicit as in many books, the comments and thought sections are the space where teachers and drama lovers come and share their opinions or experiences toward Karla's posts. For instance, the topic on “10 Textbooks no drama teacher should be without” where she has listed down her own useful text for each year is one of the topics that people have engaged. Teachers in other countries have shared their sources. Some even mention on how the books work in their class. This makes it one of the sources that should not be left behind for dramatic art studies, especially dramatic art education.

#### **1.1.4.5 [www.thedramateacher.com/](http://www.thedramateacher.com/)**

The Drama Teacher has claimed itself to be a “Resource For Those Who Love Drama” as shown in the header created by Justin Cash. He is the head of drama at Avila

College (Melbourne, Australia) and also the past president of Drama Victoria (formerly the Victorian Association for Drama in Education, established for over 40 years). Most of the articles are written with his own words (not over two thousand words) in various topics both with and without the references. He has divided his blog into 10 sections; pedagogy, senior, junior, stagecraft, policy, styles, activities, reviews, professional development, and industry. People can engage with the blog by commenting under the posts. Because the blog is served to be the source for drama teacher with some exercises and lesson plans, the students might not find this website interesting to them. However, it is easy to use, and the latest article will be posted in the columns underneath along with reader's comments.

There is a lesson guide for teachers, study guide for students, original script for school production, and many other areas of dramatic arts provided online. The website <http://upstagereview.org/linkseducation.html> provides a list of websites on theatre education. These sites are in English which is a major problem for Thai students. The users also need background knowledge and required experience to understand what the website has provided.

Comparing between the Thai and English source, all the texts and websites are created or moderated by people who study or have the experience of dramatic arts. The knowledge background of the team is important. The English texts have their own target readers which reflect through its content and language style. The websites serve many group of people from the audience, to the producer, or the general people of theatre

lover. Some have generated a space for discussion as a knowledge sharing blog taking Kaew98's blog and the Drama's Teacher Network. Analyzing on the engagement, this pattern will be successful if there are many people either with the knowledge or skill or both have willing participated with the aim to create the new knowledge within that context. Unfortunately, without active involvements on the website, it freezes. For the long run, the website needs to be very systematized. The website of Shakespeare's Globe is a very good example on its design while providing the content in both entertaining and educating. The direction of the dramatic arts knowledge should be codified and created in which way is not on based on the researcher or the teacher's decision, nevertheless, it has to be analyzed from the user's behavior and knowledge culture. In this case, they are the students from the four drama clubs; Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School.

## 1.2 Analyze Knowledge Culture: Drama Clubs

Dalkir (2011) suggests that *capture*, *identify*, and *create* should be distinguished from one another, whereas there are only two steps in KMC; identify and create. Capturing the tacit knowledge as Dalkir has explained include analyzing the information and knowledge flow, working with experts to obtain information, designing and implementing a knowledge management system or knowledge repository where it requires the ability of the experts to explain the knowledge and know-how, be introspective and patient, and have effective communication skills. Parsaye (1988)

outlines the major approaches to knowledge acquisition by interviewing the experts, learning by being told, and learning by observation.

As the researcher will be the person who manages the dramatic arts knowledge in this study, it is the benefit to study the university students' behavior toward the knowledge from each subject along with their interest and response. There are five classes that the research has participated which are Introduction to Dramatic Arts, Play Analysis, Principle Acting, Script Writing, Acting III. The first three are the compulsory subjects for students who take major or minor in Dramatic Arts. These are the fundamental knowledge. From the observation and interview, the students cannot rely only the text to understand the content. The lecturers who are the most important factors in the cycle require the students to read and discuss in the classroom along with the exercise. The Q&A section, homework, or quiz can show that many words and terms can be easily misused. Some areas of knowledge have unfortunately faded from their memory. The tacit knowledge on script writing and acting is hard to capture and transform into the text form. These subjects require not only the time for participating but for practicing and discovering the knowledge individually. However, the students from the university and school level have the different objective of studying with their own culture and knowledge background.

*Analyzing knowledge culture* is part of Kucza's KM cycle of analysis in the *co-ordination* processes to find out the current situation of the organization. It also includes the cultural situation on whether the surroundings are suitable for the knowledge

development and knowledge flow by stating its weakness, admitting the result of the performance, and so on (Kucza, 2001). There are four schools under the interest of the researcher with regular hours of drama class, member meetings and club's play. The students of Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School have joined the drama club along with people who are involved are randomly interviewed by the researcher. The data also comes from observation during the class, play rehearsal and performances. The advisors of the club are also targets of this paper.

#### **The objectives of each drama club:**

Each club has around twenty to thirty students from Mathayom one to Mathayom five. As an elective subject in school hours, they are the students who have passion in dramatic arts. If not, they active in participating in exercise with confidence and enthusiasm. The school's policy allows the club to regularly hold small scale to large performances. Only at Satriwithaya School are there changes in its timeline and club hours each year. These are the objective of the drama clubs at each school.

#### **Vajiravudh College :**

to let those who are interested in dramatic arts or Thai performing arts exercise their skills and body movement. The selected play for annual school performance mostly relate closely to their language skills .

**Assumption college :**

to encourage the students to work creatively as a team and develop their logical thinking in finding solutions with reasons. To support their aesthetic appreciation of art, music, and performances. To develop their confidence .By allowing the students to learn by practice, it also creates a strong tie between the teacher, students, parents, and Assumption community as well.

**Samsenwittayalai School :**

to have a space for those who are interested in dramatic arts with the chance to experience theatrical works .By making the school play, the students can develop not only their particular interests, but also their social skills on working with others.

**Satriwithaya School :**

As the name of SW speech and drama club, it aims to focus on building the student's confidence in public speaking and performing.

**The knowledge transfer:**

The drama club of Vajiravudh and Assumption College has worked with other theatre experts or networks. For Vajiravudh, Miss Sirinya Jorratet as the advisor of the club will step aside while letting the director or experienced people work with the students on the production throughout the semester. Sathasai Ponghirun, also known as



Kru Saw, is the alumnus of this school who has finished his Bachelor's Degree in Performing Arts at Srinakharinwirot University. With his Ph.D. in Thai performance, he is now teaching Performing arts at Srinakharinwirot University. Kru Saw has worked with the club on many plays written by King Rama the Sixth. His lessons have focused on acting and voice training. With his experience, Kru Saw has transferred his tacit knowledge to the students allowing the students to do exercises and act on/off stage. A few students who are interested in other areas such as script writing and stagecraft have to study on their own. The first reason is because the advisor has no background in dramatic arts. Secondly, the club hours are limited which is meant for production making. Thirdly, the guest speakers like Kru Saw are experts in some areas of drama where they are confident in sharing based on their experience.

Miss Sasithon Nuonjan, the advisor of the AC Drama Club has played a more significant role. With her background in Thai performing arts, she has studied the basic knowledge of dramatic arts from Sodsai's text. She provided students with an overall view of drama even though the club has worked with the Naked Masks Network led by Ninart Boonpothong. Sasithon lets Ninart who has lots of experience working with children share the tacit knowledge where the books are left out. Skills like directing, scriptwriting, and design are some examples of what the students are eager to know. The advisors allow them to work on their own and do the trial and error. The student will receive the explicit knowledge from Sasithon and the tacit knowledge from Ninart. Some students with high potential can transfer both explicit and tacit knowledge into

their own knowledge. It might not be complete tacit knowledge since their production timing is very short. In addition, it is hard to see the knowledge transferring to a form of notes or documents since the students do not take the club hours as serious subjects for examination, but more as leisure time.

Samsenwittayalai works almost the same way, but the advisor of the club, Miss Mayuree Wongthongkum is a Thai/drama teacher herself. And with the support of the club alumni who continue their study in dramatic arts, they often join the class and share their experiences with the students. Miss Mayuree encourages them to do and practice in a form of production separating work as the production crew. Students then can explore their love in many fields. The transfer of knowledge that occurs is similar to the AC Drama Club.

Senior students have played an important role at Satriwithaya School. As they are the one who set and share the knowledge with the members, they pass knowledge from one generation to another in the form of exercises and games, which creates a limitation. This is unlike the tacit knowledge from the alumni. There used to be a Burmese teacher in charge of the drama lesson and the club's advisor, but it lasted for only two years. The members of Satriwithaya drama club have to rely on the seniors only. The students try to search for more materials and contact people in theater production, yet there has still been a change within the school policy toward this subject matter.

School Drama Club	Vajiravudh	AC Drama Club	Samsenwittayalai	Satriwithaya
members	20	25	30	15
Mathayom	1-5	4-6	2-6	1-4
teachers	Miss Sirinya Jorratet	Miss Sasithon Nuonjan	Miss Mayuree Wongthongkum	Naing Mya Mon (resign in 2015)
	Thai teacher	Thai performing Arts teacher	Thai/drama teacher	Drama teacher
Reference	Based on Thai literature analysis	Introduction to Dramatic Arts (1981)	Introduction to Dramatic Arts (2013)	Drama Text for Satriwithaya School English Program (2015-2016)
Knowledge	Hiring the expert in teaching, mainly directing the annual school play	Cooperate with the Naked Masks Network in term of workshop and production along with senior's support	Basic knowledge will be presented in Powerpoint, and let the students explore themselves while doing a production with advisor and senior's advice	Based the textbook, learn from senior
play	King Vajiravudh's Literary Work	Student-written- plays, classical play	Student-written- plays, classical play	Still in debate

	and the classical play of Shakespeare			
production	Annual school play And small plays	Annual school play and youth festival	Annual school play And small plays	Small plays
crew	Actors and back stages	Director, playwright, actors, costume designer	Director, playwright, actors, stage manager, designers, etc.	actors
Problems from students' view	Want to explore other areas other than acting	Want to see what the professional theatre is	No job description which puts all the weighs at the director	Repeated exercise No source of knowledge
Comments from teachers' view	If the budget is enough, the students should see other people's production	There should be the textbook for drama students.	The student needs inspiration of what to tell.	The understanding between the teacher, parents, and the students are not connected.

*Table 5 The Knowledge Culture of the Flow Drama Clubs*

**The problems and suggestions:**

From the interview, Piyapond Charuprakorn the head of Satriwithaya's drama club stated that students are bored of the same repeated workshops. Searching from the Internet does not work well since they cannot check whether or not they did the exercise correctly. Piyapond said that they need a guideline for what should be taught in class. After their advisor left school, they tried to invite people in the Dramatic Arts field to be guest speakers or workshop leaders. Due to the changing principal and school policy, there have been few performances and showcases this year.

On the other hand, Miss Sasithon and miss Mayuree both base their lessons on Dramatic Arts textbooks written by Sodsai and teachers of the Dramatic Arts department, Chulalongkorn University. With their experience taking responsibility on the drama clubs, they can adapt their lesson for the students better than others. However, since they are at the school most of the time, texts need to be updated. In terms of education or choice of careers, this should be shown to the students. The source of inspiration or an interview of expertise might help them see or understand about dramatic arts in a broader area, advisors suggest.

Ninart Boonpothong as the leader of the Naked Masks Network suggested that from his experience in lecturing and developing student's skills through drama at many schools, it depends on the cooperation mainly with the principal under school policy. There are many places that want to a performance but they do not have any tool. Ninart has worked on his own Power Point presentation for background knowledge of

dramatic arts but did not open to public. He has trained the leader of the club to lead some acting exercises. His team includes university students which can easily connect to people of the same age.

Vajiravudh's drama club has its own reputation on choosing great literature of King Rama VI along with the classical plays of Shakespeare in order to study the structure of plays. Some students state that they are interested in writing their own play but not much space to exercise that. Since then, advisor has let the students showcase their short play during the month without school play. Sirinya said that since she is a Thai teacher, the literature analysis is what she can teach the students, but other than that she prefers to let other experience people to join the club. According to the audience's appreciation, there is a large budget for the club's development, so Sirinya can hire guest speakers with skill and knowledge.

It can be concluded that the four drama clubs have shared similarities and differences in their knowledge culture which can lead to problems which will be discussed below.

### **1 School Policy and Budget**

One of the factors that have a major impact on the drama club is the school policy. Satriwithaya School is one of four schools where students have to face problems on their own while the advisor's position is left empty. In contrast, Vajiravudh College, Assumption College, and Samsenwittayalai School have stability in the policy of performing a school play annually for parents and others. They have received

favourable feedback most of the time. However, only Assumption College, and Samsenwittayalai School have faced the fact of their production problems and have tried to find solutions for the next project. With active advisors, the students receive benefit of dramatic arts knowledge as well. Both Assumption and Samsenwittayalai students have been encouraged to learn by doing. The positive outcome is that students can explore many areas of drama, but there is also another major problem.

## **2 Limited source of knowledge**

The problem starts when the students cannot find what they want to know. They try to search online but cannot find an answer. Seniors are then in the position to help for specific skills such as script writing, costume design, and so on.

The teachers admit that they have limited experience in producing a play. The guest lectures also specialize in specific areas. Sathasai Ponghirun, as an acting and voice trainer, is in charge of directing a play with less attention paid to the training in the designing and technical areas. Ninart Boonpothong himself is a playwright and director who never stopped working on new plays. There is no doubt of his skill in writing and adapting plays which is shown by the award he received from the IATC Thailand Dance and Theatre of Best Adapted Script of a Play/Performance. As a director, he has worked on creative drama for many years. He allows the students to work and explore on their own rather than directing them. The leaders that he has trained

can direct the group effectively regarding how to check on the reaction or how to guide the goal of an exercise, but most of the time, it is a relationship-building workshop.

### **3 Lost in translation**

As the main knowledge in drama clubs is based on practice, the students are often confused about technical terms that the experts use, especially during the production. Sometimes they are even confused by the senior's advice. Some might say that they have limited time to make a production, although the members stay in the club for at least two years. It means that the basic knowledge should be taught since the students join the club, and they should not waste their time on what they already know. Tied to the second problem is the problem on fundamental dramatic arts knowledge.

### **4 Production crews**

It can be argued that production management has to deal with a small number of club members. Vajiravudh College, Assumption college, and Samsenwittayalai School allow the students to learn by doing a production and being part of the crew. However, each school works differently. Samsenwittayalai is most likely to have a complete production because each position is covered, from business manager to stage manager and designer. For the AC Drama club, it is not clear for the stage manager and designer. They often focus on the director, playwright, and actors. While most of Vajiravudh students are actors, they hire someone from outside to do the directing. The students will learn from the team.



The researcher had a chance to watch “Hope” a performance by the AC Drama club and join the post-talk with the crew and the audience. Even though the school play has often received positive feedback, it can be assumed that the parents did not have high expectations of the production, but look at it as a showcase. One of the reasons might be the performing place is not a theatre. Some might not understand the significance of those behind-the curtain positions as well. The problem is much clearer when the school production has to perform at other schools. Without the person in charge of each task, it is hard to manage the rehearsals. Though some students stated that they want to do those jobs, they do not know where to start. Students have already tried to search online but what is there is suitable for them. Language is the first obstacle. Technical terms are another obstacle. Video helps but it is still hard to follow.

After talking to many students, the pre-production focuses on the acting exercise more than doing play analysis where the researcher thinks it is one of the important processes. Being able to analyze the play will help the team work easily in the same direction. The message will be delivered to the audience in a clearer way.

During the rehearsal, another problem is that there is no job description for the students. Even the actors do not know if he has to remember the script or prepare himself before acting. Voice projection seems to be one of the weaknesses as well as stage use.

### **Conclusion of the knowledge culture**

The principal, the teacher, the students and parents involved with drama clubs all want to see and experience the performance as it is the solid result of the process. Being part of the club and performing on the stage are ways to make the students themselves and others proud. Some might want to have fun with friends. Some want to be a star. While some of the students look further for their future study at university level, they need something much more than space to practice their skills. Even though the objectives of the drama clubs are to give the students a space to exercise while developing their drama, language, and social skills along with other benefits from being part of the production, the knowledge that has been provided is not enough. It needs to be enjoyable for the high school students.

Other than learning by doing, the knowledge is verbally transferred from the teachers, advisors, alumni, seniors, experts, or among students themselves. There is no center of knowledge where teachers, students or those who work with them can join and share both explicit and tacit knowledge. Social media like Facebook is used for club updates rather than a knowledge space. It is not connected to other school's clubs or theatre troops. There is no news or activities update on Dramatic Arts or other school's plays. This means that not only the knowledge, but also the data and information are all hard to find.

In terms of explicit knowledge, these students are not aware of terms and theory. It is understandable that there is no serious examination or grading system. Lecturing

on serious matters might be too difficult for them, but they need to know what they need to know not only what they want to know. The students then should see the significant role of these terms and theories on helping their production work properly. On know-how, the ability of learning for each student is different. It is due to the club management, the chance of exploring their areas of interest along with the expertise's style of working. The students from the four clubs are encouraged to be on stage as actors while only a few students will have a chance to be a director, a designer, etc. Hence, many areas of interest are not provided in any form.

Further interviews on the website, both the students and teachers are enthusiast about the online resources. Since they have experience trying to search for dramatic arts knowledge online with the results that there are very fewer websites available than they expected. By offering the students the website where the knowledge is in Thai, they are simply excited. In terms of online usage, the students prefer short text, with video clips rather than pictures. Social media tools such as Facebook, Instagram, and Twitter are mentioned as a communicative tool which they use every day. But they are not reliable enough to be an academic reference. Teachers make suggestion for a source of inspiration and education advice for students. However, in the next process of knowledge management, there will be an analysis on the dramatic arts knowledge that should be provided to the high school students.

### 1.3 Codify/Create

*Knowledge Capture and Creation* is the first stage of Dalkir's KM cycle. Where it is divided into tacit knowledge capture and explicit knowledge codification, the research has clarified the stage into three phases; *identify*, *analyze knowledge culture* and *codify/create*. Unarguably, tacit knowledge referred to as know-how (J. S. Brown, 2001), is regarded as the most valuable source of knowledge, and the most likely to lead to breakthroughs in the organization (Wellman, 2009). Since then, some of the tacit knowledge has been transferred to be explicit knowledge in book form as listed in the process of *identify*. *Codify* the explicit knowledge is then the phase of choosing and re-organizing the existing knowledge

What the students <i>need</i> to know		What the students <i>want</i> to know
KNOW-WHAT	KNOW-HOW	KNOW-HOW
-What dramatic arts is	-how to watch a play	-how to do the acting exercise
-What the components of dramatic arts are	-how to be a good production crew	-how to make a play
-What elements of the play are	-how to criticize the play	-how to use the body
-What the play production consists of		
-the theatre space in Bangkok		
-news and activities		

Table 6 The Comparison of What the Students Need to Know and What They Want to Know

To provide dramatic arts knowledge to the high school students, it is important

to give them *what they need to know* rather than *what they want to know*. But the two objectives can be met at the right time. From the first two phases of *identify the existing knowledge* and *analyzing knowledge culture*, the table above has shown the list of what should be provided to the students. It is obvious that what the students want to know is *know-how* while they need the fundamental knowledge of *know-what* since they all have little background on dramatic arts. Step by step, they should be able to apply from *know-what* to *know-how* with their own experience. Tacit knowledge has been captured through some topics and transformed to be the explicit knowledge during the KM process in which will be explained later on.

With the concern of “information anxiety” and “information overload”, the researcher has divided the knowledge that will be provided to the students into Drama101 and Drama102.

1.3.1 Drama101: The audience, what is performed, performance

1.3.2 Drama102: The plot structure, the play interpretation, acting, criticism

## **DRAMA101**

There are many things that the students should know in order to make a good production. Since then, what they really need to know as “know-what” is in doubt. The analysis of the dramatic arts textbooks has shown concern of “being an audience” as the reader can relate and create the theatre culture. Wilson’s *The Theatre Experience* and Sodsai’s *Introduction to Dramatic Arts* share in common that the drawing of

readers to the dramatic experience is the very essence of theatre, involving the play script, the performer, and the audience in a variety of relations that cannot easily be sorted out.

### **The Audience**

*Introduction to Dramatic Arts*, the title of textbook named after the university course, does not have this chapter, yet it is used in the very first class of the course.

Although there are not many theatres in Thailand, it is the hope that the students have experienced the theatre as the audience. While in university level, the course often gives a chance for them to explore many venues and performances, the school policy has not stated it as a must for budget managing. Therefore, there is data gathering on the theatre and its contacts as well as the news on what is performed at the moment. This should be good information for the students where they can learn by their own experiences.

Sodsai's very first chapter educates people on the importance of studying dramatic arts. Other than entertaining, it can elevate the intelligence and spiritually enhance the mind and soul. But there is no know-how to achieve at those stages of mind. Should there be a guidebook? And is it necessary? There is Nopamat Veohong's *Doo Nang Doo Lakorn*, meant watching films and plays. *Understanding today's theatre* by Edward Arlington Wright is the only book that can be used as "how-to" watch the play. Nevertheless, it is based on English culture. As the audience herself,

the researcher lets the discussion on “Thai manner in watching the play” happen among the experienced people in Theatre. Even though there is no fixed rule about how to watch a performance. The researcher has marked on what Thai theatre goers should basically know.

- 1) They can read the theatre preview, review, or the play. Even though there is not much of these materials to help the audience decide on ticket buying, it is the information that can be useful knowledge for the theatre goer.
- 2) The poster should state when the play starts. Thais often take it as the time when the door opens. For some plays, they are not allowed to enter at all which creates a problem for theatre management.
- 3) During the play, the audience should not communicate, both verbally and non-verbally, through their mobile phones. Watching a live performance requires full attention on what is happening in front of them. It can be assumed that they do not know why they have to do that or how it will affect others.
- 4) If they have a question or an opinion toward the play, they are very welcome to join the post-show talk or director’s talk after the play ends.

### **What is performed**

Drama requires the reader to contribute more than most other forms of fiction do. Not only must the reader see and understand what is explicitly said and done, but one must also be aware of all that is implied or left unsaid. We must be sensitive, as in

real life, to the implications, unspoken feelings and even deliberate deceptions typical of human interaction (Brockett, 1988).

The term *What is performed* is from the play script. To understand it, most textbooks use the six Aristotelian elements of a play; plot, character, thought, diction, song, and spectacle. Studying other English textbooks, many authors have rewritten the theory in their own terms with examples from famous plays. As knowledge for high school, it will be kindly introduced to the students with the terms and definitions. This might give them the idea what to focus on while watching the play.

As literature and plays are related to one another, they are unique in their own styles in term of writing, reading, and its meaning. The Thai teacher who is in charge of teaching drama will use the Thai literature analysis on drama. Even though they share some parts in common, the value of the play is realized when it is performed on stage. The analysis is not for the understanding of the play, but to put in live action. Play comes from live. The students need to be able to notice and *read between the line* by having the knowledge of the elements of the play. Next, Drama102 will introduce them to the plot structure.

Comparing between the two Introduction to Dramatic Arts, it can be said that there has been revision after people have known and used the terms within thirty-two years. As the primary concern, Aristotle's elements of the play has become the first chapter of this textbook. The explanations of those six terms have been re-written by Nopamat Veohong in more understandable and comparable ways to what people often



misunderstand. Taking “plot” as the example, the word “plot” in Thai is “Krong Rueng” while only the later syllable “Rueng” means the story. Plot and story are then often mixed up, not just in class, but also among people in Thai society.

Nonetheless, there are a great diversity of performances from mimes, improvised scenes, musical plays, and spoken dramas, some of which do not require a script, but to understand theatre, the audiences need to know who takes actions, what happens, what are the obstacles, and how it ends.

### **The performance**

Dramatic Arts or the art of theatre are collaborative arts which normally requires creative effort and cooperation of many people. From the observation in high school drama clubs, not only students, but also principals and parents often value the actors as they are up on the stage. Since then, there have been many production crews that should be put in the spotlight because each one involved on the team helps complete a unified play.

Sodsai has listed the members of each department in one production. But to consider the scale of a school's production, there will only be some positions left in Drama101. This part aims to introduce the students to the business manager and his crew, director, stage manager, designers and actors together with their important roles toward the production. In order to make them able to manage the production more professionally, they need to see the relationship between one another and the whole production to create a unified performance for the audience. This can be counted as the

“how to” guide for students, and the knowledge here is meant to provide the overall picture of dramatic arts so that they can study deeper in Drama102.

From the analysis of knowledge culture, many schools put high value on the actors of the school play. To assure the students can see the value of each person's duty, the Anoinette Perry Award for Excellence in Theatre (Tony Awards) and Laurence Olivia Awards (Olivier Awards) are examples of international recognition given to individuals, productions and performances. Without these people behind-the-curtain, the message of the play cannot be completely delivered to the audience.

Drama101 is the very first step into the drama world for students introducing them through the dramatic experiences through the three basic elements of theatre: what is performed; the performance; and the audience as each element is essential, and each affects the conception of the whole – the theatre. It should help the students to understand the overall picture. With this fundamental background, the students can use the “know-what” background to learn further on the “how-to” knowledge endeavoring for the “know-how” and “know-why” level. It is divided into three parts as the three components as a theatre. From this knowledge, the researcher has mainly used the text from 1981's *Introduction to Dramatic Arts* and only the play elements part is from 2013's *Introduction to Dramatic Arts*. The reasons for reusing the existing 1981 text are;

1. It is the only textbook meant for high school students .
2. It has been only being published in the year 1981 with a limited number of books.

3. It was written by the pioneer of dramatic arts in Thailand, Sodsai Pantoomkomol who has experience in teaching beginners .
4. With respect to the author and this piece of art, it should be used as the original.
5. Because it has been reproduced by photocopying among the Thai performing Arts students of the Fine Arts Department )Silapakorn(, it should be accessible as an online resource .
6. The introduction to the dramatic arts world in Thailand is very well written in terms of studying, and participating.
7. In other Thai dramatic arts textbooks, they use Sodsai's text as a reference, but the first two chapters have not appeared in others .

It cannot conclude for now that the language of the text will have an effect on the students or not. Yet it is worth trying on republishing this *Introduction to Dramatic Arts (1981)*.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย  
CHULALONGKORN UNIVERSITY

## **DRAMA102**

Continuing from Drama101, Drama102 will take the students to explore deeper about plot structure and play analysis. These two topics are important to theatre people individually and collectively. Directing, acting, and criticizing are also presented in “how-to” form written by the experts themselves. It has been reused here to transfer their skills as tacit knowledge into the text-based explicit knowledge as *externalization*. There

is also the *combination* of transferring of explicit to explicit knowledge of the two books in order to create a complete cycle of dramatic arts management.

### **Plot Structure**

It is easy to focus on the six main ingredients of the play according to Aristotle. They are what the students have to find, not how to find them. This is about “how”. The plot structure is not mentioned along with Aristotle’s “Plot” in *Introduction to Dramatic Arts for High School Level*, but in the very first chapter of *Introduction to Dramatic Arts*, Nopamat states the technical terms that can be used to examine the linear and causal structure; nonetheless they are written in a disorderly fashion. This is one of the weak points of the text causing the student’s confusion. The reason is because the chapter explaining the six elements of the play are arranged from Aristotle’s most important term “plot” to “spectacle” in an organized manner. Therefore, students or readers can follow all the terms, which are listed orderly.

Another problem is on how to find the main character or the protagonist of the play. This is seldom mentioned in Thai textbooks and there are only simple explanations in English textbooks. The main character or protagonist is the starting point before examining plot structure since it has been told from the action of this character. In other words, many students have picked the wrong character for the plot telling. Talking to experts and observing in classes at the university, even the actor sometimes misses the lead by the wrong character

In DRAMA101, this is knowledge where it has been rewritten in words/questions to guide the students of know-what (the term really means) to know-how (to find the action in the play) expecting them to be able to apply it later on. Concerning information anxiety and information overload for high school students, only some terms need to be taught in a way that will help them see the play as a whole at the fundamental level. Seeing that some terms have been used a lot, not only for theatre, but also for film, they should be explained in a simple way to encourage the students to analyze the structure before facing the harder task of learning play analysis. The terms that have been depicted are; Exposition, Point of Attack, Crisis, and Climax.

Along with each definition, most of the time, there are example actions of the main characters from many plays, like Oedipus Rex, A Raisin in the Sun, An Enemy of the People, First Blood, A Streetcar Named Desire, Macbeth, Hamlet, etc. These referred actions might work well for those who have read the play. To choose examples for Thai high school students, the researcher decided to use the seven-minute musical animation “Lava” by Pixar Animation Studio. It was theatrically released alongside the 88<sup>th</sup> Oscar winner for animated feature. There are only two characters with a simple plot structure. “Lava” has a touching lyric that is not difficult to understand along with its computer-animated images. It then has been used as an exercise in which students need to find the actions in “Lava” to fit the four terms; Exposition, Point of Attack, Crisis, and Climax.

The exposition matches the lyrics of “a long, long time ago there was a volcano

living all alone in the middle of the sea” whereas the point of attack is “Years of singing all alone turned his lava into stone until he was on the brink of extinction”. Jumping all the incidents to the crisis where Lava meets its dead end, it is when it is under the water with no lava or song. The climax is when the main character makes the biggest decision in his life, which is to expose himself up above the sea to be with his lover. If the students are able to figure out these four actions, it means that the basic knowledge has been understood. Starting with the short story that the students can relate to, “Lava” is a first easy step that they should feel encouraged to analyze plot structure. The next step is to let them use the terms for a short play.

For high school students, only some terms need to be taught in a way that it will help them see the play as a whole at the fundamental level. As some terms have been used a lot in people’s conversation about films, they should be explained in a simple way to encourage the students to analyze the structure before facing the harder task of learning play analysis.

Here are the terms that have been depicted; Exposition, Point of Attack, Crisis, and Climax.

### **Play interpretation (for director, and production)**

Because drama requires the reader to contribute more than most other forms of fiction do, not only must the reader see and understand what is explicitly said and done, one must also be aware of all that is implied or left unsaid. This will allow the students

to feel sensitive to those implications and unspoken feelings deliberating human interactions just as in real life.

Chapter four of *Introduction to Dramatic Arts* is on directing the play written by Dangkamon Na-pombejra, the director and the former chairperson of the Dramatic Arts department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. As mentioned earlier, reading the play helps to understand the implication. Dangkamon said that it is the director's task to analyze and interpret the play (Intro, 2013). However, as stated in Drama101, the production members should be able to do so which will be beneficial for what he or she responds to as well as the team's unity. The key words for this part are "objective" and "action" not included in the message, the beat and the through-line action of the play. The reasons that the chapter he wrote has been modified is to let the cast and crew be able to see the relationship of real life and the theatre world of the play. Because there are not many examples from the play just like the other chapters in this book, real life situations will be used as examples allowing them to the connection.

The theory of character and dramatic actions are used for finding examples. One will get what one wants by taking action to reach the objective. The first situation is A falls in love with B. To get B to love A back, A does many cute and kind actions to B. If B feels the force of A's action and expresses the love to A, it means that A has succeeded in reaching her objective.

Another situation is more complex. It is the dialogue between a mother and her kid.

*After the class is over, Ryu plays football, has dinner and plays games with friends till late night.*

*(Ryu opens the door.)*

*Mom: Why are you home so late?*

*Ryu: Um I need a shower.*

*Mom: hungry? I can cook you something.*

*(Ryu goes upstairs to his room.)*

*Ryu: No*

*Mom: (Knocks on the door.) I will leave it in front of your room.*

*Ryu: I just don't want it.*

According to Francis Hodge (1982), “(1) A does to B; (2) B feels the force of A’s action (adjustment) and decides what action to take; (3) B does to A; (4) A feels the force of B’s action (adjustment) and decides what action to take.” The situation fits what he said. 1) Ryu returns home late. 2) Mom feels worried about the action and decides to ask. 3) Mom wants to cook him food. 4) Ryu feels guilty and decides to ignore the care.

The students need to be able to answer what is the need of the main character, what is his action and what is the objective. Even though it seems simple, it causes much confusion to freshmen. The situation will bring the unspoken words to the surface related to the everyday life conversations.

These two parts of Drama102 cannot be done by reading and thinking. They need to be asked and answered. It can be a discussion among the members of the drama



club, between the advisor and students, or the guest speaker and students. However, under the concern of accidentally forgetting knowledge, it should be appear in a form of text so they can revise it on their own. For the unintentional act of not capturing the knowledge, the process of blended learning by meeting or lecturing will help them recognize the use of the knowledge. It can be said that those eliminated terms are, for now, unlearning and avoiding bad habits to reduce complications. Observing the Play Analysis course, the researcher has found that it takes time for the students to understand and use the terms correctly and practically. Plot structure and play analysis should be used regularly or else it can be forgotten.

### **Acting**

As it is one of the areas that the students have experience with, practicing and being on the stage themselves, they should be able to turn this into the know-how and even know-why. The section will present three definitions of acting, how to be a good actor, and how to get ready for a stage performance. Chapter 5 of *Introduction to dramatic arts* on acting is written by Threedow Aphaiwongs, who has graduated and taught acting for years. The skill knowledge is now in text form, yet it needs to be practiced to create internalization and socialization among the students.

## Criticism

The last part of Drama102 is on criticism. Many English textbooks include this chapter along with the audience topic, but in this context, it would be better to let the students know how the play works. Criticism is in Chapter 10 of *Introduction to Dramatic Arts* (2013) and is written by Pawit Mahasarinand, university instructor and theatre critic. The part that will be presented here is the definition and how to review performances. Since there is the assembling of Thai theatre critics integrated with the International Association of Theatre Critics, IATC Thai Dance and Theatre organizes the ceremony for outstanding awards and publishes IATC Thai Dance and Theatre Review. The annual booklet will be the reviews of performances in Thai and English. The researcher has provided the booklet for free-download.

## Text, Picture and Video

Drama101 and Drama102 are considered to be part of the formal text-based approach through the use of technologies. As the functions of the instructional website aims not only to provide the online learning material, the website can have the online teaching tool as well. For the individual learning activities and outcomes, blended learning tools with video clips will be presented as well.

I can speak in five minutes what it will otherwise take me two weeks to get round to spending a couple of hours writing down. The process of

writing something down is reflective knowledge; it involves both adding and taking away from the actual experience or original thought. Reflective knowledge has high value, but is time consuming and involves loss of control over its subsequent use (Snowden , 2002, p.3).

Even though the researcher aims to encourage the students to read, it is undeniable that students aged 12-17 might enjoy watching video rather than going through the text. This medium is to reassure that they will learn something from Drama101.

The trial video clip of Drama101 is in the form of an educational television program divided into three breaks of the three topics; the audience, what is performed and the performance. Kiattipoom Nantanukul, Konthorn Taecholarn, and Peangdao Jariyapun with three different specialties host the clip. Along with the script, they effusively share their own experiences and skills throughout the conversation. There are inserted pictures and interview clips. For instance, Yuthana Lorphanpaibul, a distinguished television and stage director along with Dujdao Vadhanapakorn, who won three awards from IATC as a female artist and art director, has shared their opinions toward what a good director should be. While Yuthana has highlighted how the director should be able to read, understand, and interpret a play, Dujdao said that the director should spend time on that particular play till he or she gets the participation ideas, and be able to give the clear the direction to the crew with an open-minded space

to work together. Other than well-known directors, and performers sharing their opinion toward some topics, teenage actors are included to make the students feel related.

This clip can take the student to the knowledge beyond the text-based Drama101. Much tacit knowledge has been shared through the experienced hosts.

## 2. Knowledge Sharing

Dramatic arts in Thailand knowledge creation has happened through the 1981 and 2013's *Introduction to Dramatic Arts*. Nevertheless, many students might face what Wurman (1989) called "Information Anxiety" where they might not understand, know where to find or even know it exists. Notwithstanding, the desire of the students is mainly on the production part; what they need to know is the fundamental knowledge to understand the whole picture before learning tacit knowledge. Some parts of the two textbooks have been codified online into two parts; Drama 101 as text and (trial) video based, and Drama 102. Video is the medium where explicit transferring to explicit (combination) and tacit transferring to explicit (externalization) knowledge is part of SECI: Knowledge Conversion. But to complete H. T. I. Nonaka (1995) knowledge creation process, there is *Ba*, the place where information is interpreted to be knowledge for participants, which is the website. In Dalkir (2011) model, this is the stage of knowledge sharing and Communities of Practice, whereas share is what Evan, Dalkir, Bidian coined in KMC.

**Blog or web log** is an online journal in the form of a Web page that is comprised of simple bullet list of hyperlinks, postings, ratings, and comments where the newest post will be on the top of the page while The **World Wide Web (or just web)** is an application used to access information resources through the internet with specific protocols to identify and locate that information (Mills, 2006, p.56-57). The website that the researcher has designed for dramatic arts knowledge is usually in the form of a blog.

But the differences are:

- 1) www.deklakorn.com is a new Domain Name Server.
- 2) www.deklakorn.com is a written website without using any platform on the blog software.
- 3) www.deklakorn.com is not an online journal but academic references and resources.
- 4) www.deklakorn.com is not organized as a blog where the latest article will show up on the top of the page. It needs good separation for each article and each section.
- 5) Blog needs an interactive function with the users on creating the conversation. But it will be part of www.deklakorn.com.
- 6) www.deklakorn.com provides an article or written document as a reference. By citing the website, it will be more reliable than the blog.

Even though www.deklakorn.com has a “blog” as a reference for simple functional design, it has adapted and added more linkable and reusable data as a network on the website itself.

Notwithstanding, [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) can still arguably be developed from web log as web 2.0. There are questions of privacy and security connected with the aspects of copyright and intellectual property for online websites. An authoring system, tracking and security features are still the problem that people are concerned with when it comes to the Internet. Yet this instructional website is the hypermedia using the technology to reach the better learning outcome. Professor Tara Brabazon, the author of “The Google University” said that the thrusting power of Internet search by Google will in fact produce an entire generation of noncritical thinkers (Porto, 2008). On the contrary, Downs (2004) shares this idea: “the process of reading online, engaging a community, and reflecting its outline is a process of bringing life into learning”.

*Whose site is it? Who wrote the text? Is there contact information? What is the presentation like? How's the spelling? Is the page consistent? Are basic facts right?* These are some guideline questions testing a source on the Internet by Clegg (2006). [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) has the purpose to encourage students not just to read, and think critically, but also to watch and understand dramatic arts while validity of the information is its priority. All the guided questions will be answered through the homepage of the website. Even though some people might view the bright side that there can be a self-correcting system that produces more accurate and recent data, this website will then not allow for other author-users but the researcher herself to manage the website to prevent invalid information and double-checking the update.

McDonald (2006) summarizes that documents are no longer static and unchanging. As the creation and distribution of information has become more collaborative, dynamic, and social, as application software evolves to support “mashups” that combine both content and functionality from various sources, traditional definitions of “documents,” their authorship, and their ownership are becoming obsolete (p. 1). This will happen as the conversation is created by the engagement of the users. In spite of the commenting area that is provided on each section, it will not be considered as the main knowledge of the website. The latest updates about dramatic arts will be presented in a form of short articles provided by experts and academics. The “mashups” will also appear in a clip video interviewing people who have studied, worked, and have been involved in a production.

One of the important things that Horton (2006), the author of “E-Learning by Design” advises is to analyze learners’ needs and abilities. What are the learners’ current levels of knowledge, biases, skills and attitudes? What are their expectations and attitudes toward learning? What motivates them to learn? How well prepared are they to use e-learning technologies? These questions have appeared during an in depth interview with students and teachers from drama clubs as mentioned above. With all concerns, the website was developed with Merrill (2002) five core design principle focusing on the learners which are:

- Learners should engage in solving “real-world” problems.
- Learners’ existing knowledge should be activated as a foundation for new knowledge.

- New knowledge should be demonstrated for the learner.
- Learners should practice the application of the knowledge during the training.
- Learners benefit from encouragement and opportunities to use their newly acquired knowledge in their activities after training.

### **Sitemap of the Website**

Dramatic Arts knowledge on the website will be divided into five main sections; should know, should think, should ask, should go, and should watch.

**SHOULD KNOW** is the main concern of this paper. It is the source of knowledge from textbooks and books under the consideration of the researcher. It will be divided into two parts; Drama101 and Drama102. Because it is the knowledge that the students “should know”, the text-based information works well as reference for further use, but video clips are very valuable reflective knowledge that can push the students who have read the text sense a better picture of the play as a whole.

**SHOULD THINK** was named **SHOULD READ** at first. It is where the short articles are uploaded. The new academic papers, previews, and reviews will be shared to the students. These will encourage them to think, analyze, criticize, and look over the present issue of dramatic arts.



Reading activities on E-learning is used when learners need deeper knowledge on a subject with no time to develop interactive material, available well-written documents, and skillful readers with motivated passion to read on their own (Horton, 2006, p. 78). The first two parts are mainly text-based as to be further references in their study and to encourage them to practice how to read. Yet, other material such as video will be developed as the supportive medium.

**SHOULD ASK** is the open area where the students, teachers, or even parents can post the questions. It will be selected and answered by the experts in each field.

Directing: Dangkamon Na-pombejra, Bhanbhassa Dhubthien

Acting: Threedow Aphaiwongs, Sasithorn Panichnok

Playwriting: Sawita Diteeyont Ph.D., Parida Manomaiphul, Ph.D.

Stagecraft: Krissara Warissaraphuricha,

Stage Management: Piyawat Thamkulangkool, Arunwadi Leewanthawet

Set and Costume Design: Assoc. Prof. Rittirong Jiwakanon

Musical: Assoc. Prof. Charunee Hongcharu, Kiattipoom Nantanukul,

Theatre Studies: Kiattipoom Nantanukul, Kulthida Maneerat Ph.D.

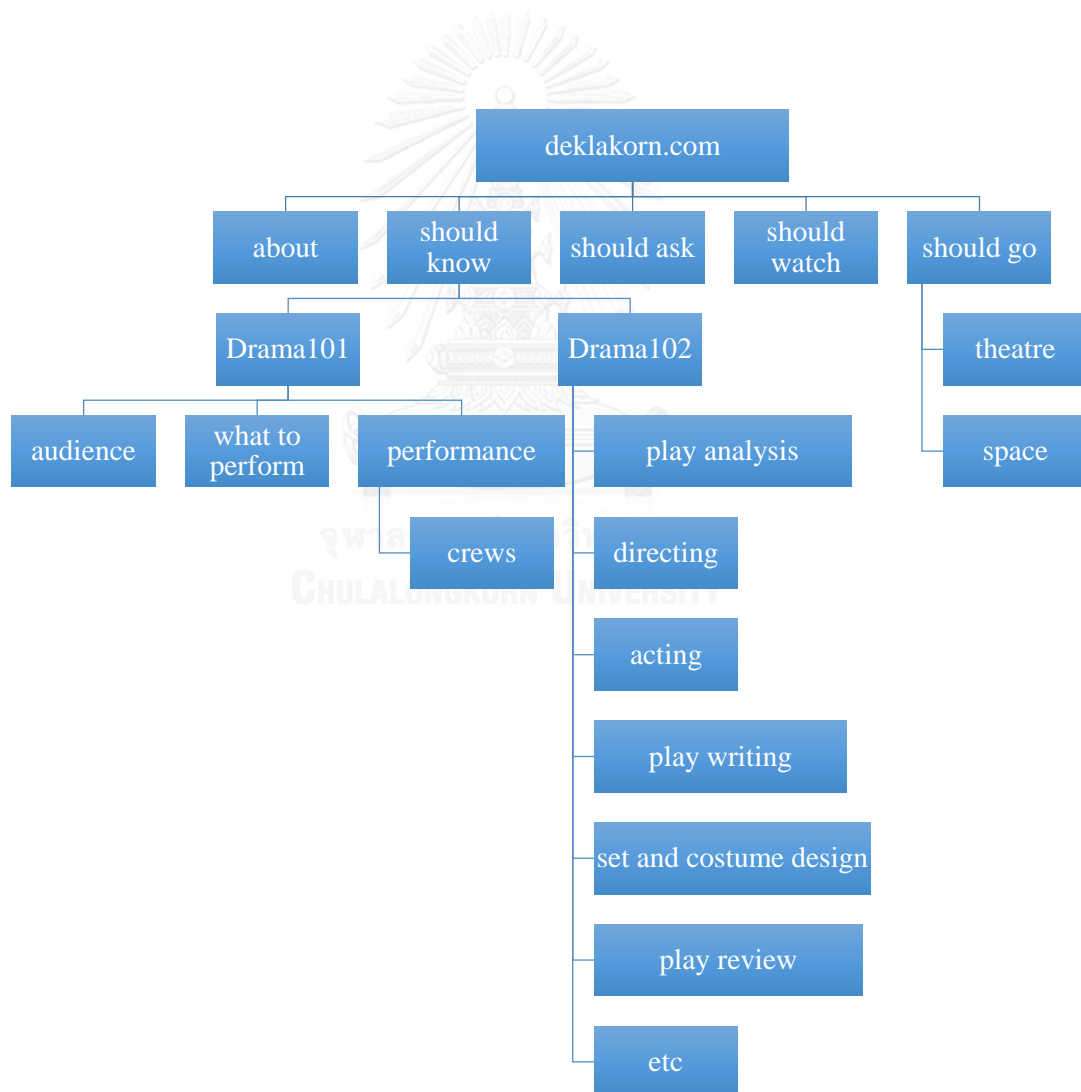
Criticism: Pawit Mahasarinand

Applied Drama: Pornrat Damrhung

**SHOULD GO** is the list of the space or theatre that are used for performances throughout the year.

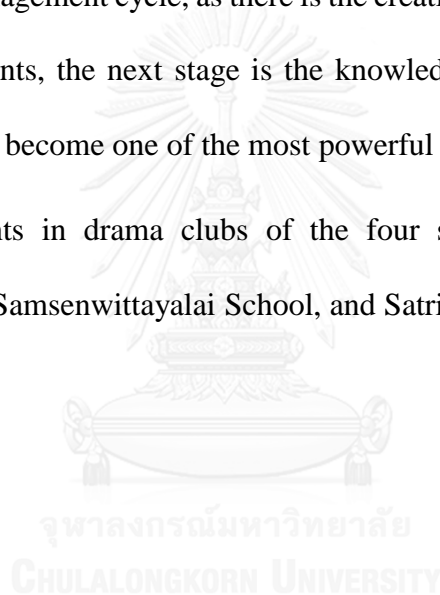
**SHOULD WATCH** is the updates of what is performing along with the interesting talks or activities that is linked to the theatre.

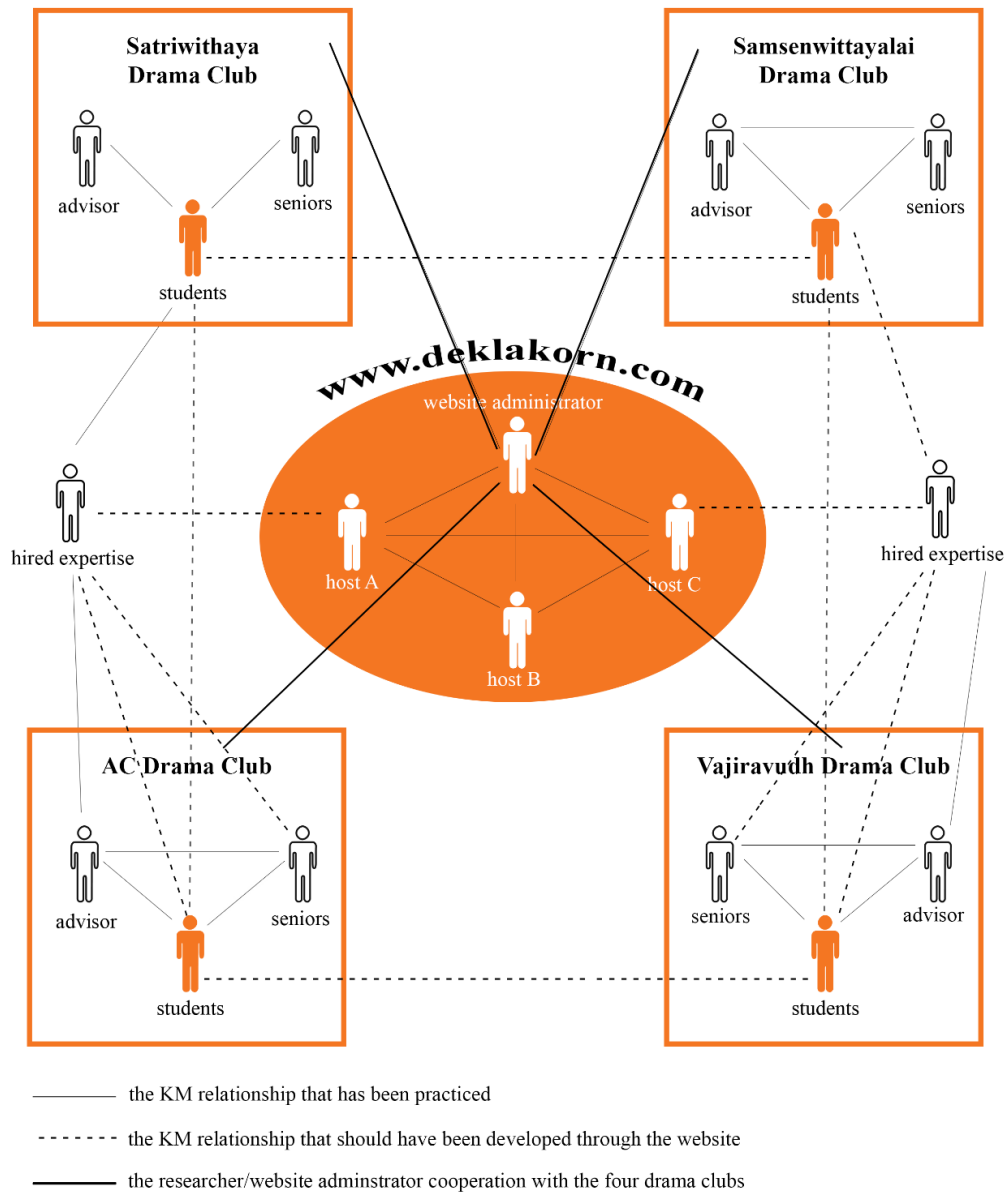
Below is the overall sitemap of [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com)



*Figure 14: The Sitemap Diagram of [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com)*

The knowledge-creating process is now in the stage of *Ba* under the website [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) as a space to share knowledge creation. For the last stage, it is the inputs, outputs and moderator of the knowledge-creating process which involve not only the researcher herself, but also the web-creator, and the experts who join as the content-providers in order to grow and shift through the continuous knowledge process. In the knowledge management cycle, as there is the creation of dramatic arts knowledge for high school students, the next stage is the knowledge sharing and dissemination where technology has become one of the most powerful tools for CoPs. In this study, it is among the students in drama clubs of the four schools; Vajiravudh College, Assumption college, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School.



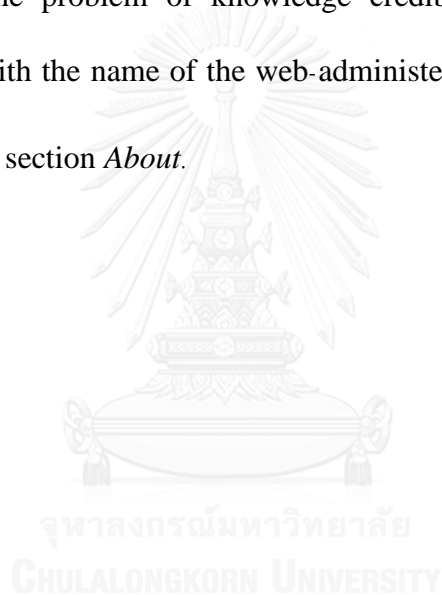


*Figure 15 The Knowledge Flow of the Four Drama Clubs through  
www.deklakorn.com*

From the chart above, there are some KM relationships that have been practiced while the website administrator has linked to the four clubs. The social relationship and knowledge flow as part of the KM sharing has shown itself allowing the web administrator

and the TV host as the experts themselves to understand the CoPs. As [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) does not serve under any particular school, it can be a neutral space, which might lead to strong ties between high school drama clubs. However, it aims to develop a stronger network between each school with the help of experts. Yet, it needs cooperation between the students or the advisor of one school to another.

To prevent the problem of knowledge credibility, the site has cited the references together with the name of the web-administer, the article writer, and those who are related in the section *About*.



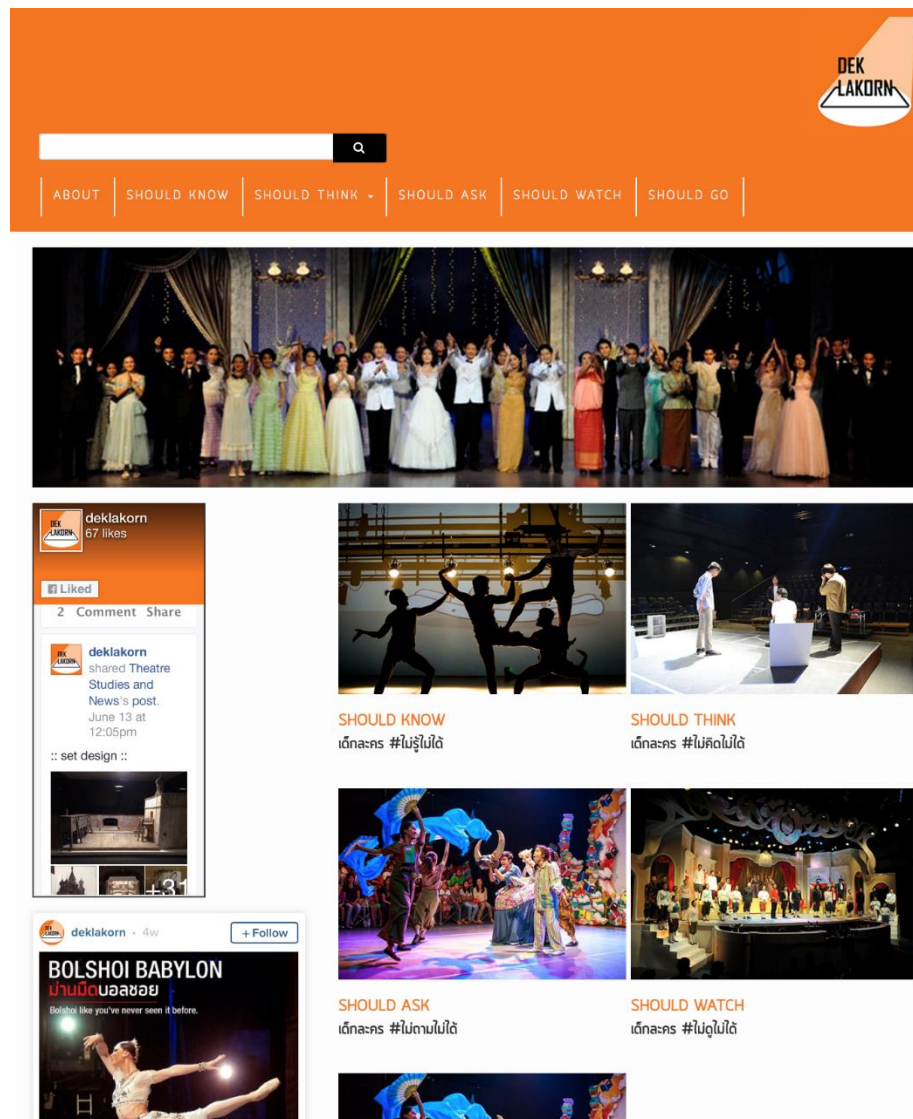
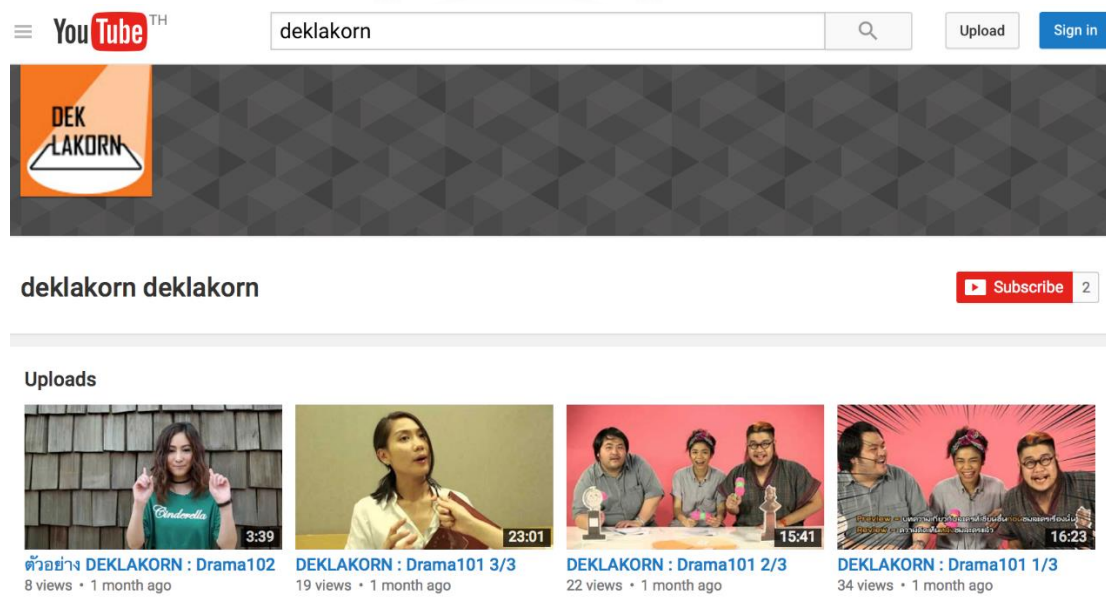


Figure 16 Website Homepage [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com)

According to Kucza (2001) study, sharing knowledge is a complex and difficult process where there are two ways of how knowledge sharing is performed: knowledge pull and knowledge push. The active pull of knowledge needed is when the right knowledge has to be found which is about searching either direct communication between people or by utilizing IT systems(Kucza, 2001). Kucza has described that

knowledge push might be sensible to let people know about new knowledge, especially those who will not search for specific topics concerning their everyday work over and over again. The website aims to allow the students to pull the knowledge through the search tool as well as the SHOULD ASK section where they can find the answers to their questions. On knowledge push, each section will encourage the students to explore the overall area of the site in order to know what is available online, but it will not be developed in formal detail as Kucza has stated.

Dalkir (2011) suggests that it is also important to choose the optimum mix of technologies and dissemination channels, as various communication media have their own strengths and weaknesses. Here video clips are uploaded on YouTube. And there is the use of social networks on Facebook for communicating, and Instagram for news and activity updates.



*Figure 17 Youtube Channel Deklakorn*



Figure 18 Facebook Official Page of Deklakov



Figure 19 Instagram Account of Deklakov



When it comes to the final step of the knowledge management cycle, the knowledge has already been identified, created, and shared. *Knowledge Application* will be accomplished successfully if the knowledge is used. In the KMC model, after the knowledge has been shared, the authors have separated the step into *use* and *learn*. *Use*, in this sense, means that Knowledge assets can be used in encapsulated form (Wiig, 1993). The students might not be able to understand it all as the intervention of an expert may be required to apply the knowledge correctly and efficiently. This is referred to as ‘recontextualization of knowledge’ (Dalkir, 2011, p. 211). *Learn* is what Dalkir puts as contextualize after knowledge application. *Learn* in the KMC model is the stage where they can interpret the knowledge to their work, and if the knowledge presented there is incomplete, the gaps will lead the KM cycle to begin again. In this study, the research will use the word *use* followed by the step of *evaluation*. The KMC ends the cycle with *improve* as the decision point whether the knowledge assets is archived, retired or transferred for future use (M. Max Evans, 2014). In Dalkir’s model, it is written as *update*, which will be considered as the last stage.

### **3. Knowledge application/acquistion**

#### **3.1 Use**

KM is not focused on collecting every piece of information there is and putting it on the Web, which would quickly overwhelm the organization

and users, who would eventually abandon it. The challenge is building the capability so that it is flexible and dynamic, easy to understand and manage, valued by people and supportive of a broad based learning culture. It's the use of knowledge that counts, not just its storage (Rosenberg, 2001, p. 66).

The concept of KM can be united with the goals of e-learning to create the larger ideal of a learning organization-via **blended learning**, skills directories integrated with course delivery, and the interweaving of working and learning (Rao, 2005, p. 17). Even though the design might not fit for all students, at some point it can shape the proper behavior of the students. The website is an instructional website. Therefore, [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) is not complicated to use and the structure is clearly shown in the sitemap (Figure 14). Thus, the knowledge provided as the instruction needs to be practiced or adapted by the instructors or specialists. The blended learning system has a very strong tie to E-learning.

Horton (2006) defined "Blended learning" as a blend in any mixture of learning forms; classroom, virtual- classroom, or standalone e- learning to informational, behavioral, cognitive, and constructive strategies. It may mix books to websites, email to other media delivered on a laptop, tablet, or a mobile phone. Other than the mixed media that has appeared on the website, face-to-face communication with the users, the students of the drama club, is available. According to D. Wilson (2005), the researcher has followed the six steps of the blended learning program:

### 1) Determine the need

“[A] *need* is not a want or desire.” said D. Wilson (2005)

From the interview of the students, most of them are interested in making a “production”. Despite the observation and the analysis of drama club problems, the fundamental knowledge should be the main focus where it will lead to better communication and production as a result. The “need”, therefore, is Drama101 and Drama102 as mentioned. However, it is not enough to assure the results of the performance. The knowledge on Drama101 is a general picture of dramatic arts, which should not cause as many problems as Drama102. Plot structure and play interpretation can cause errors of use. Training needs will help monitor and guide the students.

### 2) Create goals and objectives for the program

The training is intended for the students of the drama clubs, not only to know, but also to be able to apply the basic knowledge of dramatic arts productively in their practice. *How well* do they need to know it? This is a tough question based on individual potential.

Of all the arts, theatre has perhaps the greatest potential as a humanizing force, for at its best it asks us to enter imaginatively into the lives of others so we may understand their aspirations and motivations. To know (emotionally, imaginatively, and intellectually) what it means to be a human in the broadest sense ought to be one of the primary goals of both

education and life; and for reaching this goal, no approach has greater potential than theatre, since humanity is its subject and human beings its primary medium (Oscar G. Brockett, 1976).

This is the highest objective of dramatic arts. But in this study, its objective is to let the students start seeing and understanding the relation between theatre and their (everyday) life through the knowledge and exercise of dramatic arts. According to D. Wilson (2005), even though measuring someone's understanding of a topic is difficult, the participants should be able to answer, describe, and complete tasks in order to meet the objective. To be precise, the blended training should let the students:

- be able to apply the knowledge on their production,
- be able to identify their production's problem such as the crew member's task
- be able to analyze the simple plot structure and small scene interpretation.

### 3) Design the blended program

For the training solution options, **Self-study e-Learning** “as training solutions that are generally accessed by the learners without an instructor and in their own time” (Wilson, 2005, p. 45) is the main solution of the website. The students can learn the fundamental knowledge on SHOULD KNOW. They can enjoy reading and searching on their interested areas on SHOULD THINK, SHOULD WATCH, and SHOULD GO.

By the structure of the website itself, **Instructor-led e-Learning**, where the primary delivery method is electronic with the presentation of the instructor, is on the “SHOULD ASK” section. Here it means that the conversation is part of the send-reply email system. While some answers from the experts will be publicly posted on the section, it will be considered as **Job Aids** as written resources to support as a guide for better performance. **Coaching is** “used for corporate training purposes presumes that learners already possess the knowledge and skills they need, but for some reason are not applying them” (Wilson, 2005, p. 45). The experts will coach the students during the small-group discussion to make sure the students apply the knowledge in a practical way.

As one of the most common forms of training which is used most by organizations, **Classroom Training** is an instructional section in a classroom (Wilson, 2005). It can also mean the general class led by the advisor or the guest expert. Since there is no intention on intervening in class or the school curriculum, this might not be the best solution for the blended learning system. **On-the-job Training** as with pre-production should be one of the solutions. Yet, as the researcher does not cooperate with the school in terms of production where there might be a person or organization already in charge, it could interrupt managing the play.

#### 4) Create and Coordinate the Individual Training Solutions

To make a successful completion of the development process is to coordinate the students individually and manage the development process.

Before the KM cycle starts again, there will be an evaluation. Even though it is not a clear stage in Dalkir's KM cycle, there is the stage of update or what others might coin as improve or refinement to make it applicable in that particular context. The knowledge needs to be assessed on its accuracy and up to date information. If there is information overload, the knowledge needs to be cut down. However, this stage will be analyzed in Chapter 4 along with the website as the case study.

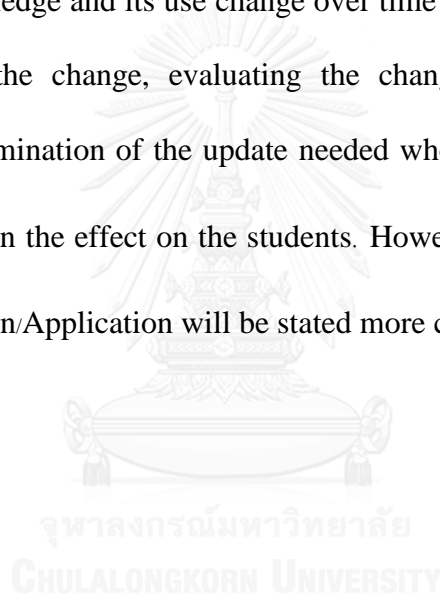
### **3.2 Evaluation**

Hung-Jen Lo (2013) has stated in his paper that the assessment takes place to help the students achieve at the learning outcome with the collected information from the attractive website with the interactive design. In this case, it should be able to let the students start to explore the world dramatic arts, related the real life's situation to the play and apply the knowledge to their drama club hours in terms of learning and making a play.

In terms of KM, the evaluation has been emphasized by many scholars for its significance on the KM process before moving on to the continuing phase of Knowledge Capture/Creation. This stage allows the researcher to interview and observe to evaluate the knowledge itself and the student's knowledge application and acquisition. With the conclusion, it would help the researcher to have enough information to move on to the next stage before the KM cycle starts again.

### 3.3 Update

Dalkir (2011) said that “KM and e-learning share many same goals and processes and their integration can help solidify the application of knowledge – the use, reuse, and continuous improvement of both knowledge resources and learning objects in an organization repository” (p. 218). Kucza (2001) viewed this as an essential stage to know and accept that knowledge and its use change over time structurally dividing into the step of identifying the change, evaluating the change impact and updating the repository. The determination of the update needed whether to update or remove the knowledge depends on the effect on the students. However, the last two stages of the Knowledge Acquisition/Application will be stated more clearly in Chapter4.



## CHAPTER 4

### DATA ANALYSIS AND FINDINGS

#### **The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts**

The knowledge management process in this study is based on Dalkir's KM model, the KMC of Evan, Dalkir and Bidian, and Timo Kucza's Knowledge Management Process Model. Although there are studies pointing out the abstract idea of the KM, the procedures are still hard to put into action. Kucza (2001) who has been aware of this issue in his own model performed at VTT Electronics, the Technical Research Centre of Finland, has come up with a descriptive process, yet he has noted "as a consequence, does not allow the processes to be used without adaptation" (p. 93). To conclude, there are three main stages of the processes in this study utilising Dalkir's KM model with added phases (as Figure 9).

- 1 Knowledge capture/creation
  - 1.1 Identify
  - 1.2 Analyze Knowledge Culture
  - 1.3 Codify/Create
- 2 Knowledge Sharing/dissemination
  - 2.1 Share on website
- 3 Knowledge Application/Acquisition



- 3.1 Use
- 3.2 Evaluation
- 3.3 Update

In the process of KM, it included the stage of evaluation of the knowledge that has been identified, codified, rearranged, republished, shared and used for the update of what has been missed. As the objective is to synthesize dramatic arts knowledge for Thai high school students in a drama club while developing an instructional website through a blended learning system, the evaluation in Chapter 4 is on whether the case study [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) is as functional as the online resource disseminating this synthesised knowledge to enhance students' dramatic skills and language usage.

#### **Analysis on the preliminary results**

As this research focuses on knowledge management on dramatic arts for high school students, the website is where the knowledge cycle completes itself as the space for knowledge application. The knowledge capturing, coding, sharing, and making it available for the users are important for the study. Due to the pilot trial of the website in April 2016, the evaluation has occurred in the four schools with principal data collection methods which included:

- Content analysis of website (text, video, and other forms of knowledge).
- In depth interview of the students before and after using the website along with a blended learning system.
- In depth interview of the teachers and guest speaker.

- In depth interview of the clip hosts.

## 1. Dramatic Arts Knowledge

### 1.1 Should Know (Drama101 and Drama102)

Drama101: The Audience, What is Performed, the Performance

Drama102: The Plot Structure, The Play Interpretation, Acting, and Criticism

The knowledge provided on [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) in the SHOULD KNOW section is what the high school students need to know. When it comes to the question of “whether it is too much information for the high school student”, advisors of the clubs agree that it is enough to be an online reference. However, this can be interpreted as “enough” by the advisors’ and “too much” by the student’s. The content that the researcher has designed is based heavily on what the students need to know rather than what they want to know. Because the topics of Drama101 and Drama102 have their own benefits for the further *Know-how*, the researcher cannot cut the content. On the other hand, posting online at one time just like re-publishing the book might be too much. It can create the feeling of being overwhelmed due to the amount of information to be understood as one of the components of Wurman’s information anxiety. But it is hard to conclude whether or not Drama101 and Drama102 provided *Information Overload*. This depends on the student’s judgment whether it is a hindrance or a help. By observing and interviewing the students, the problem is not an overload of information since they can notice its advantages. They have commented on the design, which will be later analyzed.

### **Text-based knowledge**

Drama101 and Drama102 can be an online source for anyone who wants to find knowledge. The teachers all appreciate this text-based reference. The text-based information in Drama101 consists of mostly re-used text from the textbook *Introduction to Dramatic Arts* (1981), and only Aristotle's six elements of the play is from *Introduction to Dramatic Arts* (2013). Drama102, on the other hand, has been only based on 2013's *Introduction to Dramatic Arts* with the re-written text on plot structure and play interpretation. By reading the text, it should be the source of knowledge for a better understanding of dramatic arts. Introducing them to the theatre experience is the best way to let them explore their tacit knowledge through reading, watching, or doing.

**The reused texts:** Language use in the original texts as the study's pitfall is very aesthetically written so that it can either push or pull the reader's attention. Both the students and teachers do not search for the citations in the website and do not notice the different language use in Drama101 and Drama102. However, Ninart Boonpothong, with his experience working with students for decades, has concerns about how formal the text is. "The voice of the website is not clear. It does not seem like a teen-friendly style to me. And there are too many letters for this generation to be able to focus and read." (Appendix E) He suggests that Drama101 and Drama102 should be re-written particularly for the website.

Many students have commented on the font style. They feel like there are too many letters on one page without highlights, underlines, or bold letters. The length of the text is another matter. Per the researcher's design, it should be one or two paragraphs with a 10 line-maximum under one topic. Yet, what really has happened is Drama101 and Drama102 have become online pocketbook versions of *Introduction to Dramatic Arts*. Consequently, the students are not as interested in this section as they should, but they are attracted to the videos of Drama101.

**The re-written text:** the re-written part is the plot structure along with the situation for the play interpretation's examples. Both parts are in Drama102. The language style is a jump from Drama101. The reason that the researcher decided to rewrite these two parts is because of the observation of the Play Analysis and Play Writing Class at Chulalongkorn University. Even though the teacher is there to guide the students, it will take a long time for the students to find the answers on their own. The definitions in the books are still hard to follow. However, seeing that the lecturers have learnt from their teaching experiences, they have come up with a simpler shorter cut. It might not be equal to all plays (especially the contemporary performances), but it is a welcoming step for high school students. When they can start solving and analyzing the simple events, they will have the encouragement to attempt more difficult missions.

Nonetheless, there are very few students and teachers who read all texts in Drama101 and Drama102. While the teachers look at the text as their online resource and the student's reference, the students themselves do not enjoy reading the text in the SHOULD KNOW section. From the primary evaluation, the language and its presentation have an effect on the knowledge recognition of the students since it is not a user-friendly style as it is supposed to be. *You see, even people in Grade twelve who are supposed to read the book still don't want to read it. You cannot expect that from us. (Appendex D: Samsen)* This is another anticipation of the researcher. Text-based knowledge is the most reliable source, especially in academic papers. If the process is the republishing of *Introduction to Dramatic Arts*, then the book has been updated and posted online without much cost. However, as the purpose of the knowledge is for the students, the researcher has to make sure that the students know what they need to know. This leads to another knowledge tool, video.

### **Video-based knowledge**

The video clip is another medium to transfer knowledge. The trial video is elaborated from Drama101 under the same name, Drama101 (videos). It is an educational program hosted by the three drama experts; Kiattipoom Nantanukul as the university instructor of dramatic arts, Peangdao Jariyapun as a creative drama leader and stage manager, and Konthorn Taecholarn as a stage actor and TV host. The video has been produced as the television program is divided into three breaks according to three topics; The Audience,

What is Performed, and the Performance. Many TV techniques have been applied in the clips such as editing, using computer graphics, and inserting pictures/words/interviews.



*Figure 20 The Three Hosts of Drama101 Video*

- **The Hosts**

Kiattipoom graduated in dramatic arts with both a Bachelor's Degree and a Master's Degree. He has taught many introductory courses in this field. Facing the problem of student's misunderstanding of theoretical terms and practices, he is aware on using the terms and explanation. In Drama101, he will play the role of an academic person. Peangdao has worked with children's theatre since high school. She comprehends young childrens' based knowledge and is mindful on using everyday life examples and words. Other than sharing her experience as a stage manger in many productions, she will deliver words and quotes in a comical fashion. Despite his entertaining skills, Konthorn does not appear to be a loveable host like Peangdao. He was chosen to represent the person who has not studied theatre, asking questions and summing up while he should

make the program less academic with his TV hosting experience. Unexpectedly, Kiattipoom and Peangdao can do the hosting professionally without much help from Konthorn. The three use the script as the main tool, but they speak in their own language of action and reaction to one another. Though many improvised dialogues of Konthorn have been removed due to wrong information, he has completed the program with his beat and character. Therefore, if there is the new shoot of the Drama102, his position might be replaced for the easier post-production of editor.

- **Techniques**

With the researcher's experience on being a TV host for six years, the program has employed the technique of editing with the same beat as a talk-show program. The references of Drama101 clips are local and international such as *Loukgolf's English Room*, *Pasa Plaza*, *SpokeDark TV*, *NYLON Mag*, and many clips from famous YouTubers. The researcher aims to create a comfortable room for sharing knowledge through these choices.

**Set:** The shoot was taken in the studio with a colorful background.

**Props:** The three hosts sit at a table with plastic hammer percussion toys. Two theatre awards and teaching boards are on the set. There are colorful board presentations similar to ones often used in front of class.



*Figure 21 Drama101 1/3 (Video)*

**Music/sound:** The researcher has decided that the program will have no music background during the talk. But it will appear softly during the interview. Only the sound effects are put in the comic scenes.

**Inserted picture:** The inserted pictures are meant to give the students an explicit mindset of spaces and theatrical pictures. For instance, to show that lighting design can create a different mood and tone of the play, there are pictures with different lighting techniques with that particular play's atmosphere. By adding the pictures, it gives a break for the audience. These pictures have the permission to be used from theatre troops, Thai artists, and audiences, yet they are not cited.





*Figure 22 Drama101 1/3 (Video)*

**Inserted text:** Words and definitions also pop up when mentioned in various fonts and sizes. A few students complained that the texts are hard to read. Computer graphics are used in the clip for excitement. Moreover, it can give the prominent scene to the host while speaking on an important issue. (Figure 22)

**Inserted video:** there are the interview clips of well-known play/TV directors, art directors, stage performers, and actors. They were shot both in and outside of the studio to create a relaxing atmosphere.

**Inserted graphics:** Computer graphics are used to cut a scene. It can also highlight the humorous scenes similar to what is presented on many TV programs. (Figure 22)

- **Content**

Making this clip as the TV program, there are three breaks with three separate topics; the audience, what is performed, and performance. The length is fifteen to twenty minutes. Together it is around forty-five minutes, which might be too long for one clip. Thus, it was uploaded separately into three parts.



*Figure 23 Drama101 3/3 (Video)*

**Part I:** The first part is about the audience and theatre experience. As there is no text on Thai theatre culture, the researcher has listed some common topics and left space for the hosts to share their own experiences and opinions on what Thai people should know. During the shoot, the three hosts enjoy this part taking fifteen minutes on this one topic. The reason is because all the production crews are effected by the audience's behavior. The footage can be used for separate clips on the topic of "Thai theatergoers". In Drama101, it was cut down to only what the students really need to know.



Figure 24 An Inserted Interview on Drama101 1/3 (Video)

The three have also simplified the meaning and the purpose of drama. With the inserted interview, the researcher wants to motivate the students to explore the theatre spaces just like the teen actresses (who study dramatic arts at the university level) in the clip do. *To be honest, we do not feel like going to those places. Maybe the pictures are not appealing to us. We want to know what the professionals are doing for their production (Appendix D: Samsen).* Sadly to say, they want to learn “know-how” without having theatre experience of being the audience.

**Part II:** The second part is on the play and its elements. There is a pop-up quiz to check whether or not the students have read the text-based Drama101. They can revise the material with this Q&A section. The questions are asked by the two teen idols. The hosts challenge each other, and the actor will give a little explanation on the correct answer.

There is a bonus question to reduce stress as well. However, the informative theory has been reduced because they can learn this in the university level. Yet, it is just the introduction to the six important terms, which will guide them on what they should concern while watching or making a play. *The theory is not new to us. I admit that I forget many things that the teacher has taught since I have joined the club. So I enjoy revising this in a very short time (Appendix D: AC).*



Figure 25 An Inserted Video on Drama101 1/3 (Video)

*Well, I don't have to read. And it is a good part where I can come and play this clip whenever I want. (Appendix D: AC)*



*Figure 26 A Game on Drama101 3/3 (Video)*

**Part III:** The last part of Drama101 3/3 is thirty-seconds of a game for the participants. The game consists of a video clip with teen actors who write as many crewmembers in one production as they can. This part is meant to say “it is okay to not know this” because the students want to be able to make a school play, and the last part is what they are interested in the most. From analyzing the drama club’s culture, this knowledge should help the students to better manage the production.



*Figure 27 Drama101 3/3 (Video)*



The purpose of chart is to make the duties of each position clearer, which works very well with the student's understanding. Because the three hosts have been part of productions in many positions, especially Peangdao, they have transferred their own skills and techniques making distinctions between each task. It takes time to erase the students' perception toward some positions. For example, many think that the costume designer can design anything without reading the play.

It has encouraged the students to have someone responsible for tasks like the business manager and stage manager. The researcher thinks these positions will solve the problem of production management that the four clubs have shared (Chapter 3). In addition, the hosts have highlighted that all the crew members should do their work based on the play along with the director's interpretation, which will lead to the Drama102 text.



Figure 28 An Inserted Interview on Drama101 3/3 (Video)

Another source of knowledge comes from the interviewees who are the play/series director, the art director, the stage performers, and the actors toward their own task.

*This is so good. And I think we are so happy to see the chart. We work randomly and instinctively. Most responsibilities are on me, the director's shoulders. If the members of the club watch and learn from the clip, they can do their part. By sharing the work, the production should run much better. (Appendix D: Samsen)*

*I never thought that all of the crew should read the play. (Appendix D: Vajiravudh)*

*I can see how the stage manager is important to the production. (Appendix D: AC)*

As mentioned in Chapter 3, this part will include the knowledge on the theatre awards to let the students see the value of all members. The researcher can see that there are students who appreciate learning behind the curtain while most of them love the spotlight. Students from Assumption and Samsenwittayalai drama club do enjoy this part more than the other two schools since they have the space to work on their own production. This knowledge becomes what they want to know right away, particularly students who have faced the production management's problems. *We don't have much experience on making a play. It is not a how-to guidebook so it is hard for us to do one. But at least we know the number of people we need. (Appendix D: Satriwit)*

To sum up, the content of the videos is from the Drama101 text with some added topics and updated information stated in Chapter 3. The introduction before the show starts states that “This clip is for people who have read Drama101 in the Should Know section. If you haven’t read it, go and read it first, and you will enjoy the show much more.” Even though the text failed to communicate with the high school students, the video is successfully simplified and updated Drama101 while capturing other interesting topics such as the manner of the theatre goers, the theatre space, etc. Though the choice of words, pictures, actors and others might not able to reach its function, the students still find the Drama101 video very useful.

- **Further concerns**

**Misleading information:** People in the academic field (Appendix E) including Kiattipoom, one of Drama101 hosts, have shared their worries regarding the information that might cause the student’s confusion from the inserted text and the interview. The example is the word “post-talk” that has popped up on screen while Kiattipoom used the word “Director’s talk”.





*Figure 29 An Inserted Picture and Text on Drama101 1/3 (Video)*

“Post talk” means Post-show talk, or Post-show discussion. It is slang among the Thai theatre community as that word has been used a lot on theatre troupe’s Facebook pages and announcements. It pops up in order to remind the student what they may have seen or heard before. The imprudence of the research can be a high-risk because students may fail to interpret or remember it this way.



*Figure 30 An Inserted Interview on Drama101 3/3 (Video)*

More misleading information can occur by the interviewee's answer. The controversies are on the interviews of well-known people who have crossed between television/movies and stage. Their answers are also risky based on their attitudes and experience. The editing part does help a lot, but it cannot be denied in this debate. The researcher is aware of some marks and intentionally disregards them. On the other hand, the researcher tries to put more than one opinion toward one topic encouraging the students to think a little more.

The look of the teen interviewee on the clip is another matter. From the evaluation interview of the host and other academic people, they are concerned that it will cause the mindset of "to study drama is to be an actor". It can be said that this has been the students and many others' perception toward drama for a long time, and it is also many students' reason for joining drama clubs. As stated in *The Art of Theatre: Then and Now*, people in general have experienced television and movies more than the theatre itself. These teenage actors are the bridge between the series and theatre. While some might view this as the negative points, these teen actors can represent some abstract ideas of dramatic arts in shape. They can inspire, encourage, connect and share some of their experiences with the high school students. It somehow should be a colorful invitation to the drama world for the high school student in this generation.

**Fault:** Firstly, the inserted picture of the theatre and the performance are not cited.

Kiattipoom suggested

Despite the picture approval, there should be information on that particular picture. The name of the theatre space, the name of the play performed when and where. The producer or the director. The date and year. It is the academic style that should not be left out (Appendix E).

The researcher is aware of this matter along with the concern of the overload of information on one frame. It can be assumed from the students' background that they are not familiar with the name of the play, space, producer, director, or any others. Citing this information with the picture will also make other inserted text less attractive as well. In term of academic reference, it might be better if the citation can be listed as a movie credit at the end.

The second fault is on the misspelt words. Even though there are errors in titles and names, not the technical terms, it is the biggest fault of the clip. The third fault is on the editing technique and accidentally cropping out the pictures.

In conclusion, the students enjoy the knowledge of dramatic arts through the video form. The researcher found that the diversified answers of people in the interviews create the transfer of knowledge in SECI, which should be used in further videos. It then should be marked that all the lines should be carefully selected. While many adults have comments on the length of the video and the speed and style, the students can relate to it as a TV program that they can watch. *When I watch this video, I think of "Toey Tiew*

*Thai” with three characteristic hosts. I will keep watching the show (Drama101) if it is entertaining and interesting. Maybe they can take us out to the theatre to see what professionals do out there (Appendix D: Samsen).* The content of the video should be more on what they want to know while developing the technique and focusing on the misleading information and the faults.

## **1.2 Other sections on the sitemap**

Other than SHOULD KNOW, there are four sections on the website where the content of knowledge should be evaluated. SHOULD THINK, where the article is supposed to show up in categories, is active for only two pieces of work. The pieces were parts of the book *More Than Acting* by Threedow Aphaiwongs. However, the section has been categorized into Directing, Acting, Script Writing, Set and Costume Design, Criticism, etc., yet they do not function as the design. Only a few students check this section, but as they have commented before, they read only what they want to read. Only students who love acting have found the piece. *It is something I did not know before. But it does not seem like an interesting article to me. I guess it is hard to say whether or not I will come back to this section in the future. (Appendix D: Satriwithaya)*

The space that the students should be able to exchange the knowledge with the expert on SHOULD ASK unfortunately cannot work as it is designed due to technical problems. Based on the interview, it seems like they will not participate in this section.

*In my opinion, I would ask someone or search somewhere rather than post the question online. And many people might think the same (Appendix D: Samsen).* As the board likes, it is hard to conclude if the space will work well between the students and the experts. Based on the design, it would be beneficial to the drama club directly to pay more for tacit knowledge. Because the experts have simplified their skills into text-form knowledge, this would be the most value space on the site. Since then, the evaluation should take place again when it is working.

SHOULD WATCH, a section on news and activity updates has been active before launching the website through Instagram, and it can work on the website as it works individually as an application. Due to their suggestions during the observation, social media should be one of the tools that help the researcher communicate with the students. It turns out that more than half of @deklakorn's followers are people in general not students. This also happened on Facebook. When it comes to evaluation time, two groups of students requested the same form of the "calendar update" function within the website. *If you update the event on Facebook or Instagram, it is not clear which play is performed first. The calendar will mark the date more clearly so that we won't miss any (Appendix D: Samsen).* This is an interesting suggestion to have everything completed on the website itself. Nevertheless, the question is "if the money has been spent on the build-in-calendar function, will it encourage the students to watch the play?" In the researcher's opinion, it is worth a try.

The last section is SHOULD GO. Since it includes the name lists and contacts of the theatre and space, this information can be useful knowledge depending on the users' purpose. There is some confusion on the difference between the “Should watch” and the “Should go” section because of the unclear name. This might be the reason why not many people join “Should Go”.



Figure 31 Should Go Page

In conclusion, the knowledge of dramatic arts has been provided to high school students in the form of text and video with pictures. This is considered to be knowledge use as it is “a good measure of how well valuable content has been preserved and managed in organizational memory management systems.” (Dalkir, 2011). In this case, the knowledge reuse can mean two sources. *Introduction to Dramatic Arts* (1981) has been republished in a short version as Drama101 (text) and the video of Drama101 can be considered as reused knowledge accessible anywhere, anytime by high school students.

Comparing between the text and video, video becomes the dominant choice on [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) that the students feel related to. They prefer learning from the video to reading texts because it is more entertaining and understandable. According to Johnson's comparison table (Table 1), this medium can give the sense of informal and contextual source creating trust and individual benefits. On the contrary, the text of Drama101 can be categorized as a formal, explicit form which benefits the system rather the individual while building authority rather than trust. The Drama101 text of know-what has not been presented as friendly as it should be. It could lead to failure to capture know-how in Drama102, but by watching the video of Drama101, the students can move on to Drama102.

There is neither *information anxiety* nor *information overload*. Yet, when it really comes to the part that they need to know is what they want to know, they are enthusiastic about the last clip under the topic of the performance. Sodsai has

descriptively explained the duties of the members of production crews and their jobs. The researcher has chosen the positions that will work well with the scale of the school production. In addition, the experienced hosts have elaborated on practical tasks. There is no video based on Drama102, but since it is a rewritten text, it works well (through the blended learning system) which will be later explained.

## 2. Instructional Website

The website as the medium for knowledge sharing and knowledge application aims to encourage the drama club students to read and think, to watch the play, and to go to the theatre in order to understand the dramatic arts and be able to apply this knowledge to their school production. Due to the fact that [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) does not run as it is designed, the evaluation of its pilot has brought up some important points.

**The study has shown that [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) has demonstrated successfully and made the source of dramatic arts knowledge accessible online.** All the teachers are very pleased with this source. Miss Sasithon Nuonjan, the advisor of the AC Drama Club said “Now I don’t have to rely on my old copy of Sodsai’s Introduction to Dramatic Arts. Mine has almost torn apart. I’m always afraid that I will lose it someday” (Appendix D: AC). Not surprisingly, the presence of the website has pleased adults but more importantly, the students also appreciate [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com). *I’ve never thought someone would do this much for the school drama club. This is something. And it means a lot to me.* (Appendix D: Samsen). Senior students from



Samsenwittayalai felt overwhelmed and explained that what the students have created is worthy, and people recognize that.

**Aside from synthesizing dramatic arts knowledge for Thai high school students in a drama club, the objective of this study is to develop the instructional website for high school students.** While a blended learning system should be able to support the knowledge acquisition of the high school students at a higher level, the assessment will be on the website and the blended method separately for its function.

*Now we know where to find out about dramatic arts. But I'm not sure that I will get the answers. (Appendix D: Vajiravudh)*

*I think it is good to have the source of knowledge available online. We can access to this anytime we want, but whether or not we will visit this site regularly is another matter. (Appendix D: Vajiravudh)*

*At the first gaze, it is very interesting. But when I surf through the website, I think it is less interesting. (Appendix D: AC)*

Some students love it, whereas other students and people involved in dramatic arts have come up with comments that have revealed the fact that the website has some elements that hold back its success. The researcher has analyzed and summarized the developments that should be made.

## Design

Merrill (2002) five-core design principle applied to the case study does not focus on the art design or web design. Without much background, the researcher has used the references from the identification of dramatic arts websites and has come up with the draft of the design. Seeing that the references of the **web design** are mainly international, it turns out to be just as it appears. But what the difference is in the art design, the researcher needs to study more on this topic. **Sitemap** is clean on its surface. Still, there are many pages which tie with other pages underneath. **The content finder** needs to be improved as well. However, according to the layout, the researcher has put the link of related content and video, and the search engine (on every page) as expecting these functions should make the website more practical for the user. But they are not activated on the first launch due to technical problems.

**The content structure** on the homepage is very important. It is the voice and the character of the website. *When I enter the website, I doubt that deklakorn is really for high school. Starting from dramatic arts theory on SHOULD KNOW, it is very academic. I guess teens like the website with hot news, something that is up to date (Appendix E).* Nuttaputch also suggested that the content structure should be revised (Appendix E). Many people are also confused with the SHOULD WATCH and SHOULD GO section, which should be considered as a language problem. Nevertheless, the content is very different. SHOULD WATCH is on theatre news and

activities while SHOULD GO is the explicit information about the theatre and space in Bangkok.

### Language

Language is one of the reasons the website looks more international than local, which is suitable for others not teenagers. The logo of the website, the title of the five-main sections, the small headlines, and some small icons/links are all in English. SHOULD WATCH and SHOULD GO are hard to differentiate if seeing them from the outside. The name should be reconsidered. Lastly is the style of writing. The text of SHOULD KNOW and SHOULD THINK is old-fashioned.

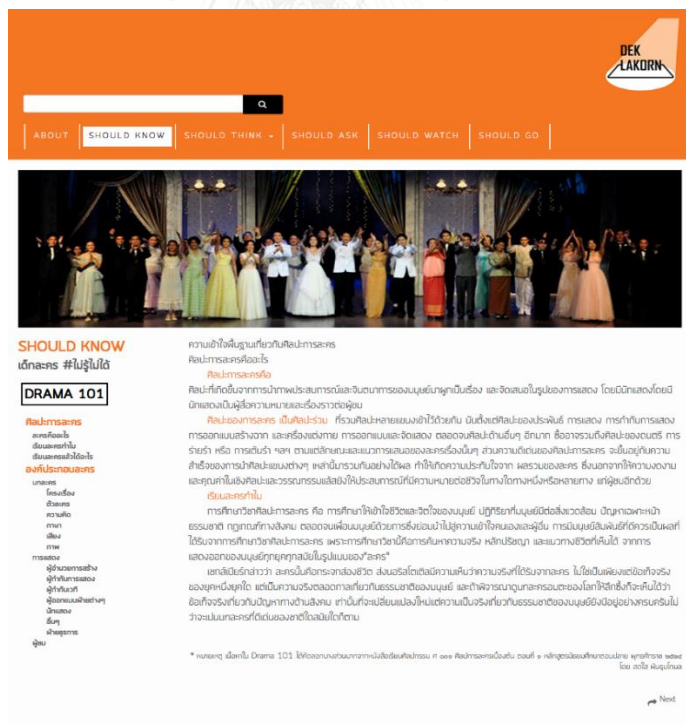


Figure 32 Should Know Page

### **McDonald (2006)'s mashups**

The information and knowledge here are no longer as static and unchanging as the printed textbook. They come from various sources and forms as the instructional website aims to be. Since then, the researcher has proposed many techniques such as blackboard, blog, and social media (Instagram and Facebook) to be the tools of knowledge creation. The problems have been on the website maker on writing a new computer program to support [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com).

For example, the video and the text are mixed up. There are also many parts that cannot be activated; the search engine, the new update on the homepage, the related articles and videos. The blog controlled by the web administrator (the researcher) on SHOULD THINK and the blackboard on SHOULD ASK need a backdoor program so the researcher can control the knowledge anywhere anytime. The small function of double clicking of words on the content column (Figure32) was not working during the first week of the evaluation. This function as it is designed makes the access of the text much easier.

Even though the students did not comment on the details of the website, some students do not like it as their space. Other than the knowledge that is presented on what they need to know rather than what they want to know, the website itself has to be developed such as its design, language use, and the mashups program. Thereby, the technical problem on the website along with the redesign of the site should be further evaluated and updated. The researcher has also found that the website itself is not clear

at its voice. Since the design and words are academic, it is not a student-friendly style as it is supposed to be. Rewriting the texts is one way to improve its language. The design seems to be international where it needs to be a more local style as suggested from Nuttaputch Wongreanthong, the founder of [www.dramalesson.net](http://www.dramalesson.net). Ninart has marked the comparison with the popular websites that the students visit almost everyday for something new and trendy. He said that maybe the header of the sections need to be rearranged according to what the students like the most (Appendix D). In spite of the uncompleted website, the researcher concluded that the voice of the website is the major problem of this KM process. There will be development and further evaluation.

### **3. Blended Learning System**

Despite the unfinished website as the design, the blended learning system has helped the researcher connect to high school students. This study is not just about E-learning since dramatic arts need to be discussed and practiced. Following the six steps of Wilson and Samilanich on how to implement a blended learning program, there are six techniques that have been designed; Self-studying e-Learning, Instructor-led e-Learning, Job Aids, Coaching, Classroom training, and On-the-job training. The table below shows the solutions that have been practiced at these schools.

School Drama Club	Vajiravudh	AC Drama Club	Samsenwittayalai	Satriwithaya
Self-studying e-Learning				
Instructor-led e-Learning	-	-	-	-
Classroom training	-	-	-	
Job Aids				
Coaching				
On-the-job training	-	-	-	-
*grey area is the method that has been practiced.				

*Table 7 The Blended Learning Methods Designed for the Four Drama Clubs*

The evaluation of the blended learning systems is through the student's interview with comments from teachers and guest lectures. **Self-studying and Job Aids** happens at school during the student's break, club's hours, or at home individually or collectively. Most of the students do not enjoy **self-studying** at home. "To be honest, even though it is a school assignment, some people just ignore it. However, if I really want to know something, I will definitely go and search for it" (Appendix D: Samsen) said the leader of Samsenwittayalai's drama club. *I love to read. So if it is something I would like to read, I will* (Appendix D: Vajiravudh).

Even though the function of SHOULD ASK is not activated, the e-mail sending is included as **Instructor-led e-Learning** yet nobody has sent any as well. Some students said that they prefer face-to-face communication rather than sending a question online. *I think I will try to find people who have the same problem online first. E-mail and board post will be the very last option ( Appendix D: Satriwit).* The very positive solutions are Classroom training and Coaching. The difference between the two is the background knowledge of the students. **Classroom training** only happened with Satriwithaya students on the weekend with groups of participants. It included group discussion, games and exercises. As it is the only club with no fixed schedule of teaching, the researcher and the students could manage the time without the school intervening. These students willingly joined the section thus they can absorb the knowledge very fast and adapt it with the other sections. *We really enjoy learning on both theory and the practice of dramatic arts, and we wish that there would be more workshops coming up for the students. I think this is way better than the senior's workshop. (Appendix D: Satriwit)*

As many students from the four schools are familiar with the first two clips of Drama101, the last clip on production requires trial and error on managing the production where they all ask for **On-the-job training**, but it is very hard to apply to the knowledge culture of each club. Even though the advisors have a very warm welcome for the researcher, working with the guest speaker or the production team can make a conflict with overlapping communication. **Coaching** happens after the students

of each club read Drama101, Drama102 and watched the drama101 video clip. There was a discussion group to check whether they understood what they read and watched. For this process, it was a Q&A session that focused heavily on the knowledge for application. The objectives of Drama101 is to show the overall pictures to the students while the practical theory that will help them make a better performance is in Drama102 on plot structure and play analysis. There are not as many depicted in Drama102 as there are in the book *Introduction to Dramatic Arts* (2013). They have to apply the terms; Exposition, Point of Attack, Crisis, Climax along with objectives and action in the given story. Most of the exercises are applied to films due to the background knowledge of the students who have read very few plays. The result was very impressive at all four schools. By understanding the action-driven story along with its structure, it should help the team work together in a unified fashion. Even though there was no school production during the evaluation, the process of making a play has already begun. They have been explicitly able to apply the knowledge on the production to manage the members since the very first play meeting.

### **www.deklakorn.com and its blended learning system**

It can be said that the dramatic arts knowledge on the website requires to work with the blended learning methods. By letting the high school students visit the website as a dramatic arts library, it can easily cause errors of acquisition and application because dramatic arts is not a subject that Thai people; e.g., students teachers, parents,



or people in general are familiar with. Other than function as the online resources, this instructional website also has provided the learning videos for the students. Yet, the experts should be there to deliver or transfer their tacit skills into explicit forms.

It can be concluded that the website has completed the KM processes in knowledge sharing and knowledge application, whereas it is a free-access knowledge repository. To achieve improved performance of [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) as a network of the Knowledge Flow (Figure 5), there are three sections to develop early on; the dramatic arts knowledge in all forms, the website, and the blended learning plan. For further study, there should be an observation during the process of making the school play, an in-depth interview after their performance, and the teacher's opinions regarding before and after accessing this knowledge.

After the *evaluation* has taken place, there should be an *update* in order to complete the KM cycle. The researcher will keep developing the dramatic arts knowledge and the website along with the assessment. However, this is the evaluation on the preliminary results of the knowledge management of dramatic arts sharing through [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com). The website is not fully functional as anticipated, and two blended learning methods have not been practiced in its design. There were many unexpected problems during the KM process. These problems will be listed in Chapter 5.

## CHAPTER 5

### CONCLUSION AND RECOMMENDATION

The knowledge of the dramatic arts in the high school level has been slowly developed as reflected through the minimal amount of materials since 1981. The students, especially those who have joined the drama club, have to depend on their advisors who do not specialize in this field. Emphasizing the drama clubs of Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School, the researcher has found that these four schools have shared similar problems in obtaining the basic knowledge of dramatic arts that could help them have better accomplishments in their school production.

As knowledge management has started from an economic and organizational perspective (R. T. I. Nonaka, N. Konno, 2002), a cluster of knowledge management projects has focused on what can be developed firmly such as *knowledge sharing* in Xerox and 3M projects, while Dalkir emphasizes *capturing tacit knowledge*. Because there has been no distinct research on dramatic arts knowledge management, the researcher has spent so much time on the first process of the KM cycle, while the other two processes on *knowledge sharing/ dissemination* and *knowledge application/acquisition* are as important as *knowledge capture/creation*. The difficulty on time arrangement also comes from the drama clubs' schedule along with the cooperation with the researcher. This obstacle has an effect on the assessment where the researcher should keep up with the work and its results. However, although there

are no long-term experiences in applying this model, the researcher has found out the points that should be focused on for further development.

Studying the process of dramatic arts knowledge management allows the researcher to identify, analyze, codify, create, share and update the knowledge for high school students. The synthesized knowledge in both text and video form has been uploaded on the instructional website called [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com). Even though this demonstration website does not completely function as it is designed, the preliminary results pointed out that the website should be developed to be more student-friendly in order to receive more active engagement from the students. The blended learning system has played a significant role in rechecking their understanding, to discuss, to develop and make sure that the students are able to apply this knowledge.

Throughout **the process of knowledge management on dramatic arts**, the researcher has spent a long time for the first phase of the KM cycle **Knowledge Capture/Creation** in order to synthesize the knowledge for the high school students. In the researcher's opinion, Sodsai has managed dramatic arts knowledge through the *Introduction to Dramatic Arts* for the High School Level in 1981. But the cycle has stopped since there is no other edition. Even though part of this textbook has been brought up as a chapter in the *Introduction to Dramatic Arts in 2007, 2010*, and the latest edition *in 2013*, this new text is meant for the university level. The KM cycle then stopped. After thirty years, it has been identified along with other texts as well as online resources in Thai and in English to make sure that there will not be the same knowledge

repeated. Aside from the language barrier, some of these resources are not publically accessible, and most of them require background knowledge in dramatic arts. Compared to the English textbooks, Sodsai's text is still very practical in many areas while some topics can be updated and attached. The next step is to *analyze knowledge culture* as the study aims to emphasize the knowledge transfer of the four drama clubs. The in-depth interview of the students and the teachers together with the observation of the club hours have shown that in spite of the different goals, the principals, teachers, parents, and others want to see an enjoyable play, which is the result from the members of the clubs. If the play receives good feedback, there will be a higher budget for the drama club to hire guest speakers, professional directors, and production teams. Notwithstanding the chance to learn and work with experts, being part of the crew makes the students proud of themselves. It can be said that half of the students want to be actors, while others want to be directors, scriptwriters, and designers depending on their interests. However, without much knowledge resources, they have to face problems on their own during the production time such as miscommunication with the experts, and crew management. Thus, dramatic arts knowledge meant for high school students will help them to work more productively.

The knowledge codification/creation of what the students need to know along with knowledge sharing through the website have cost time and money. After coming up with topics that need to be covered, the researcher has grouped the knowledge into **Drama101 and Drama102 presented in text and video form**. The research has chosen

some texts from both 1981's and 2013's *Introduction to Dramatic Arts* which fails to communicate to the students due to the old-fashioned language style and the look on the website is not attractive to the students. If the SHOULD KNOW section is based on academic text, it can be a free academic resource. There should be a new text-based section that can speak to the students in a friendly style about what they need to know.

On the contrary, the video of Drama101 has received positive responses from the students. It took a month for the pre-production of the video made from appointing the hosts, the studio booking, the script's preparation, and so on. The shooting took place in a day with many unexpected events such as a small car accident, and sound interruptions while recording. There were interview clips that were been shot both inside and outside of the studio. The researcher as the creative consultant and the producer of the show should cut and follow the script precisely. Yet it might create a very tense atmosphere and the overtime on set will lead to higher costs for the cameraman, lighting and the studio. The post-production also took another month due to the improvisation of the hosts regarding the knowledge of the students and the detailed information for the inserted text and pictures on those particular frames. Because the editor works on many reality shows, the editing style helps Drama101 be more entertaining. On the other hand, without the dramatic arts background, there are many errors in the inserted text. The researcher then has to carefully balance between the academic right and the energetic feeling in order to connect and catch the students' attention. Because of the three hosts, the technique and style of editing, and the content along with the

researcher's experience as a TV host, the evaluation has shown that the students enjoy watching video as an entertaining show where they can revise their knowledge anytime and anyplace. The students can understand the overall picture of the dramatic arts, especially the benefit of it. Many students are enthusiastic on the production parts presenting clearly on the crew positions and job descriptions. Beyond expectation, the advisor and the leaders of the drama clubs want to use the video as the teaching material in class.

As very few students enjoy reading for pleasure, the video has been an effective tool of learning for this group of students where the knowledge has been transferred between tacit and explicit knowledge according to the SECI process. Despite the high production cost, the researcher thinks it is worth spending because the video is reusable knowledge. Since it is uploaded online, anyone can find the clip through the search engine and access to this medium. Therefore, it should be running on schedule, which would give the post-production team more time on the revision and create fewer mistakes. This is the point that should be seriously considered as it is a reusable resource.

**To demonstrate [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) as Knowledge Sharing**, it is worthy since there are no reliable dramatic arts websites available in Thai language. The cost of the domain and the space of that domain is less than the cost of the programmer and his coordinators. Because the researcher has designed the website based on the international dramatic arts website, there are many functions that the programmer needs to write up. For example, the researcher has requested for the backdoor of the website on SHOULD THINK to be able to publish the article in a blog style, and SHOULD

ASK should control the questions from the students and the answers by the experts. These parts unfortunately were not active during the evaluation because the process of demonstrating the website has taken longer time than planned due to many technical problems. However, the preliminary results have shown that the website itself should be developed in many areas from the design of the sitemap, content structure, the language use, and other support programs. The researcher needs to study more about the student's behavior on the Internet toward the websites that they frequently visit, the language use that they are familiar with, and structure that should draw their attention to the website.

**Knowledge Application/Acquisition** for dramatic arts knowledge occurs not only through the access of the website, but also together with the blended learning methods; Self- study e- Learning, Instructor- led e- Learning, Job Aids, Coaching, Classroom training, and On-the-job training. The two that have not been practiced are the instructor led e-learning due to the technical problems on the SHOULD ASK section and on-the-job training during the making of the production. Because some school productions have worked intimately with the experts, the researcher has been aware of the interference. However, this blended learning process allows the face-to-face knowledge exchange between the researcher and the students creating engagement and encouragement of the participants. This relationship should lead to communication through the website leading to a larger knowledge network while reducing the interrupted club hours.

The students who are the club members can absorb and apply the knowledge very fast. The first reason is that they are interested in this area of study. Secondly, they do not learn much about the fundamental knowledge in the club hours, yet they have a chance to learn by doing during the school production. The third reason is the appealing explicit form of dramatic arts knowledge presented to the students. By coaching and training, the students can see the link between one subject and another. They welcome *what they need to know* even though some refuse to read the academic style of knowledge in Drama101. Because **the evaluation of the website** is from the students, teachers, and people involved in Dramatic Arts, a generation gap has been revealed toward their opinions such as the length of the video, and the look of the website. However, the students themselves are very adaptable. At the beginning of this research, the students requested the use of Facebook and Instagram. After the employment of these social medias, they need the completed function within the website. The researcher might need to work closely and understand their nature.

At this point, the fundamental knowledge of dramatic arts has been presented to the students at one level; the step is moving on to the area that the students want to know. For further research, there should be an in-depth study of the website, the knowledge as the content of the website, and the blended learning system separately in order to solve the problems as stated earlier. **This dramatic arts website [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com)** has established itself to be a student-friendly space for the high school students' knowledge on dramatic arts, yet it has not achieved that position. There



should be an in-depth study on the students' Internet behavior to find the interesting websites that they have frequently accessed for a comparative case study. The results should show the design, function and the language use that they enjoy. **Dramatic arts knowledge** presented in the website has covered the fundamental knowledge that the students should know. Similar to the Drama101 text, it may seem very academic to the students, yet it is very precise and well written. However, if the position of [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) aims to focus on communicating to the students, the main tools should move on to short articles or videos reflecting the present knowledge of the dramatic arts. Since this is not compulsory text, it should be a piece of work that the students feel comfortable to read in their free time. Still, this is future progress after making sure that they understand the fundamentals of dramatic arts.

Even though the rapidly developing technology has an influence on the student's knowledge cognition, studying on content and knowledge creation through the media like videos should help the researcher work easier on the script. Each type of content such as play production, and acting exercises should be rationally presented. Regarding **the blended learning system**, the researcher should manage the time to follow up with the results of each method. Whether the timetable of coaching and classroom training should be in-class or extra hours along with how often the experts should meet the students, depends on each drama clubs' advisor. In the future, there should be a Deklakorn team of specialists who love to work with students. Other than focusing on

additional areas of study, there are some interesting points for [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) that should be brought up.

**The performance calendar update:** Even though SHOULD GO and SHOULD WATCH along with the video has failed to encourage the students to watch plays, some students came up with the idea of having a calendar update on the website. The date will present orderly where Instagram or Facebook cannot manage the schedule that way.

**The online program:** Students want to know about how the professionals work rather watching the performances. There is a suggestion to make a reality-style video following how the theater people work. By launching the video regularly, the students should visit the website more often than depending on the content alone.

**The school production's prompt book:** Since it is the area of the students' focus, there should be a section on the tools that can help the students on their production such as recommended plays, tips for lighting design, and other how-to articles.

**The teaching material:** If SHOULD KNOW section is based on the academic text, it can be a free academic resource. Yet, in the future, there can be a lesson guide for the teacher or the leader of the students who has to lead the drama club hours.

**The network of the drama clubs:** As the third function of the instructional website, the knowledge flow and the knowledge transfer will not only happen between the researcher and the students, but also between the students of the four clubs as presented in Figure 15.

**The DEKLAKORN online magazine:** if the website is stable at its level of posting articles, updating events and so on, there should be an open space for the students or people who are interested in this field to send their articles or video to the researcher (or the web administrator). This might help the voice of the website become more teenaged and fresh, filled with present content and active readers.

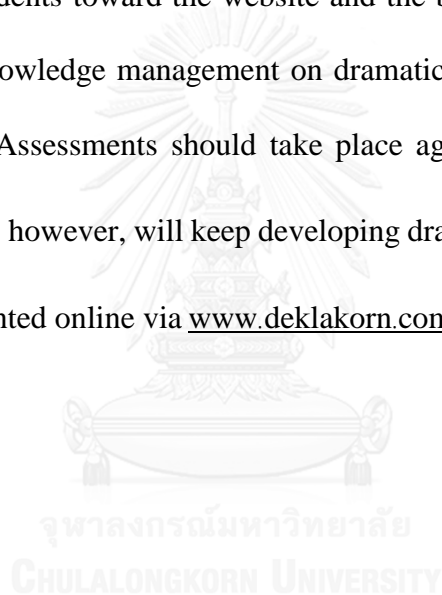
[www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) is a developing project that aims to focus on the high school students who are interested in dramatic arts. It requires human resources, time, and more importantly, a well-planned budget. With the big support of the Thai Research Fund (TRF) along with the CU Graduate School Thesis Grant of Chulalongkorn University, the researcher has been able to prove the hypothesis through the demonstration of the instructional website together with the video as the learning media in this case. The production teams including the hosts and the guests on the videos as well as the training assistants have received payment. According to the further development of this project, it should apply a business plan to clarify the investments and prevent it from running over-budget.

In this study, *The Process of Knowledge Management on Dramatic Arts for High School Students: A Case Study on an Instructional Website through a Blended Learning System*, the researcher has synthesized dramatic arts knowledge for Thai high school students in a drama club while developing an instructional website for Thai high school students through a blended learning system. Even though the demonstration of [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) was launched on April 2016, the website will remain active long term. The assessment should take place again, once the website functionally works in

all sections. As there are two arguments of this research, the knowledge of dramatic arts indeed needs to be managed by the people who understand dramatic arts, and this case, it has to be suitable for high school students. However, people who have a background in dramatic arts need to focus more on the drama club's students to make certain of the effective knowledge application and acquisition. While slowly developing the instructional website, it has effected the blended learning plan. Though the students may not achieve outstanding dramatic skills and language usage, they have a better understanding toward the world of dramatic arts through the basic knowledge of dramatic arts mainly from the video form and the blended methods. The levels of students' comprehension are various, yet some can immediately apply it to their school production on managing and working with others.

To sum up, there are not many studies on the process of knowledge management in the education sector, especially in dramatic arts. In terms of dramatic arts in Thailand, the study has accentuated the knowledge management of dramatic arts through textbooks, books and websites emphasizing the learning system in the drama clubs of Vajiravudh College, Assumption College, Samsenwittayalai School, and Satriwithaya School, in order to synchronize the knowledge for the high school student. This process has required people who have the background knowledge of dramatic arts as it has been pointed out since the first stage of KM process. The transferring the knowledge to explicit form of video receives better results than the text though. These disseminated tools have been uploaded online through the instructional website as the source of dramatic arts knowledge as well as an online learning tool. Even the demonstration of

[www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) was launched in April 2016, the website will remain active long term. The evaluation proves that this knowledge enhances students' comprehension and adaption to their productions rather than the result of better dramatic skills or language usage. This is because the delayed plan toward the website effected the blended learning methods. The students individually learn from this material at different levels which depend mainly on their experience. Although there are no long-term applications and acquisition of the students toward the website and the blended learning systems, this study has outlined knowledge management on dramatic arts and the analysis of high school drama clubs. Assessments should take place again once the website is fully functional. This study, however, will keep developing dramatic arts knowledge for high school students presented online via [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) through the blended learning system.



## REFERENCES

- A Chikh, L. B., A. Sarirete. (2008). Communities of Practice of E-learning 'CoPE'- Definition and concepts. *In Proceedings-International Workshop on Advanced Information Systems for Enterprises, IWAISE*, 31-37.  
doi:10.1109/IWAISE.2008.13
- Alper-Leroux, C. (2010). Using Instructional Websites to Differentiate.
- Alvin Goldfarb, E. W., Scott Walters. (1994). Theater. *The Lively Art*.
- B. Means, M. B., R. Murphy. (2014). *Learning Online: What Research Tells Us About, Whether, When and How*. New York and Abingdon: Routledge.
- Ball, D. (1983). Backwards and Forwards: a technical manual for reading plays.  
*Carbondale: Southern Illinois University Press*.
- Bawden, D. (2001). Information Overload. *Library and Information Briefing Series*.
- Carl Allensworth, D. A., Clayton Rawson. (1982). The complete play production handbook. 384.
- Clegg, B. (2006). *Studying Using the Web: the student's guide to using the ultimate information resource*. Abingdon, UK: Routledge.
- Cohan, R. (2006). *Theatre: Brief Version*. (7th edition ed.). Boston: McGraw-Hill.
- D. Wilson, E. S. (2005). *The Other Blended Learning: A Classroom-Centered Approach*. San Francisco, CA: Pfeiffer.
- Dalkir, K. (2011). *Knowledge Management in Theory and Practice*. (2nd edition ed.). Oxford, UK: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- Daveport T.H., P. L. (1998). *Working knowledge: How organizations manage what they know*. Boston, USA: Harvard Business School Press.
- Diyanni, R. (2000). DRAMA an Introduction.
- Downs, S. (2004). Educational Blogging. *EDUCAUSE Review*, 39(5), 14-26.
- E. Morales, F. G., H. Rego, T. Moreira, H. Barbosa. (2005). *Knowledge management for e-learning based on learning objects: A qualitative focus*. Paper presented at the The 6th International Conference on Information Technology Based Higher Education and Training (ITHET), Juan Dolio, Dominican Republic.
- Flioticsos, A. L. (2011). *Interpreting the play script: contemplation and analysis*. Houndmills, Basingstoke, Hampshire, New York: Palgrave Macmillan.
- Francis Hodge, M. M. (1982). Play directing. *Analysis, Communication, and Style*, 400.
- Gavin, D. A. (1993). Building a learning organization. *Harvard Business Review*, 2(1), 1-16.
- Girard, J. P. (2006). Where is the knowledge we have lost in managers? *Journal of Knowledge Management*, 10(6), 22-38.
- GONZALEZ, J. B. (2006). TEMPORARY STAGES. *Departing from Tradition in High School Theatre Education*, 151.
- Horton, W. (2006). *E-learning by Design*. San Francisco, CA: Pfeiffer.

- Hung-Jen Lo, G.-L. F., Kuei-Chih Chuang (2013). NEEDS OF THE LEARNING EFFECT ON INSTRUCTIONAL WEBSITE FOR VOCATIONAL HIGH SCHOOL STUDENTS
- I. Nonaka, H. T. (1995). *The knowledge-creating company: How Japanese companies create the dynamics of innovation*. New York, USA: Oxford University Press.
- I. Nonaka, R. T., N. Konno. (2002). SECI, Ba and Leadership: A Unified Model of Dynamic Knowledge Creation. In P. Q. S. Little, T. Ray (Ed.), *Managing Knowledge: An essential Reader* (pp. 41-67). London, UK: SAGE.
- J. Angus, J. P., J. Harty (1998). Knowledge management: Great concept...but what is it? *Information week*, 673, 58-70.
- J. P. Girard, J. L. G. (2009). *A Leader's Guide to knowledge management: Drawing on the Past to Enhance Future Performance*. New York, USA: Business Expert Press.
- J. S. Brown, P. D. (2001). Organizing Knowledge. In P. Q. S. Little, T. Ray (Ed.), *Managing Knowledge: An essential Reader*. London, UK: SAGE Publications.
- Johnson, J. D. (2005). Innovation And Knowledge Management. *The Cancer Information Service Research Consortium (New Horizons in Management Series)*.
- K. L. McGraw, K. H.-B. (1989). *Knowledge acquisition: Principles and guidelines*. Engle-wood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Kai Wing Chu, M. W., Allan H.K. Yuen. (2011). Implementing Knowledge Management in School Environment: Teachers' Perception. *Knowledge Management & E-Learning: An International Journal*, 3(2), 139-152.
- King, W. R. (2009). Knowledge Management and Organizational Learning. In W. R. King (Ed.), *Knowledge Management and Organizational Learning: Annals of Information Systems* (Vol. 4, pp. 3-14). New York, USA: Springer Science+Business Media.
- Klaewthanong, T. (2013). The Most Appropriate Knowledge Management Style for Thailand's Organizations? *Thaksin University Library journal*.
- Kucza, T. (2001). *Knowledge Management Process Model*. Finland: Technical Research Centre of Finland.
- Land, F. (2009). Knowledge Management or the Management of Knowledge? In W. R. King (Ed.), *Knowledge Management and Organizational Learning: Annals of Information Systems* (Vol. 4, pp. 15-26). New York, USA: Springer Science+Business Media.
- Leach, R. (2008). Theatre Studies. *The Basics*.
- M. H. Meyer, M. H. Z. (1996). The design and development of information products. Retrieved from <http://sloanreview.mit.edu/article/the-design-and-development-of-information-products/>
- M. Kerres, C. D. W. (2003). A didactical framework for the design of blended learning arrangement. *Journal of Education Media*, 28(2-3), 101-113.

- M. Max Evans, K. D., Catalin Bidian. (2014). A Holistic View of the Knowledge Life Cycle: The Knowledge Management Cycle (KMC) Model. *The Electronic Journal of Knowledge Management*, 12(2), 85-97.
- Marquardt, M. J. (2002). *Building the learning organization: Mastering the 5 elements for corporate learning* (2nd edition ed.). Palo Alto, CA: Davies-Black Publishing, Inc.
- McDonald. (2006). *Knowledge Management and Organizational Learning*
- McElroy, M. W. (2002). *The new knowledge management: Complexity, learning, and sustainable innovation*. Boston, MA: Butterworth-Heinemann.
- Merrill, M. D. (2002). First Principles of instruction. *ETR&D: Educational Technology Research and Development*, 50(3), 43-59.
- Mills, S. C. (2006). *Using the Internet for Active Teaching and Learning*. New Jersey, USA: Pearson Education.
- Nelms, H. (1958). Play production. *College outline series*, 301.
- Olmos, K. (2011). Drama Teacher's Network. Retrieved from [dramateachersnetwork.wordpress.com/](http://dramateachersnetwork.wordpress.com/)
- Oscar G. Brockett, R. J. B. (1976). *The Essential Theatre*. 496.
- P. M. De Holan, N. P. (2004). Remembrance of things past? The dynamics of organizational forgetting. *Management Science*, 50(11), 1630-1613.
- Pantoomkomol, S. (1981). *Introduction to Dramatic Arts for High School*. Bangkok, Thailand: Kurusapa Printing Ladphrao.
- Parsaye, K. (1988). Acquiring and verifying knowledge automatically. *AI Expert*, 3(5), 48-63.
- Phasukyud, P. (2006). *Knowledge management for new developer*. Bangkok: The Knowledge Management Institution Thailand.
- Pickering, J. V. (1978). *Theatre. a contemporary introduction*, 372.
- Polanyi, M. (1966). *The tacit dimension*. New York, USA: Doubleday & Company, Inc.
- Porto, S. (2008). *Disrupting the Techonological Culture: A Faculty Perspective on the Impact of Web 2.0 in Online Education Practise*. Paper presented at the EDEN Annual Conference: New Learning Cultures How Do We Learn? Where Do We Learn?, Lisbon Portugal.
- Powers, V. J. (1999). Xerox Creates a Knowledge-Sharing Culture Through Grassroots Effort. *Knowledge Management in Practice*, 18, 1-4.
- R. T. Osguthorpe, C. R. G. (2003). Blended learning environments: Definitions and directions. *The Quarterly Review of Distance Education*, 4(3), 227-233.
- R. Wainscott, K. F. (2010). *Theater collaborative act* (2nd edition ed.). Boston: Allyn & Bacon.
- Rao, M. (2005). Chapter1: Overview The Social Life of KM Tools *Knowledge Management Tools and Techniques: Practitioners and Experts Evaluate KM Solutions*. Burlington and Oxford: Elsevier.



- Richard K. Wagner, R. J. S. (1987). Tacit knowledge in managerial success. *Journal of Business and Psychology*, 1(4), 303-312.
- Rittiphet, J. (2009). *Processes and Critical Success Factors of the Knowledge Management of Schools under the Office of the Basic Education Commission in Bangkok and Vicinity: a Qualitative and Quantitative Study* (Masters Degree), Chulalongkorn University, Chulalongkorn University. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/36275>
- Rosenberg, M. J. (2001). *E-Learning: Strategies for delivering knowledge in the digital age*. New York, USA: McGraw-Hill Companies, Inc. .
- Senge, P. M. (1990). *The fifth discipline: The art and practice of the learning organization*. New York, USA: Currency/Doubleday.
- Snowden, D. (2002). Complex acts of knowing; Paradox and descriptive self-awareness. *Journal of Knowledge Management*, 6(2), 100-111.
- Szulanski, G. (1996). Exploring internal stickiness: Impediments to the transfer of best practice within the firm. *Strategic Management Journal*, 17(S2), 27-43.
- Thomas, J. (2009). *Script analysis for actors, directors and designers* (4th edition ed.). Amsterdam; Boston: Focal Press/Elsevier.
- Tse-Kian Neo, M. N., Joyce W.J. Kwok. (2009). *Engaging students in a multimedia cooperative-learning environment: A Malaysian Experience*. Paper presented at the Proceedings ascilite Auckland 2009, Auckland, New Zealand.
- W. M. Downs, L. A. W., E. Ramsey. (2007). *The Art of Theatre: Then and Now*. Belmont, California: Thomson Wadsworth.
- W. R. Bukowitz, R. L. W. (1999). *The knowledge management fieldbook*. Great Britain: Financial Times Prentice Hall.
- Wang, J. a. C., K. C. K. . (2003). *A Study of Instructional Website Guidelines*.
- Wellman, J. L. (2009). *Organizational Learning* (illustrated ed.): Palgrave Macmillan, 2009.
- Wiig, K. M. (1993). *Knowledge Management Foundations: Thinking about thinking – How people and organizations create, represent, and use knowledge*. Arlington, TX: Schema Press.
- Wilson, E. (1997). *The Theatre Experience* (7th edition ed.). New York, USA: McGraw-Hill.
- Wurman, R. S. (1989). *Information Anxiety*. New York, USA: Doubleday.
- Y. Heredia, F. J. C. (2011). Chapter 5: A Model for E-Learning and Knowledge Management: The Virtual University at Tecnológico de Monterrey. In M. S. F. J. Liebowitz (Ed.), *Knowledge Management and E-Learning*. New York, USA: CRC Press.

## APPENDIX A

### The Interview before Knowledge Sharing

The in-depth interview is one of the research methods for data collections which will be applied to the first stage of KM cycle *Knowledge Capture/Creation*: Identify, Analyze Knowledge Culture, Codify/ Create. There are four drama clubs under the interest of the researcher which are

- Vajiravudh College
- Assumption College
- Samsenwittayalai School
- Satriwithaya School

The information will not only come from the members of the drama clubs, but also people who involve with their dramatic arts knowledge such as teachers, advisors, seniors, and the guest speaks.

สัมภาษณ์: ชมรมละคร โรงเรียนวชิราวุธ

วันเสาร์ที่ 13 กันยายน 2557

ผู้สัมภาษณ์: อลิสญญาณ์ ทอย

ผู้ถูกสัมภาษณ์ที่ 1: กลุ่มนักเรียน

- ชมรมละครมีกี่คนคะ

ชมรมละครของโรงเรียนวชิราวุธมีสมาชิกประมาณ 20 คน ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5

- ถ้าเทียบกับชมรมอื่นคือมากหรือน้อย

น้อยนะ คนอื่น ๆ ไม่เห็นความสำคัญของละคร และบางคนก็ซึ่เกี่ยวข้องเข้าร่วมกิจกรรม เราชักในศิลปะ ถ้าเราทำไม่  
ละครแล้วใครจะทำ

- แล้วทำไมถึงมาเรียนชมรมนี้

ชอบละคร อยากเป็น backstage อยากเขียนบท

- พวกเราทำละครอะไรกันมาบ้าง แล้วเป็นตำแหน่งอะไรกัน

ล่าสุด หัวใจนักรบ Midsummer Night's dream ละครสั้น ความหวังดี ส่วนมากพวกผมก็เป็นนักแสดง

- ได้เขียนบทเองบ้างรึยัง

ได้เขียน และลองนำมาเล่น สลับกับละครโรงเรียนบ้าง

- แล้วคนที่อยากเป็นสแตจหละ

บางทีนักแสดงไม่พอ ผมก็เป็นนักแสดง ผมก็โอเค และถึงเวลาก็มีเปิดอดิชั่นนักเรียนนอกชมรมด้วย

- มีการสอนด้านอื่น ๆ นอกจากการแสดงมั๊ย

ไม่มีนะ อย่างเขียนบท ผมก็ลองเขียนกันเอง อ่านนิยาย อ่านบทละครมา ก็ลองมาใช้ เคยไปหาตามอินเทอร์เน็ต

แต่ก็ไม่ได้อะไรมาก ผมก็เลียนแบบโครงสร้างบทละครตามแบบบทพระราชนิพนธ์ของรัชกาลที่หก จากเรื่อง

อื่นๆที่เคยเล่น

- ได้ยินมาว่า หลาย ๆ หน้าที่มีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาช่วย แล้วแต่ละคนได้ทำอะไรบ้าง

ผมก็เป็นผู้ช่วยอีกที ส่วนมากก็เป็นนักแสดงกันหมด

- แล้วไม่มีใครอยากเป็นผู้กำกับหรือ

โห ความสามารถไม่ถึงอะพี่

- เคยไปดูละครของโรงเรียน หรือคณะละครอื่นๆบ้างไหม

ไม่เคย

- อยากดูไหม

ดูก็ดี ก็อยากดูนะ แต่คนส่วนใหญ่ก็ชอบดูหนังมากกว่า โรงเรียนผมมีสมาคมบันเทิงของโรงเรียน ฉายภาพยนตร์

ทุกๆสัปดาห์ พร้อมการเสวนาหลังภาพยนตร์จบเล็กน้อย พวกเราก็ไปดูนะ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ดูจะสนใจละคร

- ถ้าจะมีเว็บไซต์ที่แหล่งรวมความรู้ละคร ดีมีัย และควรจะเป็นยังไง

ดี ผมว่าดีเลย เนื้อหาควรเป็นวิดีโอมากกว่า ข้อความ และรูปภาพ ผมว่าควรมีเฟสบุ๊กในการเป็นสื่อกลาง เพื่อสื่อสาร อัปเดตข้อมูล เพราะเข้าถึงง่าย และสามารถใช้ในการกระจายข้อมูลว่าอัปเดตเนื้อหาแล้ว

## ผู้ถูกสัมภาษณ์ที่ 2: คุณครูศิริกัญญา จรเทศ

- ละครโรงเรียนจัดเป็นประจำไหมคะ

โรงเรียนจะมีการจัดการแสดงละครโรงเรียนทุกปี บทละครส่วนมากเป็นบทประพันธ์ของรัชกาลที่หก ซึ่งใช้เรียน

ในวิชาภาษาไทย ควบคู่กับหนังสือวรรณคดีวิจักษ์ นอกเหนือจากนั้น มีการใช้บทละครตะวันตกของ เซกส

เปียร์และมีบทละครสั้นที่นักเรียนในชมรมเขียนขึ้น หัวหน้ากิจกรรมการละคร

- แล้วอาจารย์เองได้สอนพื้นฐาน หรือการวิเคราะห์บทบ้างไหมคะ

คุณครูประจำอยู่หมวดภาษาไทย เราก็เลือกบทพระราชนิพนธ์มา เพราะจะทำให้เด็กเข้าใจเรื่องการเขียนบท

โครงสร้าง และองค์ประกอบบางอย่างของบทละคร มีการวิเคราะห์บท และตัวละครบ้าง ก็เอาการวิเคราะห์

วรรณกรรมมาใช้บ้าง แต่ความรู้ในส่วนของการละครนั้น จะมาจากวิทยากรรับเชิญในแต่ละภาคเรียน

ซึ่งจะมีการเจอกันในชมรมสัปดาห์เว้นสัปดาห์

อย่างวันนี้วิทยากรรับเชิญคือ ครูชอ-สทาศัย พงศ์ศิริถุ เป็นศิษย์เก่าโรงเรียน ทำละครมาหลายเรื่อง ท่านก็จะ

เป็นคนอบรมนักเรียนในชมรมให้เข้าใจในศิลปะการละครพื้นฐาน

- ผลตอบรับจากละครเป็นอย่างไรบ้างคะ

ดีมากนะ คนดูละครโรงเรียนคือ นักเรียนวชิราวุธ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนอื่นๆบริเวณ

ใกล้เคียง ซึ่งจำนวนคนดูเป็นที่น่าพอใจทุกครั้ง

- เคยพานักเรียนไปชมการแสดงอื่น ๆ บ้างไหมคะ

แต่ก่อนมีนะ เทศกาลละครกรุงเทพ หรือตามมหาวิทยาลัย ที่มีการเชิญมา แต่ด้วยงบประมาณทำให้ส่วนนี้

หายไป



สัมภาษณ์: ชมรมละคร โรงเรียนอัสสัมชัญ

วัน พุธที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

ผู้สัมภาษณ์: อธิสญาณ์ ทอย

ผู้ถูกสัมภาษณ์: นักเรียนในชมรม

- นักเรียนในชมรมมีกี่คน ชั้นไหนบ้าง

นักเรียนปัจจุบัน ประมาณ 25 คน (เพิ่งเปิดปีการศึกษา ๒๕๕๗ และมีการประกาศรับสมัครสมาชิกใหม่) ชั้น ม.๔-๖

- รูปแบบการเรียนการสอนเป็นยังไง เน้นอะไรเป็นพิเศษ

การเรียนในชมรม ในช่วงปีแรก ๆ ยังไม่มีรูปแบบ หรือแบบแผนที่แน่นอนในการเรียน โดยส่วนมากจะเป็นการ WORKSHOP โดยเชิญวิทยากร มาอบรม หลังจากผ่านไป ๒ ปี ได้มีการหารือ และวางรูปแบบการเรียนที่ค่อนข้างชัดเจนและเป็นรูปธรรมเพิ่มมากขึ้น

โดยตั้งแต่ปีที่ ๓ จนถึงปัจจุบัน ยังคงใช้รูปแบบการเรียนในลักษณะที่ได้สร้างโครงสร้างการเรียนขึ้นไว้ คือการอบรมเชิงปฏิบัติการ (WORKSHOP) ใน ๒ ลักษณะ คือ

- A. การอบรมเชิงปฏิบัติการ (WORKSHOP) รวมสมาชิกทั้งหมด และรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว โดยมีกิจกรรม เพื่อให้เข้าใจภาพรวมของการทำงานทั้งหมด และรู้จักรุ่นพี่รุ่นน้อง หลังจากจบ Part 1 นักเรียนจะได้ทำการเลือกฝ่ายที่ชอบ หรือสนใจและเข้าสู่การเรียนในช่วงที่ ๒

- B. การอบรมเชิงปฏิบัติการ (WORKSHOP) แบ่งฝ่ายและความรับผิดชอบเฉพาะเจาะจง เพื่อเรียนรู้แบบลงรายละเอียด โดยหลักๆ แบ่งเป็น ๑. การ WORKSHOP ด้านการแสดง การกำกับการแสดง และองค์ประกอบด้านการแสดงทั้งหมด ประกอบไปด้วย ฝ่ายกำกับเวทีการแสดง, ฝ่ายนักแสดง, ฝ่ายองค์ประกอบศิลป์(เครื่องแต่งกาย, แสง เสียง และดนตรีประกอบการแสดง, ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก) และ ๒. การ WORKSHOP ด้านการอำนวยความสะดวก และการบริหารจัดการทั้งหมด ประกอบไปด้วย ฝ่ายการจัดการและทรัพยากรมนุษย์, ฝ่ายสื่อโฆษณาและการประชาสัมพันธ์, ฝ่ายบัญชีและ

### จัดหาผู้สนับสนุน

- อยากพัฒนาชมรมอย่างไรบ้าง

โดยปกติหลังจาก การ WORKSHOP ทั้งหมด จะมีการวัดผลการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียน จัดการแสดงละครเวทีแบบครบองค์ประกอบของงานทั้งหมด เราเรียกว่า Showcase ซึ่งนักเรียนจะได้ทำงานในฝ่ายที่ตัวเองเลือกอย่างจริงจัง และมีผู้ชมจากภายนอก มาร่วมชม พร้อมแสดงความคิดเห็นกับผลงาน เพื่อให้นักเรียนทราบถึงข้อดี ข้อเสีย สิ่งที่ควรนำไปพัฒนา ให้งานครั้งต่อไปดีขึ้น พอ Showcase เสร็จสิ้นลง นักเรียน ก็จะได้จัดงานการแสดงละครเวที แบบจริงจัง ในห้องประชุมขนาดใหญ่ และมีผู้ชมจำนวนมาก

ในส่วนที่กำลังแก้ไข และปรับปรุงคือ ทางศิษย์เก่ากำลังหารือกัน เพื่อพัฒนารุ่นพี่ที่เพิ่งจบจากอัสสัมชัญ ได้เริ่มเป็นผู้นำในการ WORKSHOP หรือเป็นผู้ช่วยวิทยากร ให้มากขึ้น นอกจากนี้ยังมีแนวคิดสำหรับอนาคตคือ การพานักเรียนไปทัศนศึกษา หรือศึกษาดูงานในองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องในแต่ละฝ่ายที่นักเรียนสนใจ และได้รับประสบการณ์จริงจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน รวมถึงได้รับคำแนะนำเพื่อนำไปปรับใช้ในการทำงานได้

สัมภาษณ์: คุณครูประจำชมรมละคร โรงเรียนอัสสัมชัญ

วันจันทร์ที่ 8 สิงหาคม 2557

ผู้สัมภาษณ์: อลิสรุณีย์ ทอย

- คุณครูเป็นคุณครูประจำชมรมนาฏศิลป์ ไซ้ใหม่คะ

ไซ้คะ ก็ครูมีพื้นฐานนาฏศิลป์มา ก็จะได้เรียนศิลปการละครเบื้องต้น ของอาจารย์สไต ก็จะได้ด้นนั้นเป็นหนังสือหลักเลย ซึ่งชมรมเนี่ย พูดถึง ก็แยกออกมาเป็นรัฐอิสระเหมือนกันนะ เพราะว่าทำมาก็ 8ปี 10ปี ค่อนข้างจะมีกระบวนการเป็นของตัวเอง สามารถเชิญวิทยากรเองได้ พานักเรียนไปดูละครเองได้

- แล้วปีนึง เล่นละครกี่เรื่องคะ

3 - 4 เรื่อง ก็จะมีละครของเราเอง ที่เป็นละครประจำปี ละครที่เด็กๆอยากเล่นก็แทรกเข้ามาบ้าง ก็มีพวกวันสำคัญ เช่น วันสุนทรภู่ แล้ว บางเรื่อง ก็มีการทำละครกับกลุ่มหน้ากากเปลือย

- กับกลุ่มละครเนี่ย มีการติดต่อประสานงานกันมานานรึยังคะ

ก็นานแล้วนะ ช่วยกันก่อตั้งมาตั้งแต่แรกเลย อย่างพี่จุ๊บ หรือคุณนินา ก็ช่วยทำให้ชมรมเป็นรูปเป็นร่างขึ้น มีกระบวนการละครที่ชัดเจนขึ้น

- ถ้าพูดถึงว่า การทำงานกับกลุ่มหน้ากากเปลือย กับรุ่นพี่ กับครู บาลานซ์มันอยู่ตรงไหนอะคะ การทำงานเน้นส่วนไหนเป็นหลัก

จริง ๆ ก็ยึดครูเป็นหลักนะ เพราะครูจะอยู่กับน้องๆเขามากที่สุด ตัวรุ่นพี่เอง กับกลุ่มหน้ากากเปลือย ก็จะมีหน้าที่คล้าย ๆ กัน คือเป็นคนให้คำแนะนำกับเด็ก ๆ ลงไปคลุกคลีอยู่กับเด็ก ๆ แต่หลัง ๆ มานี้ ครูก็พยายามถอยออกมาให้พวกเขาได้ลงไปปฏิบัติกันเอง ลองค้นหาตัวเองบ้าง ลองผิดลองถูกกันเองบ้าง

- กระบวนการละครเริ่มจากอย่างไรบ้างคะ

ก็แล้วแต่เรื่องนะ เพราะว่าพวกเราก็มีให้เด็ก ๆ ลองเขียนบทเองด้วย มีเรื่องที่เราหยิบเอามาเล่นบ้าง ก็เริ่มตั้งแต่เวิร์กชอปร่างกาย มีเฟิร์สสตีดี้ง สร้างความเชื่อ ตามกระบวนการละครปกติคะ

- แล้วพออย่างบทเนี่ย หลาย ๆ ครั้ง ทราบมาว่า ก็มีน้อง ๆ เขียนเอง มันมีปัญหาบางอย่างอย่างไรบ้างคะ



ก็พอมันเป็นบทที่เขียนเองเนี่ย มันก็แอบต่อยอดยากนิดนึง แต่เราก็ยังแบบ ถ้าเขามีอะไรอยากจะเสริม อยากจะเล่น อย่างเรื่อง Hope ที่จะเกิดขึ้นเนี่ย ถ้าเด็ก ๆ เขาอยากเล่าจริง ๆ เราก็อยากมีพื้นที่ตรงนั้นให้เด็ก ๆ ลงมาเล่าได้ อาจเพิ่มการเวิร์กชอปจากรุ่นพี่ให้รุ่นน้องมากขึ้น อาจทำให้น้อง ๆ แสดงได้ง่ายขึ้น ต่อยอดได้ง่ายขึ้น ละครโรงเรียนเนี่ย พอมันเป็นละครที่จริงจังไป ก็จะมีการแคสนักแสดง ทั้งผู้หญิงผู้ชาย เพิ่มเข้ามาด้วย ก็จะเป็นละครจริงจัง ทำให้มีผลงานที่ใหญ่ขึ้นกว่าละครของชมรม น้อง ๆ ก็จะได้ฝึก และ พัฒนาตัวเองต่อไป



สัมภาษณ์: นักแสดงและทีมงาน ละครเวทีเรื่อง Hope (ชมรมละคร โรงเรียนอัสสัมชัญ)

วันศุกร์ ที่ 12 สิงหาคม 2557

ผู้สัมภาษณ์: อลิสญาน์ ทอย

- กระบวนการละครเรื่องนี้เป็นอย่างไบบ้างคะ

ก็เกิดจากพวกเราอยากพูด อยากจะสื่อสาร เกี่ยวกับเด็กอัสสัม ที่ส่วนใหญ่ก็มีเชื้อสายจีน แล้วทุกคนก็มีปัญหา มีเรื่องราวต่างๆ ที่อยากจะเล่า ก็คนเขียนบทก็คือผมเอง เป็นศิษย์เก่าของชมรม และก็ของอัสสัม ตอนนั้นก็เรียนเขียนบทอยู่ที่ ม.กรุงเทพครับ ก็เป็นคนเขียนบทเรื่องนี้ขึ้นมา ซึ่งกระบวนการก็คือเริ่มหานักแสดงก่อน นักแสดงก็เป็นนักเรียนในชมรม แล้วก็มาคุยกัน บทก็จะพัฒนามาจากตัวนักแสดง ทำให้การแสดงของเรื่องนี้ค่อนข้างง่าย เพราะนักแสดงเข้าถึงบทได้ง่าย

- แล้วในเรื่องนี้ มีนักแสดงที่ต้องแสดงละครเป็นผู้หญิงด้วย ยากง่ายอย่างไรบ้าง

ก็ค้นพบกันไปในช่วงข้ออมการแสดงครับ แล้วก็ขอคำปรึกษาจากคุณครูก็เยอะ แล้วก็เหมือนกลายเป็นเพศตรงข้าม แสดงเป็นแม่ แสดงเป็นครู มันทำให้เราเห็น แล้วก็เข้าใจอะไรหลาย ๆ อย่าง มากขึ้น มากกว่าการที่เราจะอยู่กับตัวเอง

- ด้านแสงสีเสียง การแต่งหน้าทำผม เป็นอย่างไรกันบ้าง ใครทำอะไร

ก็ช่วยกันครับ อยากจริงๆ เรื่องการซ่อม เรื่องแสงสีเสียงเนี่ย พึ่งมาลงก่อนวันจริงไม่นาน แล้วก็มันก็ไม่ใช่ว่าละครอะนะ มันคือหอประชุม มันก็จะไม่ได้ ฟูลสก็ลเหมือนกับละครจริงจัง แต่ว่าพวกเราอยากเล่นมากกว่า

- แล้วคนดูละ การตอบรับเป็นอย่างไรบ้าง รอบก่อน ๆ

คนดูก็เป็นคนกันเองอะครับ รอบหนึ่งก็มีไม่เยอะ มีไม่ถึง 30 คน ประมาณ 20 - 30 คน ก็ตอบรับดี คงเป็นเพราะว่าเรื่องมันใกล้ตัวด้วย

- พูดถึงการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เราอยากจะทำมาจุดไหนบ้างคะ

จริง ๆ ก็อยากจะทำมาเรื่องการจัดการเวลา แล้วก็สก็ลในด้านต่าง ๆ มากกว่านี้ เพราะว่า มันเหมือนพวกเราแค่อยากเล่าแล้วทำเลย ทุกคนอนุมัติ แล้วก็เรื่องนี้เราก็อำนาจกันเองเยอะ โดยที่มีพี่น้องมา แล้วก็อาจารย์เนี่ย เป็นที่ปรึกษาจริง ๆ ไม่ได้เข้ามาอะไรเยอะแยะมากมาย พวกเราก็ได้เรียนรู้เองเยอะ

- ถ้ามีเว็บไซต์เกี่ยวกับละคร เหมือนแหล่งความรู้ นื่องๆว่าดีไหมคะ

ก็ดีนะ เพราะว่าตอนนี้มันก็ไม่ม่เอะ หรือถ้ามีผมก็ไม่รู้จัก ไม่รู้ ไม่เคยเข้าไปอ่าน ถ้ามีมันก็น่าจะทำให้พวกเรารู้  
อะไรเยอะมากขึ้น แล้วก็คงได้เอามาใช้ประโยชน์จริงๆ

- สำหรับน้องๆ คิดว่าเฟสบุ๊ก อินสตาแกรม มันสำคัญไหมคะ

เฟสบุ๊กก็สำคัญนะพี่ เพราะมันเป็นจุดที่เราเชื่อมโยงสื่อสารกันได้ อย่างของอัสสัมเอง ชมรมละครก็มีเฟสบุ๊ก AC  
Drama Club ไร่ประชาสัมพันธ์ ไร่เชิญชวนให้มาดูละคร ถ้ามีมันก็สามารถติดต่อเชื่อมโยงกันได้ ทำให้รู้ว่ามี  
อะไรบ้างในเว็บ ก็อาจทำให้คุยกันได้ง่ายขึ้นอะครับ



สัมภาษณ์: คุณนินาท บุญโพธิ์ทอง

วันอังคาร ที่ 22 สิงหาคม 2557

ผู้สัมภาษณ์: อลิศญญาณ์ ทอย

- พี่จับทำงานกับชมรมต่างๆมานานหรือยังคะ

ก็ นานแล้วนะ เป็นสิบปีแล้ว

- เห็นพัฒนาการของชมรมยังงัยบ้างคะ

คือหลายๆโรงเรียน นโยบายก็ไม่ชัดเจน ไม่แน่นอน ไม่ได้ให้การสนับสนุนเรื่องของศิลปการละคร ก็ทำให้เกิดขึ้นมา แล้วก็หายไปบ้าง หรือว่าการประสานกับคนนอก ก็ไม่แน่นอน แต่ว่าบางโรงเรียน อย่าง อัสสัมชัญ ก็ชัดเจน ซึ่งชมรมละครก็จะอยู่ในวิชาเรียนด้วย เป็นหน่วยกิตวิชาด้วย แล้วก็ก็มีเวลาออกเหนือจากคลาสเรียน ให้เด็ก ๆ มาเจอกันนอกชมรมด้วย มันก็จะชัดเจน แต่ว่ามันก็มีโรงเรียนอย่าง สอนกุหลาบ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน ที่ชมรมจะไม่ได้อยู่ในเวลาเรียน แต่ว่า เป็นรูปเป็นร่าง และก็มีการจัดการละครอย่างต่อเนื่อง อย่างที่เราด้วยกัน ละครโรงเรียนของสอนกุหลาบ ของกรุงเทพคริสเตียน จะได้รับการตอบรับที่ดีเสมอ ซึ่งโรงเรียนก็จะให้ทุนมาแล้วก็มาบริหารกันเอง แล้วก็มีคนนอกเข้าไปจัดเวิร์กชอป แต่ว่าที่ทำวิจัยเนี่ยมันเป็นชมรมที่เข้าไปอยู่ในวิชาเรียนด้วยใช่ไหม

- ค่ะ ก็อยากจะให้เล่าถึงการทำงานกับน้องๆที่โรงเรียนอัสสัมชัญหน่อยคะ ว่าเป็นยังงัยบ้าง

จริงๆก็ต้องบอกว่า คุณครูท่านได้เปิดโอกาสให้กลุ่มละครเนี่ยเข้าไปช่วยอย่างเต็มที่ เพราะฉะนั้นเหมือนเราก็สร้างมาด้วยกัน ปู่พื้นฐานมาด้วยกัน ก็แบบเรียนต่าง ๆ เนี่ย ส่วนใหญ่ที่ก็จะเป็นคนทำ และก็นำไปสอนน้อง ๆ เวิร์กชอปน้อง ๆ ซึ่งน้อง ๆ ที่นี้เนี่ย เขาจะไม่ได้สนใจเฉพาะในเรื่องการแสดง หลาย ๆ คนก็สนใจในเรื่องการเขียนบทด้วย การดีไซน์ด้วย เราก็ให้ความรู้เท่าที่เราให้ได้ เท่าที่มีประสบการณ์มา

- ละครแต่ละเรื่อง บทบาทของพี่จับเข้าไปช่วยแค่ไหนคะ

ช่วงแรกๆเราเข้าไปเยอะ แต่ว่าหลัง ๆ นี้ เราและคุณครูที่ปรึกษา ก็จะถอยออกมา เป็นแค่ที่ปรึกษา เขาไม่ได้ตรงไหนเขาก็จะมาถามเรา เราก็จะให้คำปรึกษา มากกว่าที่เราจะเข้าไปอยู่ในทุกกระบวนการ เพราะว่าก็อยาก

ให้เด็ก ๆ ได้ฝึกกันเอง แล้วก็โชคดีที่รุ่นพี่หลายๆคนที่เขาจบไปจากชมรมแล้วเนี่ย เขาก็ไปต่อยอดไปเรียนด้านศิลปการละคร จากหลาย ๆ สถาบัน เพราะฉะนั้นน้องๆที่นี้ ก็จะได้รับความรู้จากหลากหลายสถาบัน พี่ ๆ หลาย ๆ คนก็เต็มที ลงมาช่วยน้อง ๆ นักเรียนอย่างจริงจัง

- ถ้ามีเว็บไซต์ที่รวบรวมองค์ความรู้เกี่ยวกับละครไว้ พี่จับคิดว่า ดีไม่ดี อย่งไรบ้างคะ ก็ดีนะ เพราะว่าปัจจุบันมันยังไม่มี และคุณครูแต่ละคน แต่ละที่ ท่านก็ไม่ได้จบละครมา เพราะฉะนั้นการที่เรามีแหล่งข้อมูล เป็นข้อมูลตรงกลาง ก็น่าจะช่วยให้การทำงาน หรือ การเรียนการสอนของแต่ละชมรมเนี่ย แข็งแรงขึ้น ชัดเจนขึ้น อย่งเราเองเราทำมหกรรมละครโรงเรียน ที่ต้องมาเจอกันหลายโรงเรียน มันทำให้เห็นว่า แต่ละโรงเรียนเนี่ย มันมีวิธีการเรียนการสอน ที่ต่างกันมาก ๆ ทำให้ความรู้เด็กก็ต่างกันมาก ๆ การทำงานมันก็ยากง่ายต่างกันไป ถ้ามันมีความรู้ตรงกลาง เด็ก ๆ สามารถเข้าไปเรียนรู้เองได้ คุณครูเองก็เข้าไปดูได้ มันก็จะจะเป็นการพัฒนาชมรมละครต่างได้ดีขึ้น ชัดเจนขึ้น ตัวพี่เอง ก็ทำเนื้อหาขึ้นมาจากประสบการณ์ของตัวเอง ก็ไม่ได้มีใครมาบอก ไม่ได้มีใครมาชี้แนะว่า มันถูกผิดมันพอดี ไม่ดียังไง เพราะฉะนั้นตรงนี้ ก็น่าจะเป็นสื่อกลางที่ดีเหมือนกัน

- และพี่มองว่า มันสามารถต่อยอดอย่างไรได้บ้างคะ สำหรับพี่ พี่มองว่ามันจะทำให้เกิดเครือข่ายของชมรมละครแต่ละโรงเรียนที่ชัดเจนขึ้น ยิ่งถ้าหลายๆโรงเรียนเนี่ย ได้ประสานงานกัน ได้คุยกัน มันก็น่าจะเป็นอะไรที่พัฒนาวงการละครเยาวชนได้ดีมาก ๆ เลย

สัมภาษณ์: ชมรมละคร โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

วันศุกร์ที่ 16 พฤษภาคม 2557

ผู้สัมภาษณ์: อลิศญาณ์ ทอย

- เล่าเรื่องชมรมให้ฟังหน่อยคะ

ชมรมก็มี 30 คน ก็เป็นเด็ก ม.2 ถึง ม.6 แต่ว่าพอเป็นละครโรงเรียนจริง ๆ ก็จะมีประมาณ 100 คนคะ

- อ่าวอย่างนี้ก็แปลว่า มีคนนอกชมรม เข้ามาร่วมทำงานด้วย เวลาเป็นละครโรงเรียน หรือคะ

ใช่คะ ก็จะมีคนนอกชมรมด้วย แต่ว่า ตัวหลักก็จะเป็นคนในชมรม

- แล้วการเรียนการสอน เป็นอย่างไรบ้าง

ก็คือ เริ่มจากครูในชมรมคะ อาจารย์มยุรี ก็จะเป็นคนมาปูพื้นฐาน แบบมี Presentation ให้ดู แล้วก็เป็นการสอนกันแบบ รุ่นพี่สอนรุ่นน้อง คือ อย่างพวกหนูเป็นรุ่นใหม่ที่เพิ่งเข้ามา ก็จะมีรุ่นพี่ที่เข้ามาก่อนหน้านี้ มาเวิร์กช็อปให้

- บทละครเรา ส่วนใหญ่เอาบทมาจากไหน

หลังๆ ก็พยายามเขียนเองนะคะ

- แล้วหน้าที่อื่น ๆ ละ

หน้าที่อื่น ๆ ก็หลากหลายคะ เพราะว่าคือ ถ้าดูจากสูจิบัตรของเรา ก็จะมีหลายฝ่ายมาก มีทั้งดีไซน์เนอร์

ออกแบบ มีฟิวเจอร์ คนหาสปอนเซอร์ ซึ่งก็จะเป็น ศิษย์เก่า ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่การทำงานก็ เซ็ตที่ม็อนมา วิธีการ

ก็จะเป็น รุ่นต่อรุ่น รุ่นพี่บอกรุ่นน้อง ว่าต้องมีอะไรบ้าง ก็มีศิษย์เก่ากลับมาช่วยบ้างคะ

- แล้วเคยมีปัญหา แบบถามรุ่นพี่ รุ่นพี่ไม่รู้ แบบนี้ไหม แล้วพวกหนูทำอะไรต่อ

ก็มีนะคะ แบบหลาย ๆ ส่วน อย่างพวกคนที่ทำดีไซน์หรืองานต่าง ๆ ก็ไม่มีความรู้มาก่อน สิ่งที่อาจารย์สอนมันก็

นิดเดียว มันก็เอามาใช้ได้บ่อย พวกหนูก็หาในอินเทอร์เน็ตบ้าง แต่มันก็ใช้ได้บ่อย อย่างพวกแอดติ้ง ก็หาคลิปมา

ดู ลองเอามาใช้ ก็ไม่รู้ว่าถูกหรือไม่ถูก

- แล้วถ้ามีเว็บไซต์ที่รวบรวมความรู้เกี่ยวกับละคร จะดีไหม

หนูว่าก็ดีนะคะ คือมันไม่ค่อยมี แล้วก็น่าจะเป็นประโยชน์กับทุกคน ไม่ต้องรอรุ่นพี่ ไม่ต้องรอศิษย์เก่า พวกหนูก็เข้าไปเรียนได้ คือการเรียนการสอนที่มันกันเองมาก ๆ ที่เรียนอยู่ในชมรม มันก็วนอยู่แบบนี้ พวกหนูก็อยากได้ความรู้ใหม่ ๆ ที่จะสามารถนำไปต่อยอดได้ค่ะ



## APPENDIX B

### The Knowledge Sharing through the Website

The knowledge sharing in this study has been disseminated online through the instructional website titled [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com). According to the sitemap, there are five main pages of the website along with its Homepage and About page. Instagram, Facebook and Youtube have been used to support the function of the instructional website as well. The pictures will be provided in Appendix B.





The screenshot displays the DekLakorn website interface. At the top, there is an orange navigation bar with the DekLakorn logo on the right and a search bar on the left. Below the navigation bar, a large banner image shows a group of performers in traditional Thai costumes on a stage. The main content area is divided into several sections: a sidebar on the left featuring social media feeds and a featured article titled 'PO SHOI BARYI ON MARCOM'; a central grid of video thumbnails with titles like 'SHARD SHOW', 'SHARD TRAMP', 'SHARD ASH', 'SHARD WATCH', and 'SHARD GO'; and a 'RELATED ARTICLE' section at the bottom with four article thumbnails. The footer contains contact information, social media icons, a copyright notice, and a page ID '000000582'.

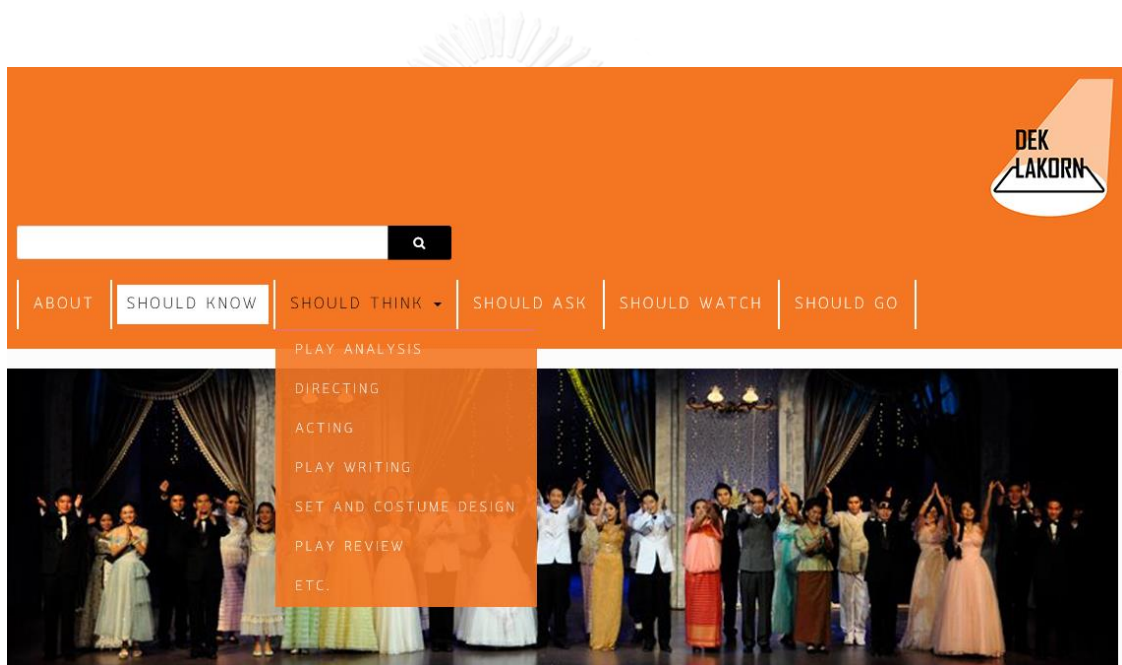
Source: <http://www.deklakorn.com/>

The screenshot displays the website interface for deklakorn.com. At the top right is the logo for 'DEK LAKORN'. Below it is a search bar and a navigation menu with links for 'ABOUT', 'SERIALS STORY', 'SERIALS STORY 2', 'SERIALS ABC', 'SERIALS WATCH', and 'SERIALS SET'. The main content area features a large image of a group of people in formal attire. Below the image is a section titled 'အကြောင်း' (About) with text in Burmese. Underneath is a 'ကုန်ကျ' (Cost) section with a list of items. A 'RELATED ARTICLES' section follows, showing four article thumbnails with titles in Burmese. The footer contains contact information, a copyright notice for 2023, and a page number '000000582'.

Source: <http://www.deklakorn.com/about/>

The screenshot shows a website with an orange header. In the top right corner, there is a logo for 'DEK LAKORN'. Below the header is a search bar and a navigation menu with items: 'ABOUT', 'SHOULD KNOW', 'SHOULD TRIBE', 'SHOULD ADO', 'SHOULD WATCH', and 'SHOULD DO'. The main content area features a large image of a group of people in formal attire on a stage. Below this image is a section titled 'SHOULD KNOW' with a sub-heading 'သဘော #၂၆၆၆'. To the right of this section is a list of two items, 'DRAMA101' and 'DRAMA102', each with a small image and a brief description. At the bottom of the main content area is a section titled 'RELATED ARTICLE' with four small image thumbnails. The footer is orange and contains the text 'Copyright © 2013, deklakorn.com. All Rights Reserved' and a large number '00000582'. There is also a small text block at the very bottom of the page.

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/>





ABOUT
SHOULD KNOW
SHOULD THESE
SHOULD ASK
SHOULD WATCH
SHOULD GO



**SHOULD GO**  
 ละครเวทีที่น่าสนใจ


**โรงละครในกรุงเทพฯ**

- โรงละครลิเก** โทรสาร 02-611-6688 โทร 081-985-0381  
www.ligetheatre.com
- Crescent Moon Theatre** โทร 021-050-811 โทรสาร 081-529-4315  
www.CrescentMoonTheatre.org
- Democracy Theatre Studio** โทรสาร 4 โทรสาร 089-124-7112  
www.Facebook.com/DemocracyStudio
- Bluebox Studio** โทร 2 โทร 081-207-8862 โทร 081-207-8862  
www.DemocracyTheatreStudio.com
- โรงละคร มายา** โทร 2 โทร 081-415-5555 โทร 081-415-5555  
www.Facebook.com/MayaTheatre
- โรงละคร Creative Industries** โทร 2 โทร 081-0997  
www.facebook.com/CreativeIndustryThea/
- โรงละคร สยาม ฟู พิคเจอร์** โทรสาร 02-205-8888 โทร 02-205-8888  
www.Yogajones.com
- M Theatre** โทร 081-2547-0862 โทร 081-207-8862  
www.MTheatreBangkok.com
- โรงละครหอศิลป์** โทร 02-238-1342 โทร 02-238-1342  
www.Facebook.com/โรงละครหอศิลป์-NationalTheatre
- ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย - หอศิลป์** โทร 02-247-0038 โทร 02-247-0038  
www.Culture.go.th/hubcontent/
- ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย - หอศิลป์ใหญ่** โทร 02-247-0038 โทร 02-247-0038  
www.Culture.go.th/hubcontent/
- ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย - โรงละครกลางแจ้ง** โทร 02-247-0038 โทร 02-247-0038  
www.Culture.go.th/hubcontent/
- สยามดิเจ็ท** โทร 02-649-9322 โทร 02-649-9322  
www.SiamJet.com
- หอศิลป์สยามนิเทศ** โทร 7 โทร 02-257-2999 โทร 02-257-2999  
www.Siamjet.com
- โรงละครเดอะมอลล์ สยามเซ็นเตอร์** โทร 02-648-0288 โทร 02-648-0288  
www.TheMall.com

**โรงละครในสถานศึกษา**

- ศูนย์วัฒนธรรมและหอศิลป์กรุงเทพ** โทร 02-139-4870 โทร 02-139-4870  
www.Culture.go.th
- โรงละคร Black Box Theatre** โทร 02-903-2099 โทร 02-903-2099  
www.BlackBoxTheatre.com
- โรงละครวิทยาลัยหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร** โทร 02-725-2546 โทร 02-725-2546  
www.Culture.go.th
- SWIImplex** โทร 02-666-1000 โทร 02-666-1000 โทร 02-666-1000  
www.SWI.com


**RELATED ARTICLE**



**ARTICLE NAME**  
 ละครเวทีที่น่าสนใจ ละครเวทีที่น่าสนใจ



**ARTICLE NAME**  
 ละครเวทีที่น่าสนใจ ละครเวทีที่น่าสนใจ




**ARTICLE NAME**  
 ละครเวทีที่น่าสนใจ ละครเวทีที่น่าสนใจ



**ARTICLE NAME**  
 ละครเวทีที่น่าสนใจ ละครเวทีที่น่าสนใจ

CONTACT US  
info@deklakorn.com
This page has been visited 000000000 times






000000582

www.deklakorn.com ข้อมูลและเนื้อหาในเว็บไซต์นี้ได้รับการจัดทำขึ้นโดยอาสาสมัครและทีมงานของมูลนิธิเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาและสร้างสรรค์งานศิลปะและวัฒนธรรมในประเทศไทย

© Copyright 2019, www.deklakorn.com, All Right Reserved.

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldgo/>

## SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

### DRAMA 101

#### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วทำอะไร

#### องค์ประกอบละคร

บทละคร  
โครงเรื่อง  
ตัวละคร  
ความคิด  
ภาษา  
เสียง  
ภาพ  
การแสดง  
ผู้อำนวยการสร้าง  
ผู้กำกับการแสดง  
ผู้กำกับเวที  
ผู้ออกแบบเสื้อผ้าต่างๆ  
นักแสดง  
อื่นๆ  
ฝ่ายธุรการ  
ผู้ชม

#### องค์ประกอบของละคร

ละครมีอะไรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

ทุกคนคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า "เขื่อนานี่มันไปดูละครมา" หรือ "ละครเรื่องนี้สนุกจริงๆ!" ซึ่งคำว่า "ละคร" ตามความหมายดังกล่าว ก็คือ การแสดงที่เป็นเรื่องซึ่งจัดเสนอต่อผู้ชม ณ สถานที่แสดงแห่งใดแห่งหนึ่ง จะนับจึงพอสรุปได้ว่า ละคร จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการคือ

- 1 เรื่อง หรือบทละคร
- 2 การแสดง
- 3 ผู้ชม

#### เรื่อง หรือ บทละคร

ละคร คือ การแสดงที่เป็นเรื่อง การแสดงใดๆ ที่มีผู้แสดงและผู้ชม แต่ไม่ได้แสดงเป็นเรื่องเป็นราว เช่น การแสดงแฟชั่นโชว์ การแสดงดนตรี การแสดงร่ายยพร การแสดงระบำเป็นชุดๆ ประเภทวิศกศึกษา การแสดงกล ฯลฯ เหล่านี้ เราไม่เรียกว่าละครเพราะขาดองค์ประกอบที่สำคัญไปอย่างหนึ่งคือ "เรื่อง" นั่นเอง

#### "เรื่อง" ในละครหมายถึงอะไร

"เรื่อง" ในละคร หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีจุดหมายปลายทาง ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ว่า ใครทำอะไร ด้วยจุดประสงค์เช่นไร และได้รับผลอย่างไร ละครที่นำมาแสดงอาจจะมี "เรื่อง" ซึ่งได้มีผู้เขียนขึ้นเป็น "บทละคร" (play script) หรืออาจกำหนดให้ผู้แสดงสร้างสรรคืบทากันขึ้นเองในทันต่อการแสดงสด (improvisation) โดยมีได้มีบทเขียนเป็นบทละครขึ้นไว้ล่วงหน้า แต่ไม่ว่าจะเป็นการแสดงตามบทละครที่เขียนไว้ หรือการแสดงละครสดก็ตาม เมื่อแสดงจบลงแล้ว ผู้ชมก็จะต้องรู้เรื่องราวเนื้อเรื่องที่เกิดขึ้น คือ ใครทำอะไร ด้วยจุดมุ่งหมายเช่นไร มีอุปสรรคขัดขวางหรือไม่ และเรื่องจบลงอย่างไร

#### องค์ประกอบของบทละคร

อริสโตเติล ปราชญ์ชาวกรีก ในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตศักราช กล่าวว่าละครประกอบด้วย องค์ประกอบ 6 ส่วน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ คือ โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) ความคิด (Thought) ภาษา (Diction) เพลง (Song) และภาพ (Spectacle) และกล่าวต่อไปอีกว่าทั้งหมดนี้รวมเป็นละครที่สมบูรณ์แล้ว องค์ประกอบทั้งหมดครอบคลุมทุกอย่างที่มีอยู่ในละคร ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้อีกแล้ว ไม้ว่าเราจะพูดถึงละครในด้านใดก็ตาม เราจะสามารถจัดไว้ใ้องค์ประกอบข้อใดข้อหนึ่งได้เสมอ

\*หมายเหตุ เนื้อหาใน Drama 101 นี้ได้รวบรวมส่วนมากจากหนังสือเขียนเพื่อปฐม ๓๐๐ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หลักสูตรเขียนบทละครตอนปลาย ศุภชาติระ ๒๕๖๒ โดย สอนีย์ พิณบุญโพธิ์

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/3#องค์ประกอบละคร>

## SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

### DRAMA 101

#### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วได้อะไร

#### องค์ประกอบละคร

บทละคร

โครงเรื่อง

ตัวละคร

ความคิด

ภาษา

เสียง

ภาพ

การแสดง

ผู้อำนวยการสร้าง

ผู้กำกับการแสดง

ผู้กำกับเวที

ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ

นักแสดง

อื่นๆ

ฝ่ายธุรการ

ผู้ชม

จากทฤษฎีการละครที่อริสโตเติลเขียนไว้ราวสองพันสี่ร้อยปีมาแล้ว เรายังสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้กับละครทุกยุคทุกสมัยตราจนปัจจุบันนี้ โดยสรุปเป็นองค์ประกอบหลักๆ หกส่วนคือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เสียง และภาพ จะเห็นว่ามีปรับเปลี่ยนเพียงด้านของ "เพลง" ที่ขยายมาเป็น "เสียง" เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากเพลงเป็นส่วนสำคัญของละครกรีกซึ่งมีพัฒนาการมาจากการร้องเพลงลุดดีทาทเจ้าและวีรบุรุษโดยกลุ่มโครัส (chorus) บทบาทของโครัสซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มคนในละครค่อยๆ ลดน้อยลงเรื่อยๆ ขณะที่ความสำคัญย้ายไปอยู่ที่บทบาทของตัวละครซึ่งพัฒนาขึ้น อย่างไรก็ตามละครกรีกก็ยังมีโครัสเป็นส่วนหนึ่งในประเพณีการแสดงอยู่ตลอดมา "เพลง" จึงถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอยู่ในละครกรีก

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของละครที่เราจะใช้พิจารณาและวิเคราะห์เมื่ออ่านบทละครมี 6 ส่วน ได้แก่

1. โครงเรื่อง
2. ตัวละคร
3. ความคิด
4. ภาษา
5. เสียง
6. ภาพ

เราได้พิจารณาองค์ประกอบเหล่านี้ในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่จะช่วยในการนำบทละครมาแยกแยะเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์โครงสร้างของละครเพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และเพื่อการประเมินคุณค่าของบทละครแต่ละเรื่อง อย่างไรก็ตามสิ่งที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของละครต่อไปนี้รวบรวมมาจากความคิดของนักการละครในยุคหลังๆ หลายคน ที่ได้มาจากอริสโตเติลโดยตรง ความหมายบางอย่างจึงอาจแปรเปลี่ยนไปจาก ความหมายที่อริสโตเติลให้มียานไว้ ทั้งนี้เนื่องจากละครปัจจุบันได้พัฒนาและผันแปรไปจากละครในอดีตไปมากพอสมควร

#### 3.1 โครงเรื่อง

ในบรรดาองค์ประกอบทั้งหมด อริสโตเติลให้ความสำคัญแก่โครงเรื่องเป็นอันดับแรก เขากล่าวว่าโครงเรื่องเปรียบเสมือนชีวิตและวิญญาณของบทละคร โครงเรื่อง (plot) แตกต่างจากเรื่อง (story) "เรื่อง" คือนิเวศหรือวัตถุดิบที่นักเขียนบทละครนำมาสร้างเป็นโครงเรื่องสำหรับการเขียนบทละคร ส่วน "โครงเรื่อง" คือลำดับของเหตุการณ์ภายในกรอบของบทละครเรื่องหนึ่งๆ ซึ่งแต่จุดเริ่ม การพัฒนาเรื่อง ไปจนถึงจุดลงเอย

\* หมายเหตุ เนื้อหาใน Drama 101 ใช้ตัวอย่างบางส่วนจากบทกวีหนังสือเขียนศิลปะการละคร ๙๐๐ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ ครุฑวิฑูรย์ธรรมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๖๘ โดย สอนีย์ พิณบุญบาน

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/4#โครงเรื่อง>

### SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

#### DRAMA 101

##### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วได้อะไร

##### องค์ประกอบละคร

บทละคร

โครงเรื่อง

ตัวละคร

ความคิด

ภาษา

เสียง

ภาพ

การแสดง

ผู้อำนวยการสร้าง

ผู้กำกับการแสดง

ผู้กำกับเวที

ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ

นักแสดง

อื่นๆ

ฝ่ายธุรการ

ผู้ชม



ลักษณะของการวางโครงเรื่องสำหรับบทละครนั้น แตกต่างไปตามความนิยมของยุคสมัยและภูมิภาคที่ผลิตบทละครเรื่องนั้นออกมา ละครแรกเจติในสมัยกรีกมีโครงเรื่องที่กระชับมาก ไม่มีตอนใดที่ออกนอกกลุ่มออกทางที่วางไว้ ทุกบททุกตอนเชื่อมต่อกันสนิทแนบ ถ้าเป็นเรื่องจากจุดเริ่มต้นไปสู่ตอนจบอย่างสมเหตุสมผล ละครคลาสสิกในยุคกลางมีโครงเรื่องที่ดำเนินไปเป็นตอนๆ เรื่อยๆ ละครในยุคของเชกสเปียร์ มีโครงเรื่องซับซ้อน มีตัวละครหลายกลุ่มที่ดำเนินเหตุการณ์ไปพร้อมๆ กันและสลับกันไป แต่ก็ผสานเข้าด้วยกันและนำไปสู่จุดหมายที่เป็นหนึ่งเดียว ละครแนวสังคมนิยมพยายามหลีกเลี่ยงโครงเรื่องที่ดำเนินไปตามจุดหมายที่ผู้เขียนกำหนด แต่จะกำประหนึ่งว่ากำลังเล่นบทบาทที่ตัดตอนมาจากชีวิตส่วนหนึ่งของตัวละคร อีกทั้งยังมีละครแนวใหม่ๆ ที่ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของการสร้างเรื่องแบบเดิม และพยายามหาวิธีนำเสนอที่แหวกแนวไปจากละครตามแบบแผนอย่างไรก็ตาม แม้ว่าโครงเรื่องอาจแตกต่างกันไปดังที่กล่าวมานี้ แต่บทละครโดยทั่วไปก็ยังมีลักษณะส่วนบางประการในด้านการสร้างวรรณกรรมบทละครส่วนใหญ่แสดงให้เห็น มนุษย์ที่ตกอยู่ในห้วงการตัดสินใจเนื่องมาจาก "ความขัดแย้ง" ขณะที่เรื่องราวดำเนินไป ปัญหาจะทวีความยุ่งยากขึ้นทำให้ตัวละครต้องตัดสินใจเลือกทางเดิน ปมปัญหาจะขมวดเกลียวเครือยัดขึ้นจนถึงจุดสูงสุดของเรื่อง และนำไปสู่การคลี่คลายเรื่อง นักเขียนบทละครจะต้องจัดลำดับเหตุการณ์ที่ชี้ให้เห็นการต่อสู้ดิ้นรนของตัวละคร ตลอดจนแสดงให้เห็นผลสุดท้ายที่ตัวละคร ประสบความสำเร็จของการดำเนินเรื่อง

### 3.2 ตัวละคร

การวางตัวละครนี้มีข้อจำกัดจากลักษณะเสนอเรื่องในรูปแบบของบทละครนวนิยายสามารถ วาดตัวละครขึ้นให้เห็นชัดจากเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้นในเวลาไม่จำกัดในภาวะการหลากหลาย อีกทั้งยังสามารถบรรยายภาพตัวละครโดยพรรณนาโวหารอย่างถี่ถ้วน และสามารถเผยให้เห็นอันรู้ความในใจอย่างละเอียดซับซ้อนได้ในทุกขณะ ส่วนบทละครมีข้อจำกัดอยู่ที่การนำเสนอให้เป็นภาพปรากฏบนเวที จึงต้องคัดเลือกเฉพาะเหตุการณ์สำคัญๆ เพียงไม่กี่เหตุการณ์ซึ่งเกิดในระยะเวลานั้นๆ และในสถานที่เพียงไม่กี่แห่ง อีกทั้งยังต้องทำให้คนดูรู้จักและเข้าใจตัวละครได้เพียงอย่างค่าพูดและการกระทำที่เห็นในเรื่องเท่านั้น นักเขียนบทละครแทบไม่มีทางวิพากวิจารณ์ ตัวละครโดยตรง ตัวละครในบทละครจึงต้องแสดงบุคลิกลักษณะให้เห็นภายในฉากเพียงไม่กี่ฉาก ข้อจำกัดที่ว่านี้ทำให้การวางตัวละครในบทละครอาจกลายเป็นตัวละครที่ค่อนข้างง่าย นักเขียนที่มีความสามารถจริงๆ เท่านั้นจึงจะวางตัวละครได้อย่างลึกซึ้งและพอเหมาะพอเจาะ

\* หมายถึง เมื่อทำใน Drama 101 ได้ดีจะมอบรางวัลมาทางหนังสือเขียนบทละคร ๓ ๑๑๑ คือมีบทละครเรื่องสั้น ๑๑๑\* ๑ คำจำกัดความเขียนบทละคร นฤพิลาภ ๒๕๖๒ โดย ๑๑๑ ๑๑๑/๑๑๑

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/5#ตัวละคร>



### SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

#### DRAMA 101

##### ศิลปะการละคร

- ละครคืออะไร
- เขียนละครทำไม
- เขียนละครแล้วได้อะไร

##### องค์ประกอบละคร

- บทละคร
  - โครงเรื่อง
  - ตัวละคร
  - ความคิด
  - ภาษา
  - เสียง
  - ภาพ
- การแสดง
  - ผู้อำนวยการสร้าง
  - ผู้กำกับการแสดง
  - ผู้กำกับเวที
  - ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ
  - นักแสดง
  - อื่นๆ
  - ฝ่ายธุรการ
- ผู้ชม

### 3.3 ความคิด

ความคิดในละครนั้นกับความหมายดังการใช้เหตุผลในเรื่อง ความหมายของเรื่อง แทนเรื่อง และเนื้อหาสาระที่บทละครมุ่งจะสื่อสารแพคนดู บทละครทุกเรื่องจะต้องมีความคิดแฝงอยู่ด้วยเว้นวรรคต่อให้เป็นเรื่องที่ดีเหมือนจะแสดงความไร้สาระเพียงไร ไม่ว่าอย่างไร บทละครจะต้องมีความคิดบางอย่างแสดงออกมาอยู่เสมอ บทละครที่ดีมักจะทำให้คนดูคิดต่อไปได้ถึงความหมายที่นำไปใช้กับเรื่องอื่นๆในชีวิต ความคิดจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ในบทละคร หลักของการให้ "ความคิด" ที่ถูกต้องจะต้องเป็นการให้ที่แบบเนียน โดยผู้ชมจะได้รับความคิดจากประสบการณ์ในการติดตาม เรื่องราวในละคร โดยใช้ดูสิ่งลอบโดยคำพูดที่ไม่เกี่ยวข้องกับท้องเรื่องแต่อย่างใด ความคิดเบื้องหลังบทละคร จะต้องเป็นสิ่งที่เหตุการณ์ในละครพิสูจน์ให้เราเห็นว่าเป็นความจริงจากการกระทำของตัวละครและที่ตัวละครได้รับจากการกระทำนั้น ความยิ่งใหญ่ของบทละครนอกจากจะขึ้นอยู่กับการวางโครงเรื่องที่ดีและการสร้างตัวละครที่น่าสนใจแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความคิดซึ่งของ "ความคิด" ที่อยู่เบื้องหลังบทละครนั้นอีกด้วย

จากการที่ได้ประมวลองค์ประกอบต่างๆ ของบทละครตามแนวทางที่อริสโตเติลได้จำแนกและจัดลำดับความสำคัญไว้ นั้น คงเห็นได้ว่า เมื่ออริสโตเติลจะได้จำแนกแยะแยะองค์ประกอบของบทละครออกเป็น โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด การใช้ภาษา เพลง และภาพ รวม 6 อย่าง เพื่อความสะดวกในการศึกษาวิเคราะห์ก็ตาม แต่ในความเป็นจริงนั้น ส่วนต่างๆ ของบทละครจะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้นและจะแยกจากกันไม่ได้ โครงเรื่อง ตัวละคร และความคิด นั้น คือเนื้อหาสาระของบทละครซึ่งเปรียบเสมือนวิญญาณที่อยู่ภายใน ส่วนบทเจรจา บทเพลง เสียงและภาพที่ปรากฏบนเวทีนั้น เป็นศิลปะที่เกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งเปรียบเสมือนร่างกายของบทละคร มีหน้าที่สื่อสารและถ่ายทอดเนื้อหาสาระซึ่งอยู่ภายในไปสู่ผู้ชม

### 3.4 ภาษา

ภาษาเป็นสื่อที่แสดงให้เห็นโครงเรื่อง ตัวละครและความคิด การใช้ภาษาของบทละครจึงเป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาด้วยคะในการวิเคราะห์และประเมินคุณค่าของบทละคร

เนื่องจากความจำกัดในด้านภาษาและบทละคร การใช้ภาษาในละครจะต้องสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจชัดเจนในทันที เนื่องจากคนดูไม่มีโอกาสหยุดคิดใคร่ครวญในระหว่างการดูเว้นวรรคเพราะละครจะต้องนำเสนอเรื่องต่อไปเรื่อยๆ ฉะนั้น บทสนทนาในละครจึงมักจะมีลักษณะกระชับกระจ่างซัดและน่าสนใจ

\* หมายเหตุ เนื้อหาใน Drama 101 ได้คัดลอกบางส่วนมาจากหนังสือเขียนบทละคร ๓๐๐ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ คำนำสู่อิทธิพลศึกษาศาสนาโดย ศุภศิโรตธ ๒๕๒๖ โดย สอนี่ พิมพ์ที่กรม

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/7#ความคิด>

## SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

### DRAMA 101

#### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วได้อะไร

#### องค์ประกอบละคร

บทละคร

โครงเรื่อง  
ตัวละคร  
ความคิด  
ภาษา  
เสียง  
ภาพ

การแสดง

ผู้อำนวยการสร้าง  
ผู้กำกับการแสดง  
ผู้กำกับเวที  
ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ  
นักแสดง  
อื่นๆ  
ฝ่ายธุรการ  
ผู้ชม

ภาษาใช้รัดในการอ่านและการฟังผู้อ่านและผู้ชม บทละคร ต้องเลือกสรรคำพูดราวกับบทกวี นักเขียนต้องเขียนบทละคร สามารถเลือกภาพพจน์ที่กระตุ้นอารมณ์ของผู้อ่านคนดูได้ เพื่อให้เข้าใจเรื่องจากน้ำหนักของถ้อยคำและการเรียบเรียงเป็นคำพูด บทสนทนาในละครจะต้องเป็นตัวแทนเรื่องให้ก้าวไปข้างหน้า และมีความสัมพันธ์กับการกระทำและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในละคร นอกเหนือไปจากนั้น บทพูดในละคร จะต้องสามารถนำมาพูดจริงๆได้ในการแสดง จะต้อง ออกมาจากปากตัวละคร สะท้อนความคิดของตัวละครอย่างไม่ เสแสร้ง บทพูดบางบทใช้ไม่ได้ดี สำหรับการแสดงเพราะเสียงของถ้อยคำที่ใช้ฟังดูขัดเขินแปร่งหู หรือไม่เป็นที่ธรรมชาติ

#### 3.5 เสียง

เสียงในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูได้ยินทั้งหมดในระหว่างการดูละคร องค์ประกอบที่เป็นเสียงนี้สามารถพิจารณาได้ตามลักษณะต่างๆต่อไปนี้

- ระดับ (สูง-ต่ำ)
- อัตรา (ช้า-เร็ว)
- การเน้น (หนัก-เบา)
- ขนาดหรือความดัง (ค่อย-ดัง)
- คุณภาพ (หัว-ทุ้ม-แหลม-ใส-พรับ-ก้อง-กังวาล)
- จังหวะ (ศีกติ๊ก-อ่อนหวาน-เป็นมาน-เร้าใจ)

#### เสียงในละครอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

1. เสียงที่นักแสดงพูด ทั้งนี้โดยแยกออกจากความหมายของสิ่งที่พูด
2. เพลงและเสียงดนตรี ทั้งที่มีเนื้อร้องและไม่มีทำนอง
3. เสียงประกอบเรื่อง เช่น เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงเครื่องดนตรี เสียงกริ่งรถ เสียงนาฬิกาตี ฯลฯ

\*หมายเหตุ เนื้อหาใน Drama 101 ได้คัดลอกบางส่วนมาจากหนังสือเขียนละครบทละคร ๓๑๑ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หลักสูตรนิเทศศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Previous Next

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/8#เสียง>

**SHOULD KNOW**

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

**DRAMA 101**

**ศิลปะการแสดง**

- ละครเวที
- ละครโทรทัศน์
- ละครวิทยุ
- องค์ประกอบละคร

- บทละคร
- โครงเรื่อง
- ตัวละคร
- ความคิด
- ภาษา
- เสียง
- ภาพ
- การสื่อ
- ผู้ชำนาญการสร้าง
- ผู้กำกับการผลิต
- ผู้กำกับเวที
- ผู้จัดทอล์กโชว์ต่างๆ
- นักแสดง
- อื่นๆ
- อาชีพกรรมการ
- ผู้ชม

3.6 นาที

ภาพในละครหลายเรื่องที่เราคุ้นเคยกันก็สะท้อนให้เห็นในระหว่างการผลิต วมทั้ง ฉากแสง ตรี้องแต่งกาย การแต่งหน้า ตรี้องประกอบฉาก ตลอดจนไปถึงท่าทาง และสิ่งที่มีการแสดงท่าทางก็ เช่น ขึ้นน้ำ ลอยน้ำ ฟูมฟูฟ่อง ทรนถน อดทน หรือ ฯลฯ

เช่นเดียวกับเสียง ภาพเป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ไปจากกฎในภาพยนตร์ ภาพจึงเป็นหน้าที่ของศิลปินการแสดงด้านต่างๆ ที่จะเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นโดยอาศัยการวิเคราะห์โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิดและการ



ภาพการแสดงละครเวทีของ ART

เมื่อได้ก็ตามที่ "วิญญูญาณ" ของนักแสดงอันได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร และความคิด สามารถสื่อถึงผ่าน "ร่างกาย" ของนักแสดง ขึ้นได้ทั้ง ภาษา เพลง และภาพ โดยที่องค์ประกอบทุกส่วนมีความสัมพันธ์และสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น เมื่อนั้นเราก็คงได้บทละครที่ดีที่ดูแล้วทำให้ใจเรารำลึกและวรรณคดีเหมาะสนที่จะนำมาจัดแสดงต่อๆกันต่อไป

\* บทละครเด็กใน Drama 101 นี้จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้เพื่อการค้าได้

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/9#ภาพ>

## SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

### DRAMA 101

#### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วได้อะไร

#### องค์ประกอบละคร

บทละคร

โครงเรื่อง  
ตัวละคร  
ความคิด  
ภาษา  
เสียง  
ภาพ

การแสดง

ผู้อำนวยการสร้าง  
ผู้กำกับการแสดง  
ผู้กำกับเวที  
ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ  
นักแสดง  
อื่นๆ  
ฝ่ายธุรการ

ผู้ชม

#### ผู้อำนวยการสร้าง (producer) จุดเริ่มต้นของการจัดแสดงละคร

ผู้อำนวยการสร้างอาจจะเป็นบุคคล คณะบุคคล หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้านบริหารและการเงินในการจัดเสนาละครต่อผู้ชม ซึ่งถ้าเป็นองค์กรที่จัดแสดงละครขึ้นมาเพื่อการศึกษา หรือการกุศล และมีผู้ร่วมงานเป็นอาสาสมัครทั้งหมด หัวหน้าหน่วยงานดังกล่าว เช่น อาจารย์ใหญ่ หรือนายกสมาคม ก็จะรับหน้าที่เป็นผู้อำนวยการสร้าง (producer) โดยปริยาย มีหน้าที่ควบคุมดูแลด้านนโยบาย การบริหาร งบประมาณ และการดำเนินงานฝ่ายธุรการและประชาสัมพันธ์

หากหน่วยงานที่จัดแสดงละครเป็นเอกชน ผู้อำนวยการสร้างก็ได้แก่ ผู้ที่ลงทุนหรือจัดหาทุนมาดำเนินการจัดเสนาละครต่อผู้ชม มีหน้าที่ควบคุมดูแลด้านนโยบาย การบริการและการเงินเช่นเดียวกัน ตามลักษณะของงาน ผู้อำนวยการสร้าง จะไม่ผันบทบาททางฝ่ายศิลป์มากนัก แต่เป็นผู้ที่คอยคุมทางด้านนโยบายและการเงิน ผู้อำนวยการสร้างจึงมีอิทธิพลต่อผู้ทำงานทางฝ่ายศิลป์เป็นอันมาก

ผู้อำนวยการสร้างที่ดี อาจก่อให้เกิดผลงานการละครที่มีคุณค่าแก่วงการแสดง และในขณะเดียวกัน ผู้อำนวยการสร้างที่ขาดคุณธรรมและสำนึก ก็อาจทำลายศิลปะของการแสดงได้ด้วยวิธีการเลือกส่งเสริมและผลิตละครที่เชื่อนกรามไร้ศิลปะและวัฒนธรรมได้เช่นกัน

\* หมายถึง เนื้อหาใน Drama 101 นี้ได้รวบรวมจากบทสนทนาที่เขียนขึ้นโดยผู้เขียน ๑๐๐ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หน้าสุดท้ายเขียนขึ้นโดย นาย พุทธิภัทร ๒๕๖๖ โดย ลอว์ ลิขสิทธิ์

Previous Next

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/11#ผู้อำนวยการสร้าง>

## SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

### DRAMA 101

#### ศิลปะการละคร

ละครคืออะไร  
เขียนละครทำไม  
เขียนละครแล้วได้อะไร

#### องค์ประกอบละคร

บทละคร

โครงเรื่อง  
ตัวละคร  
ความคิด  
ภาษา  
เสียง  
ภาพ

การแสดง

ผู้อำนวยการสร้าง  
ผู้กำกับการแสดง  
ผู้กำกับเวที  
ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ  
นักแสดง  
ฮันดู  
ฝ่ายธุรการ  
ผู้ชม

#### ผู้กำกับการแสดง (director) ผู้รับผิดชอบสูงสุดฝ่ายศิลปะ

ผู้กำกับการแสดง หรือ ผู้ที่รับผิดชอบสูงสุดในสายงานฝ่ายศิลปะ เป็นจุดเริ่มต้นและศูนย์รวมที่ให้ออกภาพในการแสดงออกทางศิลปะ นับตั้งแต่การแสดง การออกแบบ และการนำศิลปะแขนงต่างๆ อาทิ การเต้นรำและดนตรีมารวมกันเข้าอย่างได้สัดส่วน ทำให้เกิดผลงานหรือ ละครที่มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะเสนอต่อผู้ชม

#### หน้าที่ของผู้กำกับการแสดง

เนื่องจาก ละคร เป็นศิลปะหลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน ฉะนั้น ผู้กำกับการแสดงจึงมีหน้าที่ควบคุมดูแลพัฒนาการของศิลปะทุกแขนง ซึ่งแต่เริ่มต้นจนถึงวันเปิดการแสดง ซึ่งพอจะประมวลได้ดังนี้คือ

1. ศึกษามหาชนบทละคร
2. คัดเลือกบทแสดง
3. เลือกผู้ออกแบบและผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ
4. ให้คำแนะนำและรับฟังความเห็นโดยปรึกษาหารือกับผู้ออกแบบทุกฝ่าย เพื่อตกลงกันให้เรียบร้อย ถึงรูปแบบและเวลาการเล่นละคร

ตลอดจนการตีความหมายของเรื่องก่อนลงมือซ้อมละคร

5. กำหนดแผนงานการฝึกซ้อมทุกขั้นตอน
6. ดำเนินการฝึกซ้อม
7. ควบคุมทั้งงานการจัดแสดงละคร
8. เป็นผู้ตัดสินใจในปัญหาทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสายงานฝ่ายศิลปะ
9. รับผิดชอบในผลรวมของละคร และในงานสายศิลปะทุกสาขา

\* หมายเหตุ เนื้อหาใน Drama 101 นี้คัดลอกบางส่วนมาจากหนังสือเขียนละคร กรม ๓ ๑๑๖ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๒๘ โดย วลัย วัฒนกุล

Previous Next

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/12#ผู้กำกับการแสดง>

### SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

#### DRAMA 101

##### ศิลปะการละคร

- ละครคืออะไร
- เขียนละครทำไม
- เขียนละครแล้วทำอะไร

##### องค์ประกอบละคร

- บทละคร
- โครงเรื่อง
- ตัวละคร
- ความคิด
- ภาษา
- เสียง
- ภาพ

##### การแสดง

- ผู้อำนวยการสร้าง
- ผู้กำกับการแสดง
- ผู้กำกับเวที
- ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ
- นักแสดง
- ฮันดู
- ฝ่ายธุรการ
- ผู้ชม

##### ผู้กำกับเวที (stage manager) จักรกลสำคัญในการจัดแสดงละคร

ผู้กำกับการแสดงจะต้องอาศัยผู้กำกับเวทีซึ่งจะเป็นคนสำคัญในการที่จะทำให้การดำเนินงานของทุกฝ่ายเป็นไปอย่างราบรื่น และประสานกันอย่างเรียบร้อย มันตั้งแต่เริ่มการฝึกซ้อมจนถึงวันเปิดแสดง นอกจากนี้ เมื่อละครเปิดการแสดงแล้ว ก็ต้องนับได้ว่า งานของผู้กำกับการแสดงสิ้นสุดลง แต่ผู้ที่รับผิดชอบในการดำเนินการแสดงละครตั้งแต่รอบแรกจนถึงรอบสุดท้ายได้แก่ ผู้กำกับเวที

##### หน้าที่ของผู้กำกับเวที

ผู้ที่อยู่นอกวงการละคร มักจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญของผู้กำกับเวที ส่วนใหญ่ไม่ทราบด้วยซ้ำว่าผู้กำกับเวทีมีหน้าที่อะไรบ้าง ถ้าจะเปรียบเทียบการจัดแสดงละครเหมือนครอบครัวใหญ่ๆ ผู้กำกับเวทีก็เทียบได้กับแม่บ้านที่มีหน้าที่ดูแลทุกขุขุมของทุกคนและดำเนินการทุกอย่างเพื่อให้งานของทุกฝ่ายบรรลุผลตามเป้าหมาย

ในบรรดาผู้ที่ทำงาน "หลังฉาก" ทั้งหลาย ผู้กำกับเวทีนับว่าทำหน้าที่ "ปิดทองหลังพระ" มากที่สุดผู้หนึ่ง เมื่อมีการแสดงละคร ค่าขนหย่อมักจะไม่อยู่ที่นักแสดง ผู้กำกับการแสดงหรือผู้เขียนบทละคร แต่น้อยคนนักจะรู้ว่า หากไม่ได้ผู้กำกับเวทีกับหน่วยงานหลังฉากภายใต้การควบคุมของผู้กำกับเวที มันตั้งแต่ผู้ยักจาก เปลี่ยนฉาก เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้ตัวละคร ตลอดจนจัดเครื่องประกอบการเล่นให้เรียบร้อยทุกอย่างแล้ว นักแสดง ผู้กำกับการแสดง หรือผู้เขียนบทก็จะได้มีโอกาสเสนอผลงานได้อย่างเต็มที่

\* หมายถึง เมื่อกล่าว Drama 101 ได้ก็ออกมาบางส่วนจากหนังสือเขียนบทละคร ๓ ๐๑๑ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หลักสูตรวิทยานิพนธ์คณะละคร มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ โดย สอนิณี พิณบุญจันทร์

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/14#ผู้กำกับเวที>

### SHOULD KNOW

เด็กละคร #ไม่รู้ไม่ได้

#### DRAMA 101

##### ศิลปะการละคร

- ละครคืออะไร
- เขียนละครทำไม
- เขียนละครแล้วทำอะไร

##### องค์ประกอบละคร

- บทละคร
  - โครงเรื่อง
  - ตัวละคร
  - ความคิด
  - ภาษา
  - เสียง
  - ภาพ
- การแสดง
  - ผู้อำนวยการสร้าง
  - ผู้กำกับการแสดง
  - ผู้กำกับเวที
  - ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ
  - นักแสดง
  - อื่นๆ
  - ฝ่ายธุรการ
- ผู้ชม

##### ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ

เพราะจากละครคือศิลปะที่จะต้องแสดงให้เห็น สิ่งที่คุณเห็นจะมีแต่นักแสดงเท่านั้น ฉาก แสง เครื่องประกอบฉาก เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า แต่งผม ยังเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้สีสัน บรรยากาศ อารมณ์ความรู้สึก ความหมายและเอกลักษณ์เกี่ยวกับแนวการจัดเสนอละครเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

ผู้ออกแบบทุกฝ่ายมีหน้าที่ที่จะต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับผู้กำกับการแสดง เพื่อรับฟังความคิดเห็นหรือเสนอข้อแนะนำ และวางแผนทางในการออกแบบให้สอดคล้องกับแนวการเสนอละครของผู้กำกับการแสดง

ในกรณีที่มีความคิดเห็นต่างกัน ก็ควรจะปรึกษาหารือและหาทางทำความเข้าใจกันก่อนที่จะเริ่มออกแบบ ซึ่งเป็นไปได้ที่แต่ละฝ่ายจะเปลี่ยนแปลงความคิดของตนเล็กน้อย เพื่อให้ได้ผลรวมที่ดีออกมาอย่างสมบูรณ์ แต่ผู้ออกแบบทุกฝ่ายจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ผู้กำกับการแสดง คือ ผู้ที่รับผิดชอบสูงสุด ฉะนั้น ในการออกแบบจึงควรฟังความคิดเห็นของผู้กำกับการแสดงเสียก่อน และไปตามในข้อบ่งชี้ให้เรียบร้อยก่อนที่จะลงมือออกแบบ และในที่สุดแล้วก็ต้องเคารพต่อการตัดสินใจของผู้กำกับการแสดง

แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ จะไม่สามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของตนได้ ตรงกันข้าม ผู้ออกแบบที่ดีจะสามารถช่วยผู้กำกับการแสดงได้อย่างมากด้วยการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับฉาก แสง เครื่องประกอบฉาก เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้าที่จะทำให้ความหมายของละคร เรื่องขึ้นชัดเจนลึกซึ้งขึ้น หรือทำให้การแสดงมีชีวิตชีวา น่าติดตามมากขึ้น

การใช้จินตนาการสร้างสรรค์ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกันเพื่อให้ละครมีเอกภาพอย่างสมบูรณ์นั้น มิได้หมายความว่า ผู้ออกแบบจะต้องถูกบีบคั้นแต่อย่างใด ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ละคร คือ ศิลปะร่วมที่รวมศิลปะหลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน ไม่มีส่วนใดที่สามารถยึดหยัดอยู่ได้ด้วยตนเองโดยไม่พึ่งหรือเกี่ยวข้องกับส่วนอื่น ฉะนั้น

ผู้ออกแบบทุกฝ่ายจึงต้องคำนึงถึงความจริงอันนี้ และออกแบบด้วยจุดมุ่งหมายที่จะให้งานของตนสามารถผสมกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกับส่วนต่างๆ ของละคร เป็นการส่งเสริมงานของส่วนรวม มิใช่ต่างคนต่างออกแบบโดยมุ่งที่ความพอใจ ความเด่น หรือความสำคัญเฉพาะตัว งานออกแบบที่ดีนั้นนอกจากจะให้ความสวยงามได้สัดส่วนแล้ว ยังต้องเป็นสิ่งที่เหมาะสมและใช้ได้สำหรับการแสดงละครเรื่องนั้นๆ ไม่ทะเลาะหรือเด่นออกมาจนเป็นการดึงความสนใจไปจากผลรวมของละคร ซึ่งจะทำให้เสียเอกภาพของละครที่ดีไป

\* หมายถึง เมื่อกล่าว Drama 101 ได้ก็อาจหมายถึงบทละครหรือศิลปะการละคร ๓ ๐๑๑ ศิลปะการละครเบื้องต้น ตอนที่ ๑ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย คุรุสภา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๒๘ โดย ลอริ่ง พิมพ์อักษร

Source: <http://www.deklakorn.com/shouldknow/drama/101/17#ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ>

facebook

อีเมลหรือโทรศัพท์

รหัสผ่าน

ส่งไปยังชื่อ/ไอडी

**DEK LAKORN**

**deklakorn**  
@deklakorn

หน้าหลัก เกี่ยวกับ รูปภาพ ใจใจ เพิ่มเติม ▾

ชุมชน

ค้นหาโพสต์บนหน้านี้

บุคคล >

ใจใจ **69 คน**

เกี่ยวกับ >

www.deklakorn.com  
contact: deklakorn.com@gmail.com  
http://www.deklakorn.com/

รูปภาพ >

โพสต์จากผู้ใช้ชุมชน >

**deklakorn** ได้แชร์โพสต์ของ **ตั้ง จื้อ ชาน**  
1 ชม. · ใจ

เปิดแสดง 25 กรกฎาคม - 15 สิงหาคม 19.30 น.

กลับตาคูณพี่ชาย  
บ๊วยหึงต้ว  
THE MOO THEATRE STUDIO

โธษะ Democracy Theatre Studio อยุธยาพญา MRT สุพณี

เข้าชม 573 ครั้ง

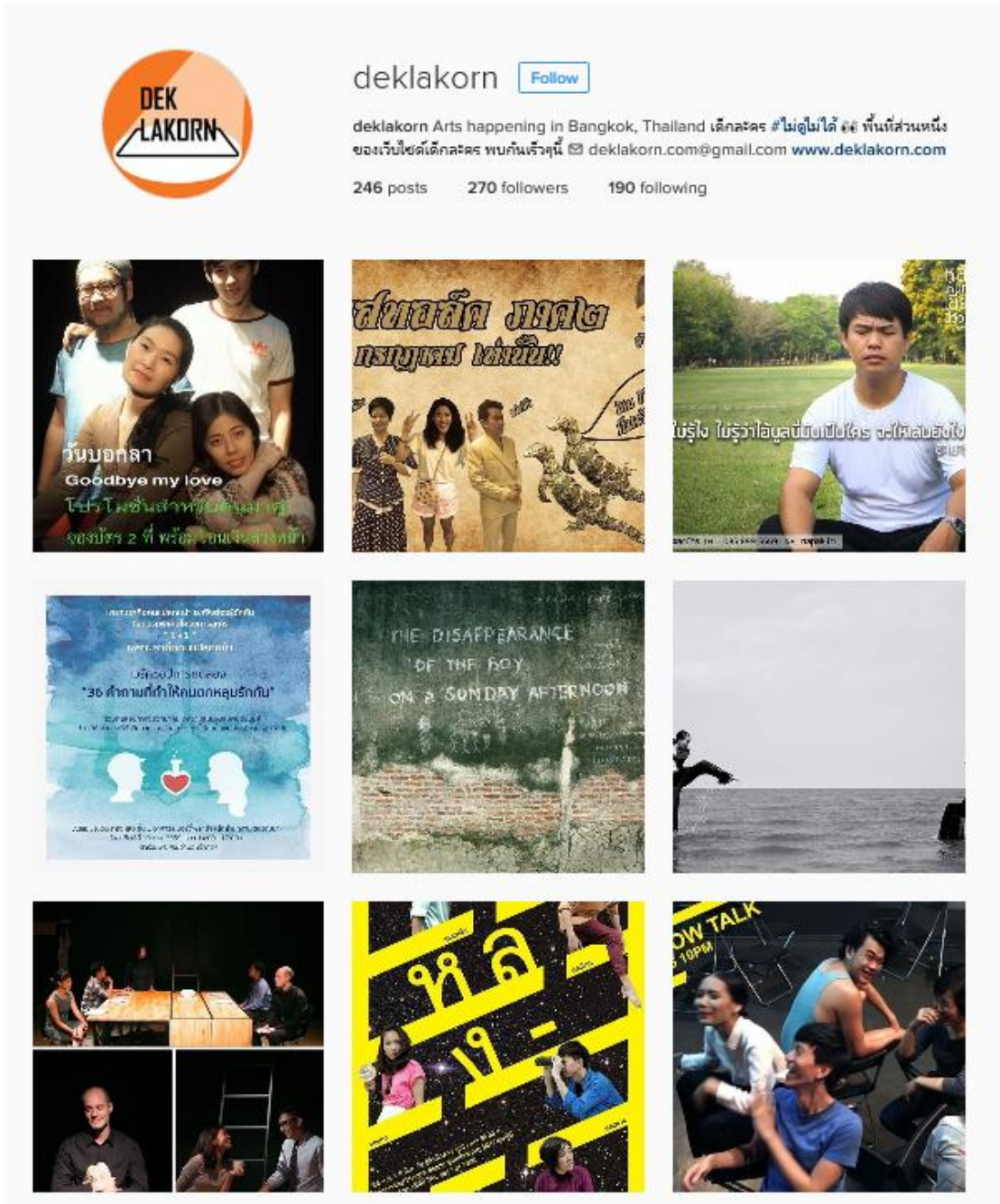
**ตั้ง จื้อ ชาน** กับ Khalid Midam และคนอื่นอีก 8 คน  
18 ชม. · กรุงเทพมหานคร, Bangkok Metropolis · ใจ

การแสดงนี้เข้ามาแล้ว  
มีนักแสดง 5 คน  
อยู่บนเวทีอยู่ข้างข้าง  
มีว่า 1 ตัว  
... ดูเพิ่มเติม


ใจใจ แสดงความคิดเห็น

Source: <https://www.facebook.com/deklakorn/>





Source: <https://www.instagram.com/deklakorn/>



DEKLAKORN

deklakorn deklakorn Subscribe 2

Uploads

Video Title	Duration	Views	Time
ตั้งนาง DEKLAKORN : Drama102	9:39	9 views	2 months ago
DEKLAKORN : Drama101 3/3	23:01	28 views	2 months ago
DEKLAKORN : Drama101 2/3	15:41	29 views	2 months ago
DEKLAKORN : Drama101 1/3	16:23	45 views	2 months ago

The image shows a YouTube channel page for 'DEKLAKORN'. At the top is a banner with the channel name 'DEKLAKORN' in a stylized font. Below the banner, the channel name 'deklakorn deklakorn' is displayed, followed by a 'Subscribe' button with a count of 2. The 'Uploads' section features four video thumbnails. Each thumbnail includes a video title, a duration timer, and view information. The titles are: 'ตั้งนาง DEKLAKORN : Drama102', 'DEKLAKORN : Drama101 3/3', 'DEKLAKORN : Drama101 2/3', and 'DEKLAKORN : Drama101 1/3'. The view counts and upload times are: 9 views (2 months ago), 28 views (2 months ago), 29 views (2 months ago), and 45 views (2 months ago) respectively.

CHULALONGKORN UNIVERSITY

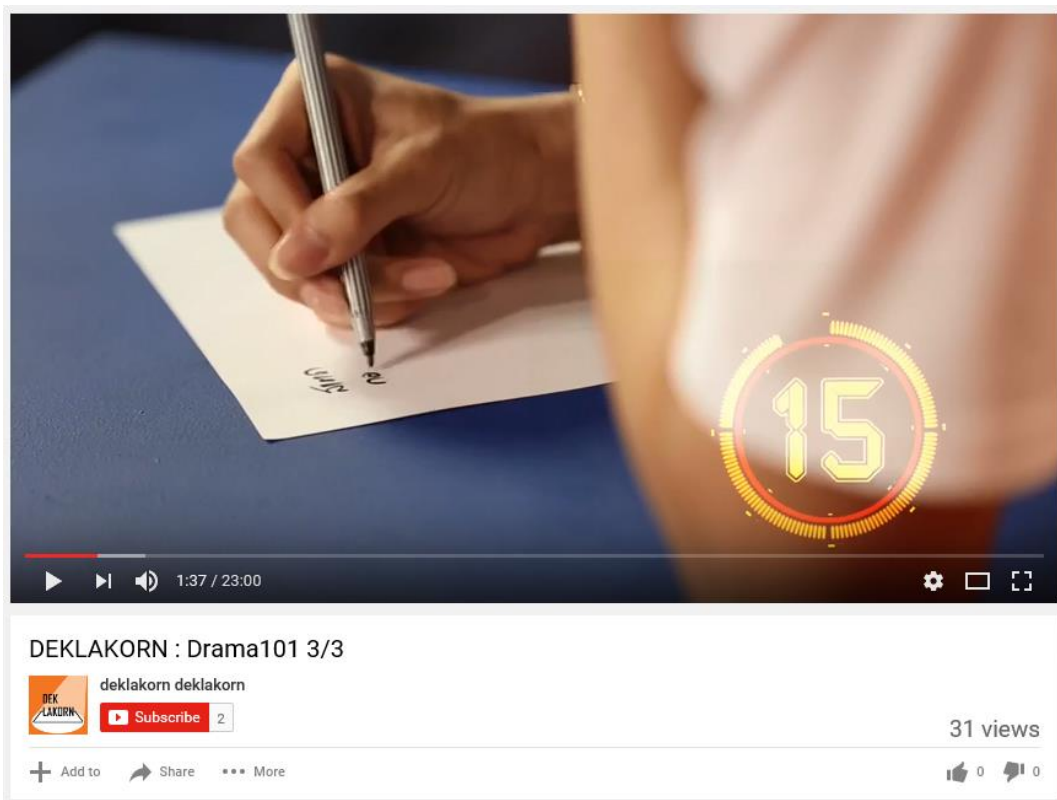
Source: <https://www.youtube.com/channel/UCM51mUWuqQpzywTMpbJyNzg>



Source: <https://www.youtube.com/watch?v=E-rmuqsIAQU>



Source: [https://www.youtube.com/watch?v=oJbUU\\_rm\\_rw](https://www.youtube.com/watch?v=oJbUU_rm_rw)



Source: <https://www.youtube.com/watch?v=7jVBwhbsEeM>

## APPENDIX C

### DRAMA101 Video Clips

The video of Drama101 has been separately uploaded on Youtube into three parts. This CD-Rom carries the three clips of Drama101.

<https://www.youtube.com/watch?v=E-rmuqsIAQU>

[https://www.youtube.com/watch?v=oJbUU\\_rm\\_rw](https://www.youtube.com/watch?v=oJbUU_rm_rw)

<https://www.youtube.com/watch?v=7jVBwhbsEeM>

## APPENDIX D

### The Interview after Knowledge Application

This interview is meant for the evaluation after the students has accessed to the dramatic knowledge on [www.deklakorn.com](http://www.deklakorn.com) along with the applied blended learning methods. The opinions are not only from the members from the school drama clubs but also from the teachers as well. The four drama clubs are from

- Vajiravudh College
- Assumption College
- Samsenwittayalai School
- Satriwithaya School



สัมภาษณ์: นักเรียนในชมรมละคร โรงเรียนวชิราวุธ

วัน จันทร์ที่ 6 มิถุนายน 2559

ผู้สัมภาษณ์: อลิสญญาณ์ ทอย

- มีความคิดเห็นต่อเว็บไซต์เด็กละครอย่างไรบ้าง

“ก็ดีนะพี่ แต่พวกผมรู้สึกว่ามันอ่านยาก ตัวเล็ก ยิ่งอ่านในมือถือยิ่งเล็กเลย หลายๆหัวข้อที่อยากอ่านยังเข้าไม่ได้ มันก็ตอบยากนะว่าชอบไม่ชอบ จะเข้าอีกไม่เข้าอีก”

“ผมว่ามันน่าสนใจ เพราะเราก็สามารถพึ่งตัวเองได้มากขึ้น ลองสอนกันเองดู”

- ความคิดเห็นต่อคลิป Drama101

“ก็ดูเพลิน ๆ ขำ ๆ ”

“ผมเฉย ๆ นะ ผมชอบอ่านมากกว่า มันชัดเจนน่าเชื่อถือ”

“ความรู้ส่วนหนึ่งก็พอรู้มาบ้าง แต่ก็ดีที่ได้ฟังซ้ำ อีกอย่างคือ เรามองละครแบบเป็นภาพรวมมากขึ้น”

“แต่ก่อนเข้าใจว่า หน้าที่หลักก็คงผู้กำกับ นักแสดง คนเขียนบท ตอนนี้ก็เห็นว่าจริง ๆ โปรดิวเซอร์ก็สำคัญ หรือ งานเสตจ งานพร็อพก็มีความหมาย”

“เราไม่เคยรู้ว่าทุกคนต้องมานั่งตีความก่อนทำงานขนาดนั้น แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำได้จริง ๆ กันมั๊ย”

“ผมว่า มันคงจะดีกว่าถ้าสอนอะไรที่ลึกกว่านี้หรือเฉพาะเจาะจงที่เรื่องใดเรื่องหนึ่งไปเลย”

- อยากให้เพิ่มเติมเนื้อหาอย่างไรบ้าง

“อยากให้มีส่วนที่น่าสนใจกว่านี้ เช่น เรื่องของการแสดง การเขียนบท”

“อยากให้สอนการทำงาน การประสานกับคนฝ่ายต่าง ๆ ”

“ผมอยากรู้เทคนิคบนเวที”

“อยากรู้ว่าจริง ๆ งานเสตจมันมากน้อยแค่ไหน แล้วถ้าเวลาทำงานจริง ผังงานเราไม่ได้เป็นแบบนั้น เราจะพึ่งใคร”

- อยากไปดูการแสดงของโรงเรียนอื่น ๆ หรือการแสดงของคณะละครต่าง ๆ บ้างมั๊ย

“ผมอยากดูงานสมัย”

“ถ้าโรงเรียนไม่พาไปก็คงไม่ได้ดู”

“แค่เอาเวลา来做ละครก็หมดแล้วพี่ เวลาชมรมไม่ได้เยอะ แล้วต้องรับผิดชอบละครโรงเรียนด้วย ก็ต้องดูกันเองนี่”



สัมภาษณ์: ชมรมละคร โรงเรียนอัสสัมชัญ

วัน จันทร์ที่ 6 มิถุนายน 2559

ผู้สัมภาษณ์: อลิสญญาณ์ ทอย

ผู้ถูกสัมภาษณ์ 1: นักเรียนในชมรมละคร โรงเรียนอัสสัมชัญ

- มีความคิดเห็นต่อเว็บไซต์เด็กละครอย่างไรบ้าง

“รู้สึกเว็บแรกดูน่าสนใจมาก แต่พอดูจริงๆก็ไม่ได้น่าสนใจขนาดนั้น อาจจะเพราะว่าตัวอักษรเยอะ อ่านยาก มีความรู้สึกว่าการ”

“ผมอยากให้มีสีสรรที่เน้นว่า จุดไหนควรอ่านเป็นพิเศษเน้น ๆ”

“ขอขนาดตัวอักษรเพิ่มครับ”

- ความคิดเห็นต่อคลิป Drama101

“ชอบพิธีกรผู้หญิง”

“ความยาวคลิปกำลังดี ดูแล้วชอบ เพลิน”

“คำที่ขึ้นในวิดีโอก็ยังไม่รู้สึกว่าอ่านยาก”

“คือพวกผมรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว แต่บางอย่างก็ลืม ได้มาอ่าน มาทวนอีกทีก็ดี ก็จำได้มากขึ้น”

“แต่บางเรื่อง มันก็พูดเหมือนๆเดิม ไม่ได้อธิบายอะไรที่ทำให้เราเข้าใจจริงมากขึ้น เช่นโครงเรื่อง คือผมอยากทราบว่าแล้วยังไงต่อ”

“ผมว่าความรู้ที่ได้ ยิ่งเรื่องโปรดักชั่น มันช่วยนะ เพราะทุกทีก็ไม่เคยรู้ว่าใครต้องทำอะไร อันนี้เราก็ทำหน้าที่นั้น ได้ดีขึ้น เข้าใจอะไรมากขึ้น”

“การตีความก็ช่วย แต่มันยาก ถึงเวลาจริง ๆ เราก็ไม่ได้ทำละเอียด แล้วก็ลืม ๆ ไป”

“เอาจริงๆก็เห็นความสำคัญของเสตช และฝ่ายผสมงานงานเลยนะ”

- อยากให้เพิ่มเติมเนื้อหาอย่างไรบ้าง

“อยากให้มีเรื่องที่น่าสนใจกว่านี้”

“อยากให้มีการสอนการทำงาน การประสานครับ อย่างเรื่องเปิดใจ ถ้าคนอื่นไม่เปิดใจให้ทำไง”

“ผมสนใจเรื่อง movement แล้วในชมรมก็สอนและฝึกเรื่องนี้้น้อยมาก”

“ผมอยากเห็นความหลากหลาย คือพวกผมก็เรียนแค่ในชมรม อยากรู้ว่ามันมีอะไรมากกว่านี้มัย เช่น การแสดงแบบอื่น ๆ”

“ผมอยากได้คลิปที่เป็นปฎิบัติมากกว่านี้ ถึงคนอื่นจะชอบและดูรู้เรื่อง แต่ผมเป็นที่เข้าใจอะไรแบบนี้ซ้ำ พูดอย่างเดียวก็ไม่ได้นะ อยากเห็นเลยว่าทำอะไรยังไง”

- อยากไปดูการแสดงของโรงเรียนอื่น ๆ หรือการแสดงของคณะละครต่างๆบ้างมั๊ย
- “ผมยังไม่ได้รู้สึกอยากไปดูการแสดงอื่นนะ ยังไม่เจอรูปหรือเรื่องในเว็บที่ทำให้รู้สึกขนาดนั้น เข้าใจว่าอยากแหละ แต่มันยังไม่มี”
- “เราอยากให้มีการอัปเดตการแสดงหรือเวิร์คช็อปที่ชัดมาก ๆ คือเป็นปฏิทินได้ยิ่งดีเลย เราจะได้ไม่พลาดการแสดง ตรงที่อัปเดตใจ กับเพลสก็ดี แต่มันไม่ชัดอะ”
- “การที่ได้มานั่งคุย นั่งถกกัน มันดีนะ ได้ทวน ได้เห็นอะไรมากขึ้น
- คืออย่างผมเป็นคนไม่ชอบอ่าน ไม่ชอบดู บางทีไม่แน่ใจว่าที่ตัวเองเข้ามันถูกมั๊ย พอพี่มาเช็คอีกที มันก็มั่นใจขึ้น ผมอยากให้พลังมาประกบตอนทำละครดู ตอนนี้มีอะไรพวกผมก็ถามกันเองมากกว่า ถ้ารุ่นพี่ศิษย์เก่าเข้ามาก็โชคดี ซึ่งก็จะเข้ามาเรื่อย ๆ แหละ แต่ถ้าเกิดไม่มา เราก็ขอคำแนะนำจากพี่จ๊อบ จากมิส แต่นี่ก็น่าจะเป็นอีกทางเลือกที่น่าสนใจ”

#### ผู้ถูกสัมภาษณ์ 2: คุณครูประจำชมรม

- ความรู้สึกต่อการละครเหมาะกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างไร
- “ข้อมูลก็คือข้อมูล มิสว่ามันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ จะได้เป็นแหล่งอ้างอิงได้”
- มีความคิดเห็นต่อเว็บไซต์เด็กละครอย่างไรบ้าง
- “สำหรับมิส มันมีความรู้เกินกว่าที่เด็กมัธยมควรรู้แล้ว เพราะหลาย ๆ เรื่องก็มีการสอนในระดับมหาวิทยาลัยจริง ๆ แคร้วละครคืออะไร ประมาณหนึ่งก็น่าจะพอ ที่มีก็ไม่มากไม่น้อยนะ กำลังดี ในคลิปก็เหมือนกัน”
- ชำกับความรู้ที่มิสสอนน้อง ๆ มั๊ย
- “ถ้าถามว่ามันชำกับที่สอนมั๊ย มันก็มีส่วนที่ซ้อนกันอยู่ มิสกำลังคิดว่า อยากทดลองสั่งให้เด็ก ๆ กลับไปดูคลิปวิดีโอที่บ้าน แล้วมาพูดคุยกันว่า ได้อะไรจากตรงนี้บ้าง”
- ความคิดเห็นต่อคลิป Drama101
- “มิสว่ามันเป็นเรื่องของช่องว่างอายุ เพราะสภาพตามตรงว่ามีสคูไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก ด้วยจังหวะเหมือนรายการสมัยใหม่ รายการสอดแทรกความรู้ที่เด็กชอบดูกัน คิดว่าเด็ก ๆ สนใจ และน่าจะชอบกัน”
- ความคิดเห็นต่องานโดยรวม
- “มิสโอเคกับการให้เด็กเรียนรู้ชวนด้วยตัวเองนะ การมีคนมาคอยตอบคำถามให้เด็กในเว็บก็ดี แต่สำหรับชมรมของโรงเรียนอัสสัม คงอยากให้มีเข้ามาช่วยแนะนำในเรื่องของโปรดักชั่นมากกว่า และก็ยังต้องการอยู่”

“โรงเรียนอัสสัมเป็นโรงเรียนแรก ๆ ที่เข้าร่วมมหกรรมเยาวชนพลังบวก ถ้ามีการพัฒนาความรู้ แลกเปลี่ยน ประสบการณ์ทางออนไลน์ก็น่าจะดี เพราะไม่งั้นก็ได้เจอกันแค่ตอนเข้าค่าย ปีละครั้ง สองปีครั้ง เท่าที่มีสได้ฟัง จากเด็ก ๆ เค้าก็มีการติดต่อกันออนไลน์นะ แต่ก็จะเป็นเรื่องหญิง ๆ ชาย ๆ หนะ”

ผู้ถูกสัมภาษณ์ 3: นินา นุญโพธิ์ทอง

- มีความคิดเห็นต่อเว็บไซต์เด็กละครอย่างไรบ้าง

“เสียงของเว็บไซต์สำคัญมาก ๆ ว่าเราจะเป็น *teen-friendly* มั้ย ตอนนี้นั้นดูก็ ะระหว่างวิชาการกับวัยรุ่น เรา อาจจะต้องตั้งใหม่ว่าเว็บวิชาการ กับเว็บที่สนุกกับวิชาการ”

“จากมุมมองของเรา เรามองไม่เห็นว่าเป็นส่วนไหนคือส่วนที่จริงจัง ส่วนไหนจะสนุก จะมันส์”

“เป็นที่ อาจจะมีเรื่องจากส่วนที่เข้าถึงได้อย่าง *should ask* ก่อน *should know*, *should think* พี่ว่า *should watch* และ *should go* น่าสนใจมาก ๆ นะ แต่ก็ไม่ใช่ดี ไม่ใช่ด มันไม่เหมือนกับเวลาเข้าเว็บไซต์เด็กดี ที่เรารู้ว่า เราเข้าไป แล้วเราจะเข้าไปไหนต่อ เช่น ข่าวร้อน ประเด็นฮอต”

“เนื้อหาไม่ตืดนะ ควรจะมีแบบนี้ เด็ก ๆ จะได้เข้าไปทวน ฟันที่ละครโรงเล็กโรงใหญ่เด็ก ๆ ก็ควรรู้”

“อยากให้บทความเรื่อง *production* ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็ก ๆ สนใจ อยากเห็นอยากรู้เกี่ยวกับการสร้างงาน เตรียมตัว ยังไงกันบ้าง พองานออกมาก ก็อยากรู้ว่าเป็นไปตามที่คาดมั้ย”

“นอกจากคำวิจารณ์แล้ว ก็น่าจะมีส่วนที่คนทั่วไปได้วิจารณ์ต่อ ว่าเห็นไม่เห็นยังไงบ้าง อารมณ์กระตุ้”

“ต้องทำให้เค้ารู้สึกที่เว็บนี้ทำเพื่อเค้า”

สัมภาษณ์: ชมรมละคร โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

วัน พุธที่ 2 มิถุนายน 2559

ผู้สัมภาษณ์: อลิศญาณ์ ทอย

ผู้ถูกสัมภาษณ์ 1: คุณครูประจำชมรม

“วิธีการดูเป็นกันเอง ไม่เหมือนในคลาส คิดว่าความรู้ตรงนี้ เด็กสามารถนำไปใช้ทำอะไรก็ได้”

“มันเป็นเรื่องของยุคสมัยด้วย ซึ่งครูก็เปิดใจนะ เพราะมันก็น่าจะสื่อสารกับเด็กได้ดี ถึงแม้ว่าครูรู้สึกว่ามันพูดเร็ว ฟังไม่ทัน แต่ถ้านักเรียนสามารถจับใจความได้เข้าใจก็โอเค”

“เราสามารถนำความรู้ในรูปแบบวิดีโอมีมาใช้เป็นสื่อการสอน หรือการบ้านให้เด็ก ๆ กลับไปดู แล้วมาพูดคุยกันในครั้งต่อไปได้”

ผู้ถูกสัมภาษณ์ 2: นักเรียนในชมรม

“อย่างแรกเลย ไม่คิดว่าจะมีคนมาสนใจคนกลุ่มน้อยที่ชอบทำอะไร ทำให้เรารู้สึกเหมือนมีเพื่อน มีคนเห็น มีค่า”

“เราจะสนใจเฉพาะเรื่องที่เรายังไม่รู้”

“ทำให้เราเห็นว่าละครมีมากกว่าที่คิด”

“ทำให้รู้ระบบการจัดการ ใครเป็นใคร ตำแหน่งยังไง น่าจะนำไปประยุกต์ได้ อยากให้เน้นเรื่อง production”

“คลิปที่สามเป็นความรู้ใหม่มาก ๆ ที่มีประโยชน์มาก ๆ อย่างผมเป็นหัวหน้าชมรม ควบกับตำแหน่งผู้กำกับซึ่งก็เหมือนแบบหลาย ๆ อย่างไว้ ตอนนี้อยู่แล้วว่าสามารถแบ่งงานให้ใคร อันไหนเราไม่จำเป็นต้องทำเอง การทำงานในเรื่องหน้าก็น่าจะง่ายขึ้น เพราะวางแผนจัดการหน้าที่ได้ตั้งแต่ต้นเทอม”

“เรารู้สึกว่าคำมันดูเยอะ ๆ ยาว ๆ ”

“พี่ลองคิดดูนะ ขนาดเด็กม.ปลายจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ยังไม่อ่านเลยพี่”

“ ผมว่าพิธีกรทำให้นึกถึงสามเฑียร ราชการไทย เทียวไทย สามคน สามบุคลิก มันมีความรู้แลพบังเทิงมาก ทำให้  
อยากดู อยากติดตาม”

“ ไม่กล้าไปถามเอง”

“ ผมว่าเราน่าจะเปิดให้รุ่นน้องที่ฟังเข้าชมรมใหม่ดู จะได้เห็นค่าของสิ่งที่ทำ อีกอย่างคือคลิปสุดท้าย ผมว่ามันทำให้  
ให้การทำงานดีขึ้น แล้วพอมันมีเป็นคลิป เหมือนเป็นคู่มือ เด็ก ๆ รุ่นน้องก็ฟัง ทำตาม”

“ ตรง SHOULD ASK ถ้าเป็นเราเราไม่กล้าโพนทะ แต่ตอนนี้ก็ไม่เข้าใจการทำงานขนาดนั้นอะ คือถ้าเรามี  
คำถามเราคงเลือกที่จะทำวิธีอื่นก่อน หรือรอให้พี่ ๆ มามากกว่า”

“ อยากให้เข้ามาสอนบ้าง เพราะเราก็เบื่ออะไรเดิม ๆ บางทีน้อง ๆ ก็ฟังไม่ฟังบ้าง แต่อยากให้เข้ามาช่วงที่ทำ  
ละคร เพราะที่นี้เราทำกันเอง รุ่นพี่ก็เข้ามาหน่อย ถ้ามีคนมาสอน ๆ ลัดเรา ตอนทำน่าจะเป็นระบบขึ้น สนุกขึ้น”



สัมภาษณ์: นักเรียนในชมรมละคร โรงเรียนสตรีวิทยา

วัน พุธที่ 25 พฤษภาคม 2559

ผู้สัมภาษณ์: อลิศญาณ์ ทอย

- เว็บไซต์

“หนูว่ามันน่าสนใจนะ แต่มันอาจจะยากที่จะให้เราเข้ามาใช้เป็นประจำ เราอาจจะเข้ามาเมื่อเราต้องการอะไรสักอย่างที่คิดว่าเว็บจะมีให้”

“แน่ ๆ ถ้าเรื่องละคร ตอนนั้นก็คงเข้ามาเว็บนี้ก่อน”

- ความรู้ในเว็บไซต์ตอบใจത്യมีัย ยิ่งเราต้องสอนกันเองรุ่นต่อรุ่น

“หนูชอบวิดีโอ มันง่าย ชัด และเรากำหนดเวลาได้ เลือกเปิดได้ คงไม่มีใครอยากอ่านเนื้อหาหนัก ๆ และที่ผ่าน ๆ มาเราก็นั่นปฏิบัติมากกว่า”

“เรารู้สึกว่าพอเป็นคลิปเราดูกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนในคาบก็อาจจะสนุกกว่า”

“หนูชอบเนื้อหาในส่วนสุดท้าย คือส่วนแรกทำให้เราเห็นว่าละครมันให้อะไรมากมาย แต่พอถึงเวลาที่เราจะเอาไปใช้ก็น่าจะส่วนสุดท้ายที่บอกว่าใครทำหน้าที่อะไร”

- เรื่ององค์ประกอบละครละคร

“จะว่าหนักก็หนักนะ คือเราทำละครแบบบันเทิงๆอะ ยิ่งเป็นคาบชมรมด้วย”

- เนื้อหาในเว็บไซต์ละคร

“คือพวกเราอ่านเองก็คงไม่เข้าใจ หรือไม่เห็นภาพ ไม่นั่นใจว่าอ่านไปทำไมแล้วได้อะไร แต่วิดีโอมันดูแบบมีคนตั้งใจทำให้เราดู”

“ถึงแม้ว่าเราจะเคยมีครู drama แต่ว่าสิ่งที่เรียนก็ไม่ใช่แบบนี้ แล้วเราก็มารู้ว่าจะเอาที่ครูสอนไปใ้ต่อยังไง สิ่งที่เราเข้ามาสอน และ workshop มันทำให้เราเข้าใจละครแบบภาพรวมมากขึ้น ทั้งการใช้เสียง การสังเกต การแสดงเบื้องต้น เพราะหลัง ๆ โรงเรียนเปลี่ยนนโยบาย ทำให้ตารางเรียนก็ไม่แน่นอน เรื่องละครยิ่งหนักเลย แต่คงมีรายวิชาที่มีการแสดงให้เราประยุกต์ใช้ได้บ้าง”

“เพราะพวกหนูไม่ได้ทำละครบ่อย หนูว่าเท่าที่ดูก็เอาไปใช้ได้นะ ถึงแม้มันจะไม่ใช่แบบคู่มือให้ทำตามได้เลย แต่เรารู้ว่าต้องใช้คนประมาณก็คน ทำอะไรบ้าง”

“จริง ๆ ชมรมเราคนน้อยลงเรื่อย ๆ เพราะความไม่แน่นอน คนที่จะเรียนรู้อะไรจริง ๆ คงน้อย ยิ่งพอขึ้นชั้นสูง ๆ พอแม้มุ่งเน้นเรียนวิชาอะที่ ไม่มีครูประจำชมรมก็ยิ่งลำบากเลย”

## **APPENDIX E**

### **Comments from Theatre People**

Since the website can be accessible by anyone anytime anywhere, here are some comments from people who have involved in this research as the host of Drama101, the creator of DramaLessons.net, university lectures, along with people in show business. By having the opinions and suggestions from these people who have the background of dramatic arts, it will be very useful for the further development of this research and those who are interested in this field of study.



Kiattipoom Nantanukul

Instructor at many universities / The Host of Drama101 clip video

“เออ เว็บบันดูเข้าใจยากเนอะ เขาใช้คำว่า post talk ก็เป็นทางการใหม่ ที่เห็นเยอะ ๆ คือ Post-show talk กับ Post-show discussion เราว่าทิศทางมันงง ดูแล้วไม่รู้ว่าจะเรียงลำดับอย่างไร ต้องการสื่อสารองค์ความรู้ได้บ้าง หลายจุดที่ 3 คนพูด ซอยออกได้อีกเยอะ เพราะชวนให้หลงประเด็นไปค่อนข้างไกล เช่น คลับ ฟรายเดย์ เยอะไปหน่อยเราว่า ตรงภาพโรงละคร ควรขึ้นชื่อ สถานที่ ภาพละคร ควรขึ้นชื่อการแสดง+ producer or director ช่วงเวลาแสดง ไม่ควรทิ้งหลักที่มาที่ไปทางวิชาการ

เราว่า น้อง มศว ที่พูดเรื่องละครโรงเล็ก พูดไม่ค่อยดี มีหลายคำที่ไม่ระวัง เช่น ละครปกติ แสดงว่าละครโรงเล็ก มีส่วนไม่เหมือนปกติหรือ ตรงป่าแจวนี่ก็หนัก เพราะกลายเป็นว่า การแสดงที่ดี ต้องทำให้ผู้ชมเพลิดเพลิน เด็ก อาจจะเข้าใจผิดได้ บางเรื่อง อาจจะไม่ใช่สิ่งที่เราชอบ แต่แสดงดีเหลือเกินก็เป็นได้ พิธีกรพูดเยอะไป เราไม่มั่นใจ ตอนเปิดที่บอกว่า ให้ไปอ่านก่อน มันดูกระโดด ประหลาดเดียวจะค่อย ๆ ดูตอนที่เหลือแล้วจะ คอมเมนต์ไปนะ ตอนนี้อนุญาตโดยรวม เราว่าเข้าใจยาก พิธีกรยังมีภาษาที่ค่อนข้างโต เด็กอาจจะไม่เข้าใจ”

“ตอน 1 ยาวอะ เรารู้สึก 3 คนนี้เป็นใคร ทำไมมาพูดเรื่องนี้แล้วต้องฟังด้วย”

“เราดูหมดละ ภาพรวมคือเข้าใจยากไปหมดนะ คือเราไม่มั่นใจว่า อภิสศึกษาตรงจุดไหนเป็นสำคัญ ต้องเอา สมมติฐาน กับ ประโยชน์ที่คาดหวังมาตั้ง แล้วว่ากันอีกที”



Nuttaputch Wongreanthong

VP, Head of Online Marketing - Total Access Communication (DTAC), Blogger

*" I think the website can improve the design. In my opinion, there's a lot of photo but no "content" to read. And it looks quite "inter" not local. The video is ok for the concept but it's quite long. Make it simple and easy to watch. Take a lesson from TED."*

*" Comparing to Drama Lessons, this one is very much better since Drama lesson is very old theme. To develop the website, you should think about drafting the site map / content structure. And you can work by study from famous theatre website / blogs. They have good site structure. By the way, the website looks ok on mobile."*

“ ตามความเห็นในการดูเว็บไซต์ เนื้อหาในมุมมองของการเป็น " หมวดยุค " นั้นจัดได้ให้เข้าใจง่าย อย่างไรก็ตาม อาจจะมีอุปสรรคด้านภาษาบ้าง ซึ่งจะแนะนำว่าให้ทำชื่อหมวดยุคต่าง ๆ เป็นภาษาไทยหรือคำที่คนใช้เยอะจนขึ้นใจจะดีกว่า ลองดูตัวอย่างกรณีของเว็บเด็กอย่าง dekd.com เป็นต้น)

อย่างไรก็ตาม ด้วยลักษณะของคอนเทนต์ออนไลน์ในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่าการผสมผสานของการใช้ ภาพ + ข้อความ ซึ่งทำให้สร้างการจดจำและน่าสนใจมากกว่าไปว่าการทำในลักษณะ " บทความ " ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ผู้ทำควรนำไปปรับแก้และพัฒนาต่อ เราจะเห็นว่าบล็อกหลาย ๆ บล็อกที่นิยมในสมัยนี้มีโครงสร้างสูง ซึ่งเมื่อมองดูแล้ว ก็ถือว่ายังมีพื้นที่ให้ทางผู้พัฒนาไปปรับวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจมากขึ้นโดยยังไม่ทิ้งความเป็นวิชาการไป

ในส่วนประเด็นการออกแบบเว็บไซต์นั้น ควรทำให้ง่ายต่อการค้นหาและอ่านข้อมูล ทั้งบนคอมพิวเตอร์และหน้าจออื่น ๆ อย่างโทรศัพท์มือถือ ส่วนตัวคลิปวิดีโอ นั้น ถือว่าทำออกมาได้น่าสนใจ น่าติดตาม และควรจะทำทดลองเพื่อพัฒนาต่อ

ทั้งนี้ ในการทำคอนเทนต์สำหรับสื่อดิจิทัลนั้น ไม่ได้รูปแบบหรือแนวคิดตายตัว ผู้พัฒนาจำเป็นต้องนำข้อมูลต่าง ๆ ประกอบกับข้อมูลการใช้งานจริงมาวิเคราะห์ต่อไปในอนาคตด้วย”

Khalid Midam

Lecturer, Department of Performing Arts, Faculty of Music and Performing Arts,  
Burapha University

“คิดว่าเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับเด็กมัธยม จริง ๆ ก็เหมาะกับบุคคลทั่วไปด้วยนะ เพราะมีเนื้อหาที่สำคัญ สำหรับผู้สนใจเรียนรู้ละคร เช่นพวกการตีความ ข้อมูลเกี่ยวกับละครต่าง ๆ นิยามความหมาย เป็นเหมือนเว็บที่ให้ข้อมูล เหมือนหนังสือละครออนไลน์ที่ดี ดูทันสมัยดี โครงสร้างเว็บไซต์ดูออกแบบครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ ได้ดี”

“ภาพรวมของงานออกแบบก็สวยงาม ดูง่ายดี

ส่วนตัวคิดว่าถ้าเว็บมันจะพัฒนาอยากเห็นการวางบทบาทของเว็บให้เป็นชุมชนของเด็กมัธยมที่สนใจละคร เหมือนเว็บเด็กดีอะ ฮ่า ๆ ๆ นำเสนอเนื้อหา เรื่องราว กระแสความเคลื่อนไหวของละครในแวดวงของเด็กมัธยม และละครในระดับอาชีพ ละครกลุ่มนอกกระแส เป็นตัวเชื่อมโลกของเด็กกับโลกละคร ในฐานะเว็บข้อมูล เว็บข่าว ถ้าพัฒนาเนื้อหาให้สามารถสื่อสารประโยชน์ในหลาย ๆ แบบ บทบาทในหลาย ๆ แบบของละครให้เด็กมัธยมได้รับรู้มากกว่า ละครในฐานะผลผลิตงานศิลปะ ก็น่าจะไปเปิดโลกของละครกับเด็กมัธยมได้มากขึ้น เพราะเป็นการสร้างการรับรู้ถึงความจริง และความสำคัญของละครที่มากกว่างานบันเทิง”

Ratapong Pinyosophon

Instructor at Department of Performing Arts, Faculty of Communication Arts, Bangkok University

“ขอแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ นะ

1. ภาพรวมของพิธีกรหลัก สุนุกดี แต่รู้สึกว่ามีความแย่งกันพูดมากไปนิดนึง การโยนไปให้หนุ่มเป็นคนสรุปสาระเสมอ ๆ ช่วยได้ในระดับนึง
2. พาร์ตสัมภาษณ์ 3 ดารา เราว่ามันก็โอเค แต่มีความสับสนจะทำให้เด็กเข้าใจผิดมัยว่าจะเรียนละครเพื่อไปเป็นดารา อันนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ต้องระวัง
3. ทำคลิป 1 ที่ให้ป่าแจ้วพูด มันส่งให้ป่ามากไป คือ แทบจะเป็นการสรุปหน้าที่ของละครผ่านปากป่าแจ้วซึ่งเรามองว่าไม่น่าเป็นเช่นนี้ เพราะเนื้อความที่ป่าแจ้วพูดมันเป็นความคิดเห็นไม่ได้เห็นข้อเท็จจริง .... คือ ถ้าพูดว่าละครต้องทำให้ผู้ชมมีความสุข ฟังพอใจ นี่มันขัดกับทฤษฎีละครหลาย ๆ อันนะ เช่น เบรชท์ก็ขัด หรือกับสิ่งที่ใกล้ตัว พิเศษฐ์ กลั่นชื่น กัน บีฟลอร์ ก็ไม่ได้ทำละครเพื่อ please คนดูแบบนั้น ถ้าคิดตามนิยามนี้ก็กลายเป็นงานของคนพวกนี้ไม่ดี เรามองว่าไม่ใช่ ทางแก้คือ ตัดกลับมาให้หนุ่มสรุป น่าจะเหมาะสมกว่า
4. คลิปที่ 2-3 เราไม่ค่อยติดอะไร ก็ไปเรื่อยๆ อ้อ คลิปที่ 3 เรามองว่าจับเวลา 30 วิ มันกินเวลานานไปถ้านับตามเวลาจริงอะนะ เพราะเราหลุด เราไม่รู้ว่าจะมานั่งดูเค้าทำข้อสอบทำไม
5. Post talk มันเป็นสแลงเฉพาะในวงการละครเวทีไทยปะ คำจริงๆ น่าจะใช้คำว่า *post show discussion* มัย อันนี้ตั้งข้อสังเกตดู”

Thanarit Rodthadsana

The casting and acting coach at Kantana Group Co., Ltd

ในฐานะที่คุณทำงานร่วมกับนักเรียน น้อง ๆ เยาวชน คุณคิดว่าเนื้อหาที่เหมาะสมกับนักเรียนนั้นมัธยมศึกษาหรือไม่ เพราะเหตุใด?

เหมาะสมปานกลาง เพราะว่า ละครในระดับโรงเรียนก็มีความแตกต่างจากละครประเภทอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น ละครเร่ ละครโรงเล็ก ละครชายบท ฯลฯ เนื่องด้วยระดับมัศึกษานั้น เป็นช่วงวัยที่กำลังเรียนรู้เรื่องใกล้ตัว เพื่อศึกษาเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน ที่มีความแตกต่าง ต้องการการยอมรับและการมีตัวตน ดังนั้นละคร ที่เหมาะสมกับชั้นมัธยมศึกษาควรเป็นละครประเภทละครเพื่อการศึกษาหรือละครสำหรับเยาวชน ที่เป็นการ เรียนรู้ตัวเองและคนรอบข้างมากกว่า อาจจะทำละครที่ยังไม่ต้องลงลึก หรือมีหน้าที่กำหนดให้ เพราะวุฒิภาวะ ที่ยังต้องเรียนรู้มากกว่านี้ การนำเสนอในรูปแบบวีดีโอนี้ จึงมีความเหมาะสมปานกลาง แต่จะเหมาะสมในด้านให้ความรู้เพิ่มเติมเพื่อการทำละครในอนาคตและเป็นการต่อยอดในการเรียนรู้ต่อไป ว่าวิธีการทำงานอย่างมีระบบระเบียบ การแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน การหาผู้สนับสนุน การตีความที่ลึกซึ้งไป ในด้านของศิลปการละคร ประเภทของละคร การทำละครหรือแม้กระทั่งมารยาทในการชมละครหรือการเป็นผู้ชมที่ดีนั้นเป็นอย่างไร ถ้าหากนักเรียนมัธยมศึกษาจะทำละครหรือมีชมรมละครก็สามารถศึกษาจากตรงนี้ได้

คุณมีความคิดเห็นต่อเนื้อหา ในรูปแบบอักษรที่ถูกนำเสนอ ในรูปแบบวีดีโอ อย่างไรบ้าง

ตัวอักษรช่วยให้เข้าใจมากขึ้น ถือว่าเป็นส่วนขยายของคำอธิบายเพิ่มเติมที่น่าสนใจ โดยเฉพาะศัพท์ที่เป็นคำเฉพาะในศาสตร์ศิลปการละคร ทำให้ได้เรียนรู้และเข้าใจไปพร้อมกับผู้บรรยาย แต่ในส่วนตัวนั้น คิดว่าอุปสรรคในการนำเสนอมีความสำคัญพอๆกับแบบของอักษร ไม่ว่าจะเป็นแผนผัง แผนภูมิ หรือแม้กระทั่งด้วยรางวัลทั้ง 2 ด้วย มันเป็นอุปสรรคที่เห็นได้ชัด เป็นส่วนขยายของคำพูดที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น ตัวอักษรที่ขึ้นมาในวีดีโอ ควรแยกหรือเปลี่ยนพื้นหลังจากพิธีกร 3 คน เป็นสีพื้นพร้อมคำอธิบาย น่าจะดีกว่า เพราะถ้าพื้นหลังเป็นผู้บรรยาย ขยับตัวไปมาจะทำให้สายตาไปจับจ้องที่ตัวผู้บรรยายมากกว่า หรือแม้กระทั่งบางทีก็เป็นจุดดึงดูดสายตาไปได้

คุณคิดว่า เว็บไซต์มีความยาก ง่าย อย่างไร?

การออกแบบนั้น ดูเรียบง่าย มีการแยกสัดส่วนได้อย่างดี นอกจากนั้นยังสามารถเชื่อมต่อได้หลายช่องทาง เหมาะสมกับการใช้งานสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและผู้สนใจในด้านของศิลปการละคร ถือว่าเป็นการ เริ่มต้นการศึกษาและการค้นหาข้อมูลเบื้องต้นได้อย่างดี อีกทั้งสามารถนำไปใช้ได้จริงด้วย

คำแนะนำอื่น ๆ ต่องาน?

ในด้านเนื้อหา ยังสามารถจัดหัวข้อได้ดีกว่านี้ หมายความว่ายังมีการออกนอกประเด็นและจับประเด็นสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวกับศิลปการละครไม่ชัดเจน รวมถึงการแบ่งแยกประเภทต่าง ๆ เช่น ประเภทของโรงละคร การพูดถึงเรื่องอื่น ๆ ที่ไกลออกไปจากพื้นฐานศิลปการละคร ถ้ามองในแง่ของนักเรียนมัธยมศึกษาอาจจะยังไม่เข้าใจพอสมควร พอเริ่มมีแผนผังหรืออุปกรณ์เข้ามาช่วยจะทำให้ความเข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นแล้วถือว่าเป็นงานวิทยานิพนธ์ที่น่าสนใจมากขึ้นหนึ่ง เนื่องด้วยปัจจุบันมีการพัฒนาด้านการค้นคว้าและความรวดเร็วในการทำงาน เว็บไซต์จึงเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งที่ได้รับความนิยม ถ้าหากผู้ศึกษาค้นคว้างานวิทยานิพนธ์นี้ได้จัดทำเว็บไซต์ [deklakorn.com](http://deklakorn.com) ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีสำหรับน้อง ๆ เยาวชน นักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่สนใจศิลปการละคร เพราะถือได้ว่าเป็นตำราฉบับย่ออย่างง่าย ๆ ในการทำความเข้าใจพื้นฐานของศิลปการละคร



Ua-atorn wongsiri

Producer / Show Caller

“ ดู website แล้วจะ

ให้ความรู้ด้านศิลปะการละคร ก็ตอบโจทย์ได้ค่อนข้างพอดีแล้ว

อ่านจากจุดประสงค์ของเว็บที่อลิสเขียนไว้

" กระบวนการจัดการความรู้ด้านศิลปะการละครสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา

กรณีศึกษาเว็บไซต์เพื่อการสอนผ่านระบบการเรียนรู้แบบผสมผสาน"

“ เนื้อหาเหมาะกับนักเรียนมัธยมใหม่ เหมาะสำหรับเป็น centre แหล่งความรู้เรื่องละครที่เด็กมัธยมอาจจะ เข้าถึงแหล่งได้ยาก ( เอ... ยากไหมอะ พี่ไม่รู้ระบบโรงเรียนมัธยมไทยว่าเค้ามีหลักสูตรพื้นฐานงานศิลปะแบบนี้ ยังไง หรือมีหนังสืออะไรในห้องสมุดบ้าง 555) และเป็นพื้นที่ให้เด็กได้มาหาแรงบันดาลใจ ในแง่วิชาการ ครบ”

“ ในงาน assist หรือ การช่วยเหลือในการจัดการแสดง การค้นหาตัวเอง ยังขาด tool ที่จะให้ UX ของเว็บออกมาดี พี่เสนอว่า น่าจะมี checklist เป็น PDF ให้เลย ประมาณว่า ถ้าอยากทำละคร มีคนเหล่านี้ / ข้อเหล่านี้ครบ แล้วหรือยัง หรือ ตัวอย่างรายละเอียดต่างๆในการทำงาน เช่น ตัวอย่าง stage man prompt book ขอยิ้มได้นะ พี่ว่าไม่มีใครหวง และมันน่าจะเป็นประโยชน์มากๆเลย ของพี่ก็เคยทำไว้เวลาไปบรรยาย เว็บมันดูมี potential ที่จะไปได้ไกล ถ้าอลิสอยากทำต่อ เอาให้ครบเลย ในอนาคตพี่ขอเสนอให้เติม section ที่ให้เด็กได้ลองอัปเดต หรือส่งผลงานเข้ามาแบ่งปัน ช่วยเหลือกันด้วย ตัววิดีโอ DEKLAKORN drama 101 1/1 1/2 1/3 น่ารักดี แต่ ยาวไปสำหรับพี่ 555

พี่ว่ายาว และเนื้อหาไม่ได้ sync กับ text drama 101 102 ในเว็บ info ด้านล่างของคลิปมันระบุกว้างไปว่า

" Drama101 นำเสนอความรู้พื้นฐานศิลปะการละครผ่านองค์ประกอบละคร 3 ส่วนคือ ผู้ชม บทละคร และการแสดง"

คือน่าจะใส่ไปเลยว่า topic ของ vid 1/1 1/2 1/3 มีหัวข้อย่อยอะไรบ้าง หรือไม่ก็ตัดแยกออกมาเป็นหัวข้อ ๆ ได้ คลิปสั้น ๆ หลาย ๆ ตัว ตัวละ 2-3 นาที ก็อาจจะดี หรือไม่ก็ใส่เป็นจุดมาร์ค เหมือนเวลาฟังเพลงใน youtube แบบที่เราจะรู้ว่า เพลงนี้ กด skip ไปตรงนี้ตรงนั้น นาทีที่เท่านี้เท่านี้ .... พอนี้กออกใหม่จะ ถ้ามีเวลา อยากให้ แก่ที่สะกดผิดจะ ถ้ามีอะไรให้พี่ช่วย ก็บอกได้เสมอนะจ๊ะ”

Nuttapong Mongkolsawas

Director of TV Programme Production Department, GMMTV Co., Ltd Director

Producer of teen series

1 คุณคิดว่าเว็บไซต์นี้เหมาะกับเด็กมัธยมศึกษาหรือไม่ ( เด็กในชมรม จะหาข้อมูลกันเอง รุ่นพี่สอนรุ่นน้อง)

“ เหมาะสมครับ คลิปวิดีโอมีความดึงดูดด้วยตัวบุคคลในนั้น การออกแบบง่าย เข้าใจง่ายว่าอยากรู้เรื่องอะไร ต้องไปตรงไหน แต่ไม่แน่ใจเรื่องdirectionการออกแบบ สิ้น ว่ามันดูประมาณไหนกำลังพอดี หรือเด็กสมัยนี้ และnarrow downไปอีกว่าเป็นเด็กที่สนใจละคร ต้องการความเท่กว่านี้ หรือสดใสมากกว่านี้ อันนี้คงต้องรีเชิร์ชกลุ่มเป้าหมายอีกที”

2 รูปแบบของเว็บไซต์เป็นมิตรกับผู้ใช้หรือไม่

“ เป็นมิตรครับ ใช้งานง่าย ตั้งซื้อง่าย ไม่เข้าใจยากจนเกินไป”

3 ความคิดเห็นต่อความรู้ ในรูปแบบตัวอักษร และข้อความ

“ ที่เปิดเท็กซดูไม่ได้ มันจะตั้งขึ้นไปข้างบนเสมอ พี่เลยเน้นดูคลิปเอา โดยไปเสิร์ชในยูทูปสามตัว แต่ละจากเว็บก็ตั้งไปข้างบนอีก พยายามเปิดจากลิงก์ เปิดในซาฟารีแล้ว”

4 การต่อยอดความรู้กับการแสดงละครโทรทัศน์ หรือสายงานบันเทิง เป็นไปได้หรือไม่ มากน้อยอย่างไร

“เป็นพื้นฐานที่ดี เป็นกำไรของผู้ที่ได้อ่านที่กำลังจะเข้าสู่วงการบันเทิง”

5 คำแนะนำเพิ่มเติม

“สามารถนำความรู้ที่เป็นหลักทฤษฎีมาเล่าให้ฟังง่ายและมีลีลาที่น่าสนใจ ใช้บุคคลที่อยู่ในความสนใจของกลุ่มเป้าหมายมาทำให้การให้ความรู้ดูสนุกขึ้น อยากแนะนำให้เพิ่มเติมส่วนที่เป็นpracticalมากขึ้น บางคนอาจนำหลักทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ต่อไม่ได้ เช่น คำถามพบบ่อยของนักแสดง แจกทิปการกำกับ ทิปการออกแบบ แชร์ Exercise การแสดงสนุกๆ หรือvoxpopคำถามจากเด็กละครโรงเรียน เอามาขี้ ไม่ขี้ถูกผิด”

Kittipat Chalaragse

TV Producer, and the host of Toey Tiew Thai

1 คุณคิดว่าเว็บไซต์นี้เหมาะกับเด็กมัธยมศึกษาหรือไม่ (เด็กในชมรม จะหาข้อมูลกันเอง รุ่นพี่สอนรุ่นน้อง)

ถ้าสำหรับเด็กมัธยมที่ต้องการหาข้อมูลเพื่อทำละครที่ว่าค่อนข้างโอเคเลยนะ เป็นความรู้แบบที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนมากเกินไป และพอเข้าใจในแก่นของการทำละคร การที่มีลิงค์ FB มาด้วยก็น่าจะช่วยเสริมในส่วนการถามตอบเพื่อมีข้อซักถามเพิ่มเติมแบบนี้ก็น่าจะดี เพราะคิดว่าเด็กอ่านแล้วพอจะลงมือทำงานต้องมีอะไรถามเพิ่มเติมแน่นอน

2 รูปแบบของเว็บไซต์เป็นมิตรกับผู้ใช้หรือไม่

รูปแบบสำหรับพีซีโดยรวมยังเรียบง่ายนะ ไม่หือหาวมาก สำหรับคนโตวัยพีเอ็มโอเค คือมันสื่อสารง่าย เข้าใจง่าย หาอะไรเจอง่าย 55 (คือแอกะ) แต่ไม่รู้สำหรับเด็กๆมันดึงดูดคอมมัยอันนี้น้องคงต้องลองถามจากหลายๆกลุ่มตัวอย่างนะ

3 ความคิดเห็นต่อความรู้ ในรูปแบบตัวอักษร และข้อความ

ละครมันเป็นเรื่องการเรียนรู้ที่ต้องผ่านการสัมผัสจริงนะ คือตัวอักษรเท่าที่ในเว็บมีมันก็ครอบคลุมกับสิ่งที่ควรรู้ในเบื้องต้นแหละ แต่มันจะสมบูรณ์ที่สุดก็คือต้องไปลงมือทำหรือดูด้วยตัวเองจริง ซึ่งอันนี้เราก็คงนับว่าเว็บเป็นแค่ช่องทางหนึ่ง การเรียนรู้ละครมันไม่สมบูรณ์ได้จากหาข้อมูลจากเว็บเท่านั้นซึ่งตรงนี้น้องเรียนละครคงเข้าใจดีอยู่แล้ว

4 การต่อยอดความรู้กับการแสดงละครโทรทัศน์ หรือสายงานบันเทิง เป็นไปได้หรือไม่ มากน้อยอย่างไร

พอมองเห็นว่าสามารถนำความรู้บางส่วนไปปรับประยุกต์ได้บ้าง แต่ก็ยังไม่แข็งแรงชัดเจนนัก (อันนี้คิดว่าเพราะเว็บตั้งใจสื่อเรื่องการละครแบบ stage theatre เป็นหลักมากกว่า) หากอยากให้นำไปปรับประยุกต์ได้มากขึ้นอาจต้องเพิ่ม Part เกี่ยวกับละครโทรทัศน์เข้าไปด้วยเพื่อให้เห็นภาพมากขึ้นเพราะถึงละครจะเป็นศาสตร์เดียวกันแต่พอ media มันต่าง มันก็มีความแตกต่างกันออกไป บอกกับปัจจัยทางสังคมด้วย คือคนดูละครเวทีมันกลุ่มหนึ่ง ในขณะที่คนดูละครโทรทัศน์มันอีกกลุ่มหนึ่ง อันนี้คนทำต้องเข้าใจก่อนถึงจะหยิบเอาไปปรับประยุกต์ได้เพิ่มนะ

5 คำแนะนำเพิ่มเติม

ยังนึกไม่ออกแฮะ โดยรวมยังรู้สึกว่ามันก็ครอบคลุมดีในภาพรวมแบบพื้นฐานแล้ว ถ้าจะเพิ่มพวกตัวอย่างบทละครคลาสสิกหรือที่น่าสนใจมา ให้คนได้ลองอ่านศึกษาบ้างก็อาจจะดีนะ



## VITA

Alissaya (Alice) Tsoi was born in Bangkok, Thailand, on June 1st, 1991. After graduating from Chulalongkorn University with a B.A., majoring in language and culture with the first class honor, she has continued her study in Dramatic Arts at the faculty of Arts, Chulalongkorn University. During her study, she has worked as a TV host since 2008. She has appeared in films, short films, TV series, and music videos. In theatre, she has performed as "Annie" in "Siam Mission The Musical" (2012), and as "Sara" in "The Inner Circle" (2015). Other than moderating a few post-show talks for CU Film Festival as well as some theatre performances, she has been the master of ceremony for the annual IATC Thailand Dance and Theatre Awards for three years.

### HONORS AND AWARDS:

Thailand Research Fund Master Research Grants: TRF-MAG (2015)

CU Graduate School Thesis Grant of Chulalongkorn University 2014-2015

Teacher Assistant Fund 2013

First Class Honors, B.A. in Language and Culture, Chulalongkorn University 2012